

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр. 5/19
Дана 06.03.2023. године
Ул. Устаничка бр. 29
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Снежане Николић Гаротић, председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Олгицом Куч, у кривичном предмету против **окр. НЕБОЈШЕ МИРОВИЋА**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО бр. 4/19 од 30.12.2019. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 01.03.2023. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Василија Сератлића, окр. Небојше Мировића и његовог браниоца адв. Горана Петронијевића, донео је једногласно, а затим у смислу чл. 425 ЗКП дана 06.03.2023. године јавно објавио

ПРЕСУДУ

Окр. НЕБОЈША МИРОВИЋ,

неосуђиван, према истом се не води други кривични поступак

На основу чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

за време оружаног сукоба немеђународног карактера у Босни и Херцеговини, између Војске Републике Српске с једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског већа одбране с друге стране, кршећи правила међународног права и то одредбе члана 3 став 1 тачка а) и члана 27. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, учествовао у наношењу снажног, телесног и душевног бола или патње (мучење) и наносио повреде телесног интегритета цивилима бошњачке националности на следећи начин:

1. Тачно неутврђеног дана током јуна месеца 1992. године, у унутрашњости друштвеног дома у [REDACTED] заједно са више њему познатих припадника Полицијске станице Теслић, приликом испитивања о поседовању наоружања становника села Доњи Ружевић, наносио повреде телесног интегритета, те снажне физичке и психичке болове цивилима и међу њима [REDACTED] тако што их је позвао да изађу из строја у којем су били постројени сви Бошњаци, становници села, уводио их је у унутрашњост дома, те их заједно са њему познатим припадницима полиције снажно ударао палицама, рукама, ногама и дрвеним маљем по читавом телу,

2. Тачно неутврђеног дана током лета 1992. године, поред месне цамије у месту [REDACTED], заједно са више њему познатих припадника Полицијске станице Теслић, приликом испитивања о поседовању наоружања, злостављао цивиле [REDACTED] тако што су их заједно ударали палицама по читавом телу, чиме су им наносили повреде телесног интегритета услед чега је [REDACTED] преминуо након два до три дана,

3. Током јула или августа месеца 1992. године, заједно са два или три њему позната припадника ПС Теслић, злостављао цивила [REDACTED] наносећи му повреде телесног интегритета, тако што су га испред његове куће у насељу [REDACTED], приликом испитивања да ли поседује експлозив, снажно ударали шакама, полицијским палицама и дрвеним штаповима, па када је исти пао на земљу наставили да га ударају ногама по читавом телу, те су том приликом исти полицајци пред кућом ударали цивиле [REDACTED], кога је осумњичени ударио отвореним дланом у пределу лица око 100 пута услед чега је оштећеном отекло лице, затим [REDACTED] од којих су највише ударали [REDACTED], који је том приликом од последица ударања два пута падао у несвест, да би након што су исти полицајци после пар дана поново дошли пред кућу оштећеног [REDACTED], осумњичени је истог ударио два или три пута шаком у пределу главе,

5. Тачно неутврђеног дана током јуна месеца 1992. године у друштвеном дому у селу [REDACTED], заједно са њему познатим припадницима ПС Теслић, приликом испитивања о наоружању, мучио цивиле [REDACTED], тако што их је око 45 минута дрвеном палицом ударао по читавом телу, а затим у једном моменту главом [REDACTED] ударио снажно у бетонски шахт услед чега се оштећени онесвестио од удараца,

6. Тачно неутврђеног дана током јуна месеца 1992. године у једној од просторија која се налази у приземљу ПС Теслић, приликом испитивања о разлозима зашто је боравио на подручју [REDACTED], злостављао цивила [REDACTED], наносећи му повреде телесног интегритета, тако што га је снажно тукао рукама и ногама искључиво у пределу главе око 20 минута, чиме му је наносио снажне физичке болове, те престао тек када је њему познати полицајац рекао: „доста је, убит ћеш га”,

7. Тачно неутврђеног дана, током јуна месеца 1992. године у месту [REDACTED] где су мештани цивили бошњачке националности копапи канал поред пута али међу њима и [REDACTED], након

што је возилом дошао до цивила, заједно са још једним њему познатим припадником Полицијске станице Теслић, наносио повреде телесног интегритета цивилу [REDACTED], тако што га је снажно ударао полицијском палицом и ногама по читавом телу,

8. Током лета 1992. године у селу [REDACTED], цивилима [REDACTED], који је тада имао 14 година, наносио повреде телесног интегритета, тако што их је снажно ударао дрвеном палицом услед чега им је нанео телесне повреде од којих је [REDACTED] три наредна месеца лежао у кревету неспособан да хода,

9. Тачно неутврђеног дана, током јуна месеца 1992. године, у згради Територијалне одбране Теслић, заједно са једним њему познатим припадником Полицијске станице Теслић, мучио цивила [REDACTED], тако што га је приликом испитивања о [REDACTED] у два наврата физички злостављао и то тако што му је наредио да се наслони челом на зид и подигне руке са по три прста, те га потом снажно ударао дрвеном летвом по леђима, први пут око 5 минута, а други пут око 10 минута непрекидно, да би га након ударања ухватио за косу, руке заврнуо иза леђа, стегао и у том положају држао док је оштећеном други палицајац притискао прстима у очи, а осумњичени га за то време терао да призна где је и код кога ноћио [REDACTED],

10. Тачно неутврђеног дана, током јуна месеца 1992. године, у просторији Полицијске станице Теслић, заједно са њему познатим полицајцем мучио цивила [REDACTED] тако што су га приликом испитивања о поседовању наоружања у његовом селу, о положајима земуница, те где се налазе бошњаци који су побегли из села, терали да стоје уза зид, којом приликом су га тукли полицијском палицом што је све трајало од 9,45 до 13,30 часова, па собзиром да су били незадовољни одговорима, наредио оштећеном да седне на столицу која је била овалног облика, ухватио га рукама за косу, повукао на доле, те палицом снажно ударио преко леђа услед чега је оштећени изгубио свест,

11. Тачно неутврђеног дана, током лета 1992. године, на месном муслиманском гробљу у селу Ружевић, Општина Теслић, приликом испитивања о поседовању ручног ракетног бацача „зоље“, заједно са њему познатим припадником Полицијске станице Теслић, злостављао цивиле [REDACTED], тако што су их ударали по читавом телу металном цеви од пушке пумпарице и дрвеним колцем, наносећи им повреде телесног интегритета,

12. Тачно неутврђеног дана, током јула месеца 1992. године у близини месног муслиманског гробља у месту [REDACTED], напосио повреде телесног интегритета цивилу [REDACTED] тако што га је металним делом од запрежних кола, тзв. „вагиром“ снажно ударио у пределу левог рамена и леђа, услед чега је оштећени пао и изгубио свест,

дакле, за време оружаног сукоба, кршећи правила Међународног права, мучио цивиле незаконито лишене слободе и наносио им повреде телесног интегритета,

-чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ

На основу чл. 258 ст. 3 ЗКП оштећени се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парнични поступак.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП, а у вези са чл. 261 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Добоју Т15 0 КТРЗ 0023850 17 од 06.02.2017. године окривљеном Небојши Мировићу стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СФРЈ. Наведена оптужница потврђена је од стране судије за претходно саслушање Окружног судау Добоју дана 13.02.2017. године.

Тужилаштво за ратне злочине је на основу одредбе члана 47 став 1 Закона о пружању међународне правне помоћи у кривичним стварима преузело кривично гоњење против окр. Небојше Мировића и актом КТО.бр. 5/19 од 30.12.2019. године, уредило према законима Републике Србије потврђену оптужницу Окружног јавног тужилаштва у Добоју Т15 0 КТРЗ 0023850 17 од 06.02.2017. године, којом је окр. Небојши Мировићу стављено на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Заменик тужиоца за ратне злочине у завршној речи навео је да је током доказног поступка несумњиво утврђено да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет на начин описан диспозитивом оптужног акта. Из свих изведених доказа утврђује се да је окривљени био резервни полицајац у време извршења кривичног дела. Да су га и оштећени и његове колеге знали под надимком ██████████, као и да је вршио испитивања везано за проналазак наоружања. Од отежавајућих околности суд треба да цени да је окривљени поступао са директним умишљајем, да су оштећени били цивили друге националности и да није показао кајање, извињење или жаљење због учињеног кривичног дела, као и извештај из казнене евиденције. Тужилаштво сматра да нема олакшавајућих околности, те да суд треба да окривљеног огласи кривим и осуди на казну затвора у трајању од 10 година.

Бранилац окр. Небојше Мировића, адв. Горан Петронијевић у завршној речи је навео да одбрана оспорава чињенично стање, као и ваљаност доказа који су достављени уз оптужницу. Ниједним од доказа који су изведени, а посебно њиховим квалитетом није доказана на несумњив начин ниједна од тачака оптужнице. Што се тиче телесних повреда које су задобили наводни оштећени и те батине које су наводно добили нема ниједног формалног доказа и исте нису верификоване кроз било какав лекарски налаз. Сматра да ниједним од изведених доказа, као и исказима сведока није на несумњив начин доказана кривица његовог браћеника за било коју од радњи кривичног дела која му се оптужницом стављају на терет. Докази на којима Тужилаштво заснива оптужницу су таквог карактера и тако пољуљаног кредибилитета да на њима не би смела и не би могла да се донесе ни једна судска одлука ни за увреду, а камоли за овако тешко кривично дело. Предложио је да се окр. Небојша Мировић ослободи зод оптужбе због недостатка доказа.

У доказном поступку суд је саслушао оптуженог, испитао сведоке [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 20.09.2022. године), и [REDACTED] (транскрипт са главног претреса од 06.12.2022. године). Суд је испитао сведоке оштећене [REDACTED], дана 14.06.2021. године, док је на главном претресу дана 02.12.2021. године испитан сведок [REDACTED] видео конференцијском везом, 20.09.2022. сведок [REDACTED] и дана 8.02.2023. сведока [REDACTED]. С обзиром да је сведоцима отежано непосредно сведочење пред Већем за ратне злочине, Вишег суда у Београду, а због здравственог стања у коме се налазе, као и да живе у Босни и Херцеговини, сведоци су прихватили да сведоче путем видео конференцијске везе, па је суд ово испитивање одредио применом одредби члана 1, 4 и 9 Другог додатног протокола уз Европску конвенцију, и у складу са одредбама члана 3 и 14 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима. На главном претресу одржаном дана 08.02.2023. године посредством међународне правне помоћи испитан је сведок [REDACTED], а на главном претресу дана 20.09.2023. године испитани су сведок [REDACTED]. На главном претресу одржаном дана 20.09.2022. године посредством међународне правне помоћи, путем видео линка са Окружним судом у Добоју требало је да буде испитана сведок [REDACTED], али са сведокињом суд није успео да успостави комуникацију, јер има проблем са слухом, не чује, није могла бити упозорена ни испитана.

Веће је у смислу одредбе чл. 388 ст. 4, а у вези ст. 1 ЗКП прочитао исказе сведока [REDACTED]. На основу чл. 406 ст. 1 ЗКП суд је прочитао исказе сведока [REDACTED] датог на записнику о саслушању свједока бр. 17-04/2-04-2-968/07 дана 19.07.2007. године пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина и сведока [REDACTED] датог на записнику о саслушању свједока бр. 17-04/2-04-02-715/07 дана 05.07.2007. године пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина, јер из извода из матичне књиге умрлих која се води за матично подручје Добој под редним бројем 861 за 2010. годину произилази да је сведок [REDACTED] преминуо док из извода из матичне књиге умрлих која се води за матично подручје Доњи Ружевић под редним бројем 5 за 2016. годину произилази да је сведок [REDACTED] преминуо.

Уз сагласност странака прочитани су искази сведока-оштећених и то: [REDACTED]

Суд је извршио увид и прочитао писане доказе: одлуку Предсједништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу непосредне ратне опасности од 08.04.1992. године („Сл. БиХ година 1, број 1 од 09. априла 1992. године“), уредбу Предсједништва о укидању тадашњег републичког штаба Територијалне одбране о испостави штаба Територијалне одбране Републике БиХ од 08.04.1992. године („Сл. БиХ година I, број 1 од 09. априла 1992. Године“), одлуку Министарства народне одбране Српске Републике БиХ о формирању територијалне одбране Српске Републике БиХ број 1/92 од 16.04.1992. године, одлуку Предсједништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу непосредне ратне

опасности од 15.04.1992. године потврђена Одлуком Скупштине српског народа БиХ од 12.05.1992. године („Службени гласник година 1, бр.6, 12-17. мај 1992. године“), одлуку о формирању војске Српске Републике БиХ бр. 03-234/92 од 12.05.1992. године, одлуку скупштине српског народа БиХ о формирању Војске Српске Републике БиХ од 12.05.1992. године („Сл.гласник“ година 1, бр.6, 12-17. мај 1992. године), одлуку Председништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу ратног стања од 20.06.1992. године („Сл.лист Р.БиХ бр.7“, 20. јуни 1992. године), одлуку Председништва Српске Републике БиХ о формирању организације и реформације и руковођењу и командовању Војске Српске Републике БиХ од 15.06.1992. године, одлуку Председништва Републике Босне и Херцеговине о укидању ратног стања од 28.12.1995. године ступила на снагу 22.12.1995. године („Службени лист Р.БиХ“ бр. 50/95), допис МУП Владе Републике Српске ЦЈБ Добој ПС Теслић бр. 14-1/01-230.2-73/16 од 14.11.2016. године, оверену фотокопију радне листе резервног састава полиције Теслић јануар-август 1992. године, оверену фотокопију КА уписника за 1992. годину од редног бр.106 до бр.138, оверену фотокопију кривичне пријаве против [REDACTED] МУП РС БиХ ЦЈБ Бања Лука СЈБ Теслић бр.13-9/02-230-115/92 КУ-114 од 17.06.1992. године, допис Тужилаштва за ратне злочине Р.Србије МП.бр.100/16 од 04.11.2016. године, извод из МКР на име Небојша Мировић Општина Прокупље Република Србија бр.204-7662/2016 од 17.10.2016. године, извештај из КЕ МУП-а РС, Сектор за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије ПУ Прокупље Стр.Пов.бр.235-79070/16 од 20.10.2016. године, извештај из КЕ МУП РС, Одсека за аналитику и полицијске евиденције ПУ Прокупље од 15.01.2020. године, допис МУП ДП УКП Служба за откривање ратних злочина 03.2.6 број 230-311/20-1 од 04.02.2020. године, извод из матичне књиге умрлих која се води за место [REDACTED], Босна и Херцеговина, Република Српска у којој је под редним бројем 2, дана 03.01.1993. године уписана смрт [REDACTED], извод из матичне књиге умрлих која се води за место [REDACTED], Босна и Херцеговина, Република Српска у којој је под редним бројем 5, дана 19.09.2016. године уписана смрт [REDACTED], извод из матичне књиге умрлих која се води за место [REDACTED] Босна и Херцеговина, Република Српска у којој је под редним бројем 861, дана 12.11.2010. године уписана смрт [REDACTED] допис Округног јавног тужилаштва у Добоју БиХ Република Српска бр. Т15 КТМПОМ 0032161 21 од 05.03.2021. године (којим нас је обавестио да је од ПС Теслић прибављен оверен извод из кривичног уписника за 1992. и 1993. годину, а који се односи на књигу одузетих наоружања, од Фонда пензијског и инвалидског осигурања Републике Српске, Филијала Добој - решење о статусу оштећених за време ратних сукоба 1992-1993. године на територији БиХ на подручју Теслића и то: [REDACTED], који су регистровани у базама података Фонда ПИО РС), допис ПУ Добој ПС Теслић бр. 14- 1/01-230.2-1/21 од 12.02.2021. године којим су достављене оверене фотокопије „К“ уписника за 1992, и 1993. годину уз напомену да је „К“ уписник за 1992. годину вођен само за део године;

и извршио увид у:

писану документацију коју је на претресу доставио сведок [REDACTED] и то кривичне пријаве за 1992. годину на име: [REDACTED] (издата му је потврда о одузетом оружју и муницији дана 10.08.1992. године коју је својеручно потписао),

[REDACTED] (потврда о одузетом оружју и муницији од

17.07.1992. године, коју је својеручно потписапа), [REDACTED]

[REDACTED] (потврда о привременом одузимању предмета бр. 47-9 коју је својеручно потписа), кривичне пријаве за 1993. годину и то: [REDACTED]

[REDACTED] потврде о одузетом оружју и муницији, [REDACTED] од 27.07.1992. године, [REDACTED] од 26.07.1992. године, [REDACTED] од 21.07.1992. године, [REDACTED] од 17.07.1992. године, [REDACTED] од 19.07.1992. године, [REDACTED] од 24.07.1992. године, које су наведена лица својеручно потписапа), [REDACTED], стране у списима предмета означене под бројевима 11, 17, 34, 36 и 37, 40, 43, 49, 63 и 64, 76, су нечитке фотокопије, наредбу о извршавању радне обавезе на подручју српске општине Теслић од 04.07.1992. године, наредбу о формирању радне бригаде бр. 2227/92 од 01.11.1992. године, ради сече огревног дрвета за потребе бораца Четвртог батаљона, наредбу о формирању радне јединице Одсек Теслић бр. 2215/92 од 22.11.1992. године, наредбу о извршењу радне обавезе Одсек Теслић од 21.09.1992. године, за потребе РЈ „Шумарство“ Теслић, списак радника који ће радити до даљег из града Теслића, списак радника који неће да се јаве на радну обавезу бр. 1029/92 од 26.08.1992. године, списак људи који се нису одазвали на позив за радну бригаду бр. 1179/92 од 02.09.1992. године, списак радне бригаде која се враћа из Теслића у Добој на изградњу далековода дана 24.10.1992. године, наредбу о ангажовању радно способног становништва бр. 612/92 од 08.08.1992. године, изводе из кривичног уписника СЈБ Теслић за 1992. и 1993. годину, документ 08.02.1993. са интернет странице www.veterani.ba и извод Министарства за питања бораца и инвалида одбрамбено ослободилачког рата Федерално министарство за питања бранитеља и инвалида домовинског рата Босне и Херцеговине, Федерација Босне и Херцеговине која је означена редним бројем 2, извод из књиге увиђаја СЈБ Теслић у времену јануар - јун 1992., извод из матичне књиге умрлих која се води за место Доњи Ружевић, Општина Теслић, Босна и Херцеговина, Република Српска у којој је под редним бројем 2, дана 03.01.1993. године уписана смрт [REDACTED], извод из књиге увиђаја СЈБ Теслић у времену јануар - јун 1992. године.

Оптужени Небојша Мирковић у одбрани у поступку по замолници Тужилаштва БиХ у Сарајеву Ктрз 0002584 испитан је пред Вишим судом у Београду Пом.Ук2 По2 бр.24/16 дана 11.07.2016. године где је навео да не жели да износи одбрану.

У одбрани на главном претресу дана 29.10.2020. године и 13.04.2022. године наводи да једино сигурно је његово име као и да је био у резервном саставу полиције од јуна до почетка августа, где је радио на заштити муслиманског становништва и одузимању оружја од њих. Оптужбе су исконструисане и нетачне. Пошто му је жена родом из Босне у то време је била у Теслићу са ћерком, али било је тензија, очекивао је и да ће доћи до сукоба, па је отишао за првомајске празнике да их врати. Ушао је у Босну, али је због догађаја у Бијелини остао заробљен на територији Теслића где је већ почела мобилизација. У пар наврата док је био у кафићима војне старешине, између осталих и [REDACTED], су му пребацили нешто у стилу „Мали јел ти мислиш да се јавиш на мобилизацију или да се не јавиш“. Зато је између два зла изабрао мање, и јавио се у полицију. Било је питање да ли да иде на непознат терен у ров са војском, јер није познавао Теслић ни околину, као ни људе или да се пријави у резервни састав полиције, где се радило по сменама па је могао да буде и

са женом и дететом. У резервном саставу полиције је био од почетка јуна па негде до Илиндана 1992. године. Радили су по налозима активних полицајаца, онај ко је био у смени је давао налоге шта да се ради, и командовао је сваки активни полицајац. Приводили су оне који су пљачкали, силовали, подносили кривичне пријаве, а један од задатака је био и да заштите и онемогуће улазак паравојним јединицама као што су били „Бели орлови“ у муслиманска села. У селима се одузимало оружје и док је био у резервном саставу полиције одузео је од муслимана око 500 цеви о чему постоји евиденција у СУП-у Теслић. Постоји евиденција и кривичних пријава које су написале. Хапсили су и Србе који су силовали или малтретирани грађане, а позната је и афера „Мића“ коју су радиле снаге државне безбедности Републике Српске. Да је извршио неко дело сигурно би га ухапсили. Након одласка из Теслића никада више тамо није отишао, тамо никога ни у то време није познавао, само понекога по надимку. Од оштећених који су наведени у оптужници не познаје никога.

Након промене председника већа остао је при одбрани коју је износио.

У исказима су сведоци наводили:

██████████ на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-04-2-131/07 од 01.02.2007. године навео је да је почетком априла 1992. године у Теслићу извршепа смена у полицији и тада је почела да се погоршава ситуација у односу на грађане. Дошле су „Црвене беретке“ које су радиле са полицијом, уведен је полицијски час, постављени су пунктови и барикаде на свим важним местима у граду и изван града. Током маја месца полиција је са „Црвеним береткама“ спроводила репресију по граду, пљачкали су муслиманску и хрватску имовину, одводили су и затварали угледне грађане Муслимане и Хрвате. Почетком јуна 1992. године од стране војске и полиције извршено је гранатирање и напад на приградско насеље Стењак који је био искључиво насељено муслиманским становништвом. Након два дана гранатирања и пуцњаве по Стењаку српска војска и полиција ушле су у село и све куће и објекте на које су наишли су запалили, а старце који нису могли да беже су убијали на кућним праговима. Два или три дана након што је запаљен Стењак, Срби нису нападали, вршили су припреме за претрес осталих муслиманских места. Једном приликом ██████████ и њега Срби су позвали у град, гарантована им је безбедност и водили су разговор са начелником полиције ██████████, који је био представник војске и био је по чину капетан. Том приликом су им издали јасне директиве и рекли су им да ће вршити претресе по селима због евентуалног проналаска оружја, да се грађани понашају мирно, као и да ће акција бити изведена безбедно по све, да ће се формирати пунктови за предају оружја. Међутим, ██████████ је запретио да уколико не поступи по овом ултиматуму да ће се сви Муслимани провести као они у Стењаку. Вратили су се у Ирице и пренели шта су Срби захтевали, па су Муслимани су почели и да предају оружје. И пре рата у пар наврата Муслимани су полицији односно Територијалној одбрани предавали и ловачко и оружје које су држали са дозволом. Након Стењака, српска војска је опколила и претресла куће у селу Барић, и том приликом злостављала и малтретирала Муслимане. Чуо је да су тада извесног ██████████ одвели и да се до данас не зна његова судбина. Од мештана Барића чуо је да је командир ██████████ руководио полицајцима на претресу. Барић су опколили војска и полиција, у село су ушли транспортером плаве боје и застрашивали су народ пуцањем из ПАМ-а или ПАТ-а који је био на транспортеру. После овога отпочели су претрес подељени у три групе. Пре него што су дошли до његове куће чуо је дреку, галаму и плач из доњег дела села Ирице. Његову кућу су претресали полицајци ██████████, ██████████, један полицајац који је био коректан, али му

не зна име ни презиме, зна да је са Бање Врућице и [REDACTED] и када су сели напољу, [REDACTED] га је питао за „шпагир“. Пошто није знао шта је то, Зоран му је објаснио да је то руска пушка, па је сведок одговорио да је нема. Убрзо се иза куће појавио [REDACTED] са још двојицом припадника војне полиције, што претпоставља јер су имали беле опасаче и питао га је да ли је он [REDACTED], па је показао папир са списком на коме је било и сведоково име на првом месту и заокружено црвеном оловком. Када је потврдио да је то он, [REDACTED] је иза леђа извадио дебљу дрвену оклагију, која је била сва крвава и њом га је јако више пута ударао у пределу врата, утерао је његове уплакране родитеље у кућу и повео га је у правцу Дома, где је било оклопно возило. Дошли су до пола пута, до куће [REDACTED], и целим путем [REDACTED] га је ударао дрвеном оклагијом, када је [REDACTED] позвао [REDACTED] да стане. Потом је [REDACTED] дошао до њих, одвојио се са [REDACTED], разговарали су, а онда је [REDACTED] војним полицајцима наредио да сведока врате кући, рекао му је да ће морати да им да неке информације и да остане код куће. Полицајци су наставили претрес кућа, а сведоку је [REDACTED] кратко рекао да бежи. Сада схвата да му је [REDACTED] на овај начин помогао, јер списак који је [REDACTED] показао, а на којем је на првом месту било и његово име, је уствари списак људи за које се унапред знало да ће бити одведени и стрељани. Јасно је видео имена на том списку [REDACTED] и још једног човека кога се у овом тренутку не сећа и сви су касније одведени и убијени, а неки су ексхумирани из гробнице на Бебама. Након што су полицајци отишли од његове куће, побегао је у ливаде где се наредних десетак дана крио, а понекад је ноћу долазио својој кући. У наредном периоду уведена је радна обавеза са обавезом свакодневног јављања у десет сати испред Дома, а касније је то зборно место пребачено код цамије. Приликом сваког постројавања били су малтретирани и испитивани о оружју. Следећих месец дана је радио на одржавању путева. Потом је из Општине стигла директива да се формирају радни водови од по 20 људи, чији је задатак био чишћење града.

У исказу на записнику о саслушању оштећеног свједока Окружног јавног тужилаштва у Добоју Т15 0 КТК2 0023850 17 од 01.03.2019. године навео је да истиче имовинско-правни захтев, али да ће се о висини накнадно изјаснити и придружио се кривичном гоњењу.

На главном претресу дана 02.12.2021. године навео је да се сећа да је већ давао изјаву и да је о томе сачињен записник. Небојшу Мирковића је упознао на почетку ратних дејстава у Општини Теслић. Почетком јуна месеца 1992. године извршена је војна акција на приградско насеље Стењак, вођене су борбе између Војске Републике Српске и становништва месне заједнице Стењак и то село је фактички спаљено и уништено. Мисли да је већ наредног дана или за два дана добио позив да се хитно јави у Теслић у насеље Барићи, где су начелник општине [REDACTED], начелник полиције [REDACTED] и представник војске, а његов колега са посла [REDACTED] требали да им издају директиве у погледу даљих активности војног дејства на пордучју Општине. Био је у дилеми да ли да се одазива на тај позив и да иде на састанак или не, али је ипак одлучио да оде и између осталих је видео и [REDACTED], који је био начелник општине Теслић. На том састанку који је трајао неких сат времена, дали су им директиве за даље поступање и све се углавном сводило на то да ће, становништво са бошњачком већином и то девет села која гравитирају и непосредно су уз Теслић, морати да преда легално и илегално наоружање које поседују. Тај састанак, у односу на претходни дан, је био олакшавајући, јер су становништву дате чврсте гаранције да ће полиција на фер и коректан начин да одузима наоружање и да сви који се одазову неће бити ни на који начин санкционисани и да се против њих неће предузимати никакве мере. Наређено им је било да то пренесу становништву, јер је већ

сутрадан требало да отпочне акција како су је они називали чишћења терена. Када се вратио у насеље Ирице, сазвао је све становништво, објаснио им је ситуацију, пренео дирсктиве, јер није знао ко има легално или илегално оружје. Већи део становништва је то прихватио, одређени су пунктови на Барићу на којима је могло да се преда наоружање. Он је имао легално један пиштољ калибра 7,65, али га је вратио у тадашњи штаб Територијалне одбране и добио је потврду да је тај пиштољ предао. Сутрадан су припадници полиције ушли у село и одмах се на почетку села осетило да није онако су им начелник општине и представник војске и полиције рекли да ће бити, јер је становништво добијало батине, неки су буквално пребијани. То је чуо, није видео. Када су код њега кући дошли припадници полиције и тражили илегално наоружање, објаснио је да је предао и показао потврду. Међутим, тражили су му да преда неку пушку коју су они називали „шпагир“ [REDACTED], за коју је тада први пут чуо, па када је рекао да то нема, и био упоран у томе, повели су га према Омладинском дому који се налазио неких 100-ак метара испод куће, где је био полицијски транспортер на коме је био „пам“. Док су га водили добио је неколико удараца преко лица дрвеном палицом, али не зна ко га је од тих полицајаца ударио. Када су били на пола пута, вратили су га да би дао још неке податке. Пред кућом је затекао познате полицајце, који су му рекли да седне, дошао је и Небојша са три полицајца и питао га је да ли је он тај, па поново тражио да преда оружје, а сведок је рекао да нема и позвао се на састанак, који је био претходног дана када је речено како требају да се понашају у вези са предајом наоружања, Небојша није ништа рекао и отишао је. Сведок наводи да није присуствовао одвођењу људи, али зна да су три полицијске патроле претресале куће и да су се из неких кућа чули јауци. Касније је сазнао да је одведено шест младића из њиховог села и ниједан од њих није преживео. Касније му је полицајац Зоран кога је познавао рекао да је и он био на том списку, да је требало да заврши као тих шест момака, али да га је он спасао јер је рекао да сведок има још неке информације.

После неких 15-ак или 20 дана уведена је обавеза да се свакога јутра јављају на зборно место испред Дома где су добијали радне обавезе које су морали да извршавају, а након тога је уведена обавеза јављања у штаб Територијалне одбране с обзиром да су ратна дејства отпочела са суседном општином Тешањ. Ишли су на линије где је цивилно становништво према наредбама војске копало ровове и земунице. У периоду од јуна до августа месеца Мирковић Небојша је са полицијском патролом улазио у село и покушавали су да пронађу [REDACTED], који су наводно имали оружје, а нису предали. Сва њихова активност се на то сводила и цивилно становништво није трпело никакав терор са њихове стране. Након претреса села када су одведена шесторица момака ништа се више није дешавало и није било терора над становништвом. Небојша је са осталим припадницима полиције улазио и излазио из села, али није било репресије. Није знао име и презиме Небојше Мирковића, већ је то име видео на позиву за сведочење који је добио, али зна да је у селима са бошњачком већином био познат под надимком [REDACTED] и знало се о коме је конкретно реч. У то време Небојша је био момак од око 35 година, висок, корпулентан, кестењасте косе, касније се сазнало да је био теслићки зет, а једног од његових шурака је сведок познавао. Небојшу је први пут видео онога дана када је дошао у село, али га никада Небојша није малтретирао нити је од њега имао неугодности.

На питање заменика тужиоца за ратне злочине да ли се сећа дела своје изјаве у којем је навео да је Небојша био са полицајцима који су одвели [REDACTED] и да му је показао списак на коме је и његово име, и да га је тукао оклагијом, сведок одговара да не зна откуда тај податак, видео је да двојица који су били са [REDACTED] имају дрвену палицу, али како је написано да су њега тукли не зна. Сведочио је у суду у Сарајеву у поступку против [REDACTED]

██████████, не може да му се сети презимена, као и у поступку против ██████████ у Суду у Зеници.

Придружио се кривичном гоњењу, није истакао имовинско-правни захтев.

██████████ на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-1122/08 од 05.11.2008. године навео је да је болестан, да има повишен шећер и психичке проблеме, као и да слабо памти и често заборавља ствари. Сећа се да је у току ратног период боравио у својој кући од почетка рата до краја 1993. године и дан пред Нову годину је напустио своју кућу и отишао у Тешањ. За време боравка у Теслићу на почетку ратних дешавања српска полиција је њих из једног дела села Ружевићи окупила пред месном цамијом, међу њима је био он са синовима, а из другог дела села је окупљено становништво пред месним домом. Не може да се сети појединости, али зна да је тог дана полиција ударала окупљене и том приликом су и њега тукли, а тукли су их ногама, кундацима пушака и дрвеним маљем, али не зна ко их је ударао. Зна само да је то био један по надимку ██████████ којег се сећа као крупне особе у полицијској униформи. Од комшија који су га познавали јер је више пута долазио у село, чуо је да је то ██████████. Највише му је остало у сећању да је тог дана претучен комшија ██████████ који је имао око 60 година и који је након пар дана од тих повреда и умро. Додаје и да је имао радну обавезу, јављао се код цамије, али нигде га нису одводили. У то време су једном код њега дошла два војна полицајца, тражили су оружје, па без обзира што је показао потврду да је предао пушку тукли су га палицама, кундацима и шакама око 20 минута. Познато му је да су млађе мушкарце одводили на радне обавезе.

На записнику о саслушању оштећеног као свједока Окружног јавног тужилаштва у Добоју Т15 0 КТК2 0023850 17 од 04.03.2019. године придружио се кривичном гоњењу, али није истакао имовинско-правни захтев.

На претресу није испитан већ је његов исказ уз сагласност странака и браниоца прочитан.

██████████ на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-1123/08 од 06.11.2008. године навео је да се почетком 1992. године ситуација погоршавала како на подручју Теслића, тако и другим местима, формиран је кризни штаб и он је био председник тог штаба, а задатак штаба је био да се старају о тренутним проблемима, као и да обезбеђују кључне објекте као што је водовод, месни дом и трафо станица. Формирање кризних штабова је било по директиви Општине Теслић. Мисли да је био мај или јун месец када су српске оружане формације, полиција и војска опколиле њихово село и у групама су ишли од куће до куће и вршили претресе ради проналаска оружја. Претрес се одвијао без проблема, становништво није пружало отпор. Након претреса, а на основу наредбе тих који су вршили претресање, сви мушкарци су морали да се јаве и то један део становништва пред цамију, где је био и он, а други део пред Дом. Обезбеђивали су их цивилни полицајци који су извршили попис становништва са комплетним подацима, а главни међу полицајцима је био ██████████ који је можда и у наредне две године долазио у њихово село и командовао им и издавао наредбе за обављање одређених послова. ██████████ је био крупније грађе, висине преко 1,90 цм, корпулентан, средњих година, чуо је да је био наставник у Ђулићу, носио је полицијску униформу и увек је носио пиштољ и аутомат. Упознали су га сви мештани Ружевића. Пред цамијом им је

█ рекао да су дужни свакодневно у седам сати ујутру да долазе на то зборно место и да ће бити распоређивани за обављање послова. Сведока је питао ко су чланови кризног штаба и где су, па иако је одговорио да су сви ту, Србијанац га је надланицом десне руке ударио у пределу лица и рекао му је „Видјет ћемо јесу ли сви ту“, и наставио са даљим испитивањем. Наредног дана им је на зборном месту █ издао наредбе за тај дан. Најчешће су радили ма уређењу путева.

Након пар дана █ је почео да одводи појединце из јутарњег строја, сећа се да је одведен █, а онда је прозвао и сведока ставио му лисице и рекао да иде на испитивање. Сместио га је у црвени „голф“, у коме су били и █ и извесни █ који је возио ауто. Одвели су га у зграду полиције где га је преузео један инспектор у цивилној одећи, нижег раста, средњих година, који га је испитивао о наоружању у селу, одкле ј, ко им га је дао, где се скривају они који су побегли из села, где се налазе земунице. У току испитивања неколико пута је долазио █ који је тог инспектора питао да ли је сведок нешто рекао, па га је и он испитивао. Током испитивања су га тукли тако што је стајао уз зид, а тај инспектор га је ударао палицом по леђима. █ га је тукао палицом и то је трајало од 09,45 до 13.30 часова. Како сведок није имао шта да им каже јер ништа није ни знао, █ му је наредио да седне на столицу која је била овалног облика, ухватио га је рукама за косу и повукао на доле, палицом га је ударио преко леђа толико јако да је осетио бол и у великом ножном прсту десне ноге и убрзо је изгубио свест. Полици су га водом и освестили, па су га одвели у просторију у приземљу где је морао да стоји окренут и наслоњен на зид рукама са три прста све до 18.00 часова. Потом су га два полицајца комбијем превезла до зграде Територијалне одбране, коју су са спољне стране обезбеђивали српски војници, а унутрашњост цивилни полицајци мисли да су резервисти. Сећа се да га је преузео Томо звани Кука са још неким, одмах су га претукли кундацима пушака и одузели су му све што је имао и то паре, сат, документа и каиш, па га је Томо провокативно питао шта је радио Србима. Након тога сместили су га у једну салу у којој је затекао 119 затворених Бошњака и Хрвата и ту је остао 17 дана. Док је тамо боравио стражари и полицајци су заробљенике свакодневно у свим сменама премлаћивали и тукли, тукли су и њега, бирали су их на основу неких спискова. Најчешће су их тукли ноћу. Претукли су █. Обично би некога прозивали, изводили у другу просторију, па су ови у сали чули како га ударају, запомагање, што је изазивало страх код свих. Поред тога знали су да нареду затварање прозора тако да у сали није било ваздуха. Имали су само два канистера по 10 литара из којег су пили воду и још два у које су вршили малу нужду. Били су приморани да траже одлазак у тоалет, али том приликом су ризиковали да буду ударани што се најчешће и дешавало. Након 17 дана на место начелника полиције дошао је █, који је распустио логор и сви су пуштени кућама. Сведок наводи да је био тешко повређен, јер му је искочио бубрег и мокрио је крв, лечио се код куће и за то време није могао да иде на радну обавезу. Када се мало опоравио вратио се радној обавези и својим трактором је обављао пољопривредне послове које му је █ из цивилне заштите наређивао да уради. У току 1992. и 1993. године становништво је појединачно и породично напуштало Теслић. Када су на радну обавезу почели да позивају и жене, одлучио је да склони жену и ћерке па је обезбедио гарантно писмо од брата из Немачке и преко неке агенције из Бијељине посредством Црвеног крста уз уплату од 1.000 ДМ је успео с породицом да изађе из Теслића и да оду за Немачку.

На записнику о саслушању оштећеног као свједока Окружног јавног тужилаштва у Добоју Т15 0 КТК2 0023850 17 од 05.03.2019. године навео је да истиче имовинско-правни захтев и да тражи накнаду штете од Мировић Небојше, јер му је од његовог злостављања

оштећено здравље, али да не може да се изјасни о висини имовинско-правног захтева и придружио се кривичном гоњењу.

На главном претресу дана 14.06.2021. године навео је да окривљеног није од раније познавао све док их нису отерали у засеок Хаушиће, где је прво од њега добио шамар, онда су их протерали и тамо су свако јутро ишли на прозивку. Једног јутра му је окривљени рекао да га чека код црвеног Голфа, ставио му је лисице, и аутом одвезао у старе просторије Савеза комуниста у Теслићу, преко пута зграде СУП-а, где су га испитивали и ударали. Потом су га вратили у приземље у СУП-а, где је био у соби до предвече, а одатле су га одвезли у логор у зграду Територијалне одбране, где је у једној просторији боравило 120 људи. Био је затворен од 20.06. до 07.07. У току ноћи стражари су отварали књигу и тај кога би прозвали морао је да изађе напоље, истукли би га и враћали, а једне вечери су извели и њега. Услови су били такви да су спавали на бетону, имали два канистера у која су мокрили, и два за воду и за цео дан су добијали два парчета хлеба намазана мармеладом. Стражари су га малтретирани, а ти који су га привели и испитивали више се нису појављивали. Познаје Мировића, јер је у његову кућу долазио педесет пута пре ових догађаја и пре него што га је одвео у логор. Сви они су били „[REDACTED]”, његову клапу су чинили [REDACTED] [REDACTED] који је био Мировићева десна рука и који је зна за сва дешавања у селу, [REDACTED]. Возили су стару сиву кампањолу и када су наилазили са једног краја села то се чуло на другој страни. Када је дошао из логора неколико пута је Мировић долазио код њега кући и тражио му је да му да гориво, да иде за Београд да обиђе жену и децу, јер је знао да сведок има пољопривредне машине и да је обрађивао земљу. Мировић га је ударао када је био на испитивању, стао је иза њега и рекао му је да седне на столицу, па га је ударао палицом укусо. Сведок наводи да га је тукао палицом и један цивил који је радио у полицији и познавао га је из виђења. Ударали су га том приликом, па одлазили, враћали се и поново га тукли, па када су видели да не зна ништа о оружју, Мировић је стао испред њега, ухватио га је за косу, смотао доле и ударао по леђима. Од ударца по дну кичме, осетио је болове десне ноге у великом прсту и тада се изгубио. Када је дошао свести, поливали су га водом и одвели у просторију СУП-а Теслић. Језик му је био побелео и све је попуцало. Најгоре је било када му је смотао главу и ударао га преко леђа, а ударао га је и палицом. Иначе је Мировић био у СМБ униформи, војној или некој другој, а неки су били у цивилној одећи. Мировић је тада био висок, мршав, није био угојен и имао је клемпаве уши. Сви који су били са њим су имали наоружање, пиштоље, а Зока и Поздеровић су имали аутомате. Од сведока су тражили Томсовку пушку, за коју никада није чуо није видео иако је одслужио војни рок. Не би могао да препозна лице које је учествовало у овом догађају и не зна одакле је окривљени дошао. Мировић је имао надимак [REDACTED] и сви који су у то време дошли били су „Миће”. Познавао је Небојшу Мировића, јер га је тада виђао сваки или сваки други дан по селу, он је долазио је код сведока кући и тражио је оружје и нафту говорио је да му треба да обиђе жениу и његови су га малтретирани. Сведок наводи да је са подручја Теслића отишао 25. децембра 1993. године, са осталима јер су ујутру испред СУП-а била су четири пуна аутобуса. Отишли су на Мађарску границу, свако је платио по 800 марака, а на Мађарској граници још по 200 марака. Придружио се кривичном гоњењу и истакао је имовинско-правни захтев, али висину није определио.

Када му је бранилац предочио део његовог рапијег исказа у коме је навео да је за Мировића чуо да је био наставник у Ђулићу, сведок је одговорио да је тако чуо, у средњу школу није ишао и завршио је само четири разреда основне школе.

Након што је сведок дао исказ опт. Небојша Мировић је навео да је ово што сведок прича измишљена прича, чак и да је некога привео то је било по налогу инспектора тј. полицајца, јер је био у резервном саставу полиције. Наводи да није био у „Мићама“ како то тврди сведок, Државна безбедност и начелник [REDACTED] су ухапсили све припаднике „Мића“.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту бр. 16-06/1-04-2-440/16 од 12.04.2016. године навео је да је у току 1992. године живео са породицом у Теслићу, у то време је био апсолвент Ветеринарског факултета у Загребу. Почетком рата како је био у Теслићу, заробљен је и одведен у просторије Територијалне одбране Теслић где је злостављан. Крајем јуна или почетком јула 1992. године војска, полиција и резервна полиција, су опколили село Горњи Теслић и извршили претрес кућа. Том приликом у његову кућу ушла су четворица или петорица полицајца, не зна да ли из активног или резервног састава, тражили су оружје и њега ухапсили. Након хапшења одведен је у кућу комшије [REDACTED] где је затекао [REDACTED] тадашњег начелника општине, [REDACTED] активно војно лице и [REDACTED] активног цивилног полицајца. Готовац је извадио неку листу и рекао да је и сведок на списку. Пошто је био одборник у Скупштини општине Теслић одведен је у општину и ту се сусрео са [REDACTED] који је био председник општине и члан кризног штаба у Теслићу, који му је рекао да је у питању процедура и да ће га брзо пустити. Затим су га одвели у ПС Теслић, где је на једној клупи остао до сутрадан када је одведен у зграду Територијалне одбране Теслић, у просторију где је било више од стотину цивила неспрске националности, углавном Муслимана, и нешто Хрвата. Услови су били нехумани, спавали су на бетону, нису имали довољно хране и њих десеторо је на дневном нивоу добијало један хлеб, улазили су чувари, војници и полицајци и премлаћивали су их свакодневно. Не зна ко је био управник логора, али зна да га је чувала цивилна полиција и често је затворенике премлаћивао, а и њега, [REDACTED] који је осуђен у Кантоналном суду у Зеници на 4 године. У логору је провео 38 дана, а онда је заједно са [REDACTED] одведен у Полицијску станицу у Теслић где су их затворили у подрум зграде, и где су у том притвору провели наредних десет дана. Често су га ту тукли неки полицајци. Тражили су да његов [REDACTED] преда покретну и непокретну имовину и 10.000 ДМ да би сведока пустили. Када је пугатен и стигао кући, дошла су тројица или четворица полицајаца од којих се један представио као [REDACTED] и питао га је за неки експлозив, па када је одговорио да нема, претукли су га а највише га је тучао [REDACTED] Тукли су га шакама, полицијским палицама и дрвеним штаповима, и ногама док је био на земљи. Пред његову кућу полицајци су довели [REDACTED] и још једног момка чијег се имена не сећа, а који је са њим био у логору и све су их тада тукли његовом кућом. Највише су тукли [REDACTED] који је два пута падао у несвест након чега су га поливали водом и настављали да тучу. Након тога су све пустили кућама. Након неког времена поново је дошао [REDACTED] са истим полицајцима, поново су тражили експлозив, рекли да ће га убити ако не нађе експлозив. Рекао је [REDACTED] да нема никаквог експлозива у кући, и он га је тада два или три пута ударио шаком пу пределу главе и отишао. Описује да је [REDACTED] био нижеграста, набијен, мисли да је имао плаву косу и причао је екавицом, носио је плаву полицијску униформу, био је наоружан аутоматском пушком. Мисли да би га могао препознати на сликама из тог периода.

На записнику о саслушању оштећеног као свједока пред Окружним јавним тужилаштвом у Добоју број Т15 0 КТК2 0023850 17 од 06.03.2019. године навео је да не истиче имовинско-правни захтев, апи се придружио кривичном гоњењу.

Исказ оштећеног прочитан је на главном претресу уз сагласност странака јер није могао да дође на главни претрес због здравствених разлога, о чему је доставио медицинску документацију.

██████████ на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбедности Државне агенција за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-1121/08 од 05.11.2008. године навео је да је дана 20.09.1991. године добио позив за мобилизацију у резервни састав полиције у СЈБ Теслић, а тада је мобилисан и целокупни резервни састав на Општини Теслић. Обављао је послове полицајца, а од средине априла 1992. године, био је и члан скупштине месне заједнице и члан кризног штаба Ружевић и учествовао је у раду кризног штаба. За време ангажовања у СЈБ Теслић био је у патролама са колегама бошњачке или хрватске националности, па како већина није долазила и он је априла месеца престао да се јавља у СЈБ Теслић. У другој половини априла 1992. године тадашњи начелник Општине Теслић, ██████████, организовао је састанак са члановима кризних штабова бошњачких и хрватских насеља, било је присутно 40-ак њих, и било је речи о томе како да се реши проблем наступеле националне затегнутости. Убрзо су на подручју Теслића постављени пунктови, блокирани су сви улази и излази, војска је заузела положаје око града на узвишењима и међу муслиманима је завладао страх, почело је иселјавање, одгазиле су комплетне породице, углавном на подручје Тешња. Чињеница да су припадници полиције били српске националности је допринела да се Муслимани осећају несигурно. Дана 04.06.1992. године негде око 11.00 сати започео је напад и окупација бошњачког села Стењак што су из Ружевића могли да посматрају и слушају, јер је Стењак насупрот њиховог села. Тог дана путем радија упућивани су позиви од стране српских власти да сви грађани предају наоружање у полицију или у зграду Територијалне одбране. Наредног дана око 09.00 сати предао је у Теслићу ловачку пушку и карабин за који је имао дозволе. Пушку и пиштољ заједно са оружним листовима је предао рођаку ██████████ да би он у његово име предао у зграду Територијалне одбране, а полицијску пушку је однео до зграде СЈБ-а. Одмах на улазу непознати војник у маскирној војној униформи га је питао за име и позвао је резервног полицајца ██████████ који је сведока одвео у притвор. На уласку ██████████ му је одузео новац и документа и упаковао их је у једну коверту и још му је рекао да је добро да иде у подрум, јер остале који су у приземљу у канцеларијама и на спрату редовно туку. У подруму у једној просторији величине око 5x3, затекао је око 40 људи од којих је већину познавао, међу њима је био ██████████.

██████████ . Ту је био четири или пет дана и за то време неколико пута су долазили, мисли да су били припадници „Црвених беретки“ и тукли их, а нарочито су тукли ██████████ под изговором да је ██████████ сарађивао са Територијалном одбраном из Тешња. Када би војници улазили, морапи су да устану, окрену се ка зиду, на зид да наслоне чело и обе руке ослоњене са три прста и да певају песме као што су „Од Тополе па до Равне горе“, „Ко то каже ко то лаже“ и „Од Србије па до Книна“. Док су певали војници су их ударали палицама, неколико пута и њега, највише у горњи део тела, бубрега. Због положаја у којем се налазио није могао да види шта се конкретно дешава, али је слушао крике и јауке људи који су добијали батине. Не зна ко су ти војници који су их тукли. Од хране док су били затворени добијали су једном на дан сндвич и за све воду у канистеру од 10 литара. Мисли да је био пети дан када су их полицајци пописали и рекли да ће ићи негде, и увели оца и сина ██████████, који су били претучени и уплакани. Убрзо су све затворене извели, а испред зграде био је паркиран аутобус у који су улазили, као и група у којој су били ██████████.

██████████ . Сви су аутобусом

превезени у зграду Територијалне одбране и смештени у једну велику просторију. У тој згради је остао до 26.06.1992. године и за то време су била премлаћивања, одвођења, довођења и друге тортуре. Најчешће су их премлаћивали [REDACTED] и то тако што их је [REDACTED] тукао са још једним непознатим војником. Били су обучени у маскирне униформе, [REDACTED] је био крупне грађе, висок 190-195, корпулентан, имао је око 120 килограма, старости можда између 35 и 40 година, био је кратко ошишан и имао је мало кукаст нос. Његов пратилац је био изузетно низак, црномањаст, мршав. [REDACTED] није познавао, али су га сви тако звали. Сећа се када је [REDACTED] претукао [REDACTED] пред свима, ударао га је дрвеним штапом по леђима све док није пао. Сведока је [REDACTED] два пута прозивао по имену, одводио га је у мању просторију и оба пута тукао. Први пут када га је прозвао, наредио му је да се наслони челом на зид и подигне руке са три прста, ударао га је дрвеном летвом по леђима и то је трајало око пет минута. И његов пратилац је сведока ударао ногом у леђа тако што би се затрчао и скочио да га удари. После њега прозвали [REDACTED] и друге и на крају опет сведока, и опет су га тукли на исти начин, али је то дуже трајало, можда десетак минута. Када је већ био прилично исцрпљен [REDACTED] га је ухватио за косу, руке му заврнуо на леђа, а његов пратилац му је притиснуо очи прстима. [REDACTED] је тада питао где и код кога је ноћио [REDACTED]. Након око два минута неко је дошао, рекао да је доста, па су сведока вратили у просторију са осталима. После око два сата опет су ту ушла двојица или тројица војника, и морали су да стоје наслоњени челом на зид. Војници су ишли од једног до другог у круг и ударали их, сведока је неко ногом ударио у ребра од чега су му напукла два ребра. Мисли да су га ударили [REDACTED]. Тада је кундаком ударен у предео врата [REDACTED] од чега је пао у кому и сутрадан ујутру је умро у болници. [REDACTED] зна ко је ударио [REDACTED], јер је био у близини [REDACTED]. Међу затворене је убачен и [REDACTED], кога су петходно тукли и чули су се крици, и [REDACTED] је сутрадан ујутру умро. Наредног јутра неки полицајци су ушли у просторију, однели су [REDACTED] који је био у коми и [REDACTED] који је већ био мртав и уписали оне којима је требала лекарска помоћ, а за то су се јавили [REDACTED], [REDACTED] и још неки. Полицајци су их одвели, али се једино вратио [REDACTED], а осталима се изгубио сваки траг. Зна да је [REDACTED] ексхумиран 1998. или 1999. године на локалитету Бебе на Борју у масовној гробници. Након ових убистава и одвођења, било је мање батина и тортуре, сведока су два пута водили на испитивање у СЈБ. Први пут га је испитивао неки старији човек [REDACTED], мисли да је био из „Црвених беретки“, сећа се да је носио пиштољ „шкорпион“. Други пут га је испитивао [REDACTED] активни полицајац инспектор у СЈБ Теслић. Углавном су га питали за оружје у селу, ко га има, где и слично, али основни циљ је био узимање новца, јер су га питали колико је спреман униформи да купи, а једна униформа је коштала 100 ДМ. Дана 26.06.1992. године њих четрнаесторо из зграде Територијалне одбране је прозвано, сећа се да је прозван седми по реду, одвели су их у аутобус и речено им је да иду у размену. У пратњи полиције су отишли кућама да се оперу и припреме и до 11.00 сати су се вратили пред зграду СЈБ-а. Пришао му је [REDACTED] и док је завртао рукаве, рекао му је да ће мало да га пегла, али му је неко рекао да га не дира, јер иде у размену. Сећа се да му је [REDACTED] тада вратио све ствари које је [REDACTED] ставио у коверту када је ухапшен. Тог дана размена није успела па су враћени у спортску дворану у основној школи, а тек наредни дан су размењени у месту између [REDACTED] и одатле је отишао у Тешањ где је остао до краја рата.

На записнику о саслушању оштећеног као свједока пред Окружним јавним тужилаштвом у Добоју број Т15 0 КТК2 0023850 17 од 07.03.2019. године навео је да истиче имовинско-правни захтев, али висину није определио и придружио се кривичном гоњењу.

На главном претресу дана 14.06.2021. године навео је да је био у Доњим Ружевићима у згради Територијалне одбране, са њим је било још 130 притворених лица у тој згради. Не може да се сети датума када га је један човек кога не зна од раније прозвао и извео га из велике сале у мању просторију где га је буквално поломио, а изводио га је два пута. Зна да је то Небојша Мировић, видео му је лице, Мировић је носио плаву полицијску униформу, није приметио да носи оружје. Други су га познавали и сведоку рекли о коме се ради. У то време је Мировић био висок, снажан, изразито развијен момак, једном речју момчина. Није било маскираних људи са њим осим једног момка, дечака, који је био слабији и није могао много да му науди. Мировић га је ударао маљем, извео из велике сале, и наредио му је да дигне три прста уза зид и да се челом ослони на зид. По незаштићеним леђима је тада сведока тукао маљем. О овоме је већ давао изјаву и више се не сећа детаља. Зна да је добио батине и да га је Мировић ударао маљем, руке и лактови су му били огуљени, а на плећкама је после добио чворуге. Ударање је трајало неколико минута. Тога дана тукли су и друге, а сви су морали да стоје челом и са подигнутим рукама са три прста ослоњени о зид и да певају „Ко то каже ко то лаже Србија је мала“. Док су тако стајали, све околу је било мокро, као да је неко просуо канту са водом, па наводи да није знао да у човеку температура тако порасте када добије батине. Прозван је још једном и морао је да изађе, иако је рекао даје већ излазио и молио да га не туче, али га је Мировић опсовао и тукао, ударао га је ногама на којима је имао чизме, од чега су сведоку напукла са десне стране два ребра, па и данас има последице. У просторији у којој су били смештени, лежали су на бетону и морао је да лежи на левој страни, није могао да лежи на леђима од тих чворуга по плећима, нити на десној страни јер је имао велике болове. Нису га водили код лекара. Дана 26.06.1992. године 13 или 14 људи и њега су прозвали да изађу из зграде у аутобус и да иду у размену у Тешањ. Први пут размена није успела, па су их вратили су их у школу „Браћа Рибар“ у физкултурну дворану, где су преноћили и сутрадан су их разменили, он је размењен као припадник оружаних снага Босне и Херцеговине и отишао је из Теслића за Тешањ. Иначе у то време је био јавни позив да се врати оружје и своје оружје, које је имао као ловац, предао је у згради територијалне одбране. Када је однео оружје у полицију тог дана је и ухапшен, морао је да га затвори комшија Србин, сада покојни ██████, који је заплакао када је видео сведока. Тада је имао и полицијско оружје које није предао јер је тадашњи председник општине Никола Перишић рекао да не желе једнонационалну полицију. Додаје да никада није био у Патриотској лиги, да је у полицији у Тешњу био до 2001. године, још увек нема пензију. Истакао је имовинско-правни захтев у износу од 20.000 евра за нанесене повреде придружио се кривичном гоњењу наводећи да треба казнити кривца за оно што је урађено њему и другима од којих су нски и подлегли батинама.

Након што је видео окривљеног у судници паводи да се у његовом лицу примећује сличност са тим лицем које га је тукло.

██████████ на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту, Центар за истраживање ратних злочина број 17-04/2-04-3-562/06 од 05.10.2006. године навео је да су у петом или шестом месецу 1992. године, српска војска и полиција опколиле село Ружевићи и вршен је претрес кућа. Након што је извршен претрес кућа, становништву је наређено да се јави код цамије где је извршен попис свих мушкараца. У говору који су тада одржали ██████ ц и ██████ који је пре рата био таксиста, а били су ту и ██████ речено је да морају да се поштују сва наређења, извршавају радне обавезе, да сви становници села треба да предају оружје уколико га поседују. Од тада су се свако јутро постројавали, вршена је прозивка и водили су их да

обављају најтеже физичке послове. Командир полиције у то време у Теслићу је био [REDACTED]. После претреса, трећи или четврти дан пред његову кућу су дошли [REDACTED] и тражили су аутоматску пушку. Онда га је [REDACTED] одвео на спрат, ударио кундаком пушке, ударао га је и по глави и избио му зуб и тражио оружје. За то време [REDACTED] је малтретирао његовог оца, ударао га је и натерао да пребаци сено, тврдећи да ту крије пушку. После извесног времена мајка сведока се попела на спрат и молила [REDACTED] да не туче сведока. [REDACTED] е престао и сви су отишти. Сутрадан су возилом „Ландровер“ дошли [REDACTED] и још један црни човек, чије име не зна, и оца и њега су одвели у Дом, увели у једну помоћну просторију. Испитивали су их о оружју и на сваки одговор да немају оружје, добијали су батине. У просторији су били и [REDACTED]. [REDACTED] морали суда стоје подигнутих руку и са три прста, а остали су главе држали спуштене. [REDACTED] је тукао сведоковог оца и палидом ударао где стигне а сведока је ударао у леђа. Тукао их је око 45 минута. У једном моменту [REDACTED] је ухватио оца за главу и о бетонски шахт му ударио главу, од чега се отац онесвестио, а [REDACTED] га је полио водом. Тада су им рекли да могу да иду кући, Све време док је [REDACTED] њих ударао, остале је ударао [REDACTED] и још неки полицајци, док су [REDACTED] стајали са стране на вратима. Поново су дошли код њих кући наредног дана и том приликом су испитивали оца. Не сећа се ког је датума било када су на постројавању почели да издвајају људе и да их воде у хоцинску кућу, где су их ударили дрвеним маљем. Он, отац и брат томе нису присуствовали јер су се сакрили у оближњу шуму. Видели су када је мештане тукла иста екипа и то [REDACTED] за којег је чуо да се зове [REDACTED]. [REDACTED] Толико су ударили људе да је цело село чуло плач, вику и запомагање, а све је то трајало по пар сати. Кога би тукли у кући више није могао да сам изађе. Зна да су батине добили [REDACTED]. Њих су толико тукли да нису могли да ходају већ су их колицима пребацили до кућа. Једном приликом је његовог оца [REDACTED] са својом екипом испитивао у вези пушке и када се отац супроставио, јер није више могао да издржи понижавање, одвезли „Ландровером“ и када се увече вратио имао је повреде по целом телу. Оцу није могао да помогне јер су војници имали репетиране пушке, Отац је причао да су га тукли и избацили из возила код [REDACTED] кафане. Након овога сведок је отишао на радну обавезу у логор у Радолинки, а одатле на копање ровова у Вучију планину.

На записнику о саслушању оштећеног као свједока пред Окружним јавним тужилаштвом у Добоју број Т15 0 КТК2 0023850 17 од 23.05.2019. године навео је да не истиче имовинско-правни захтев, али се придружио кривичном гоњењу.

Исказ оштећеног је прочитан на главном претресу, јер није могао бити пронађен, према подацима који су достављени суду налази се у Немачкој на непознатој адреси.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-04-2-713/07 од 05.07.2007. године навео је да се не сећа датума, мисли да је било јуна месеца 1992. године када су српска војска и полиција заузели муслиманска села [REDACTED], без пружања отпора од стране Муслимана и извршили претрес свих муслиманских кућа. Успео је да побегне у шуму изнад села заједно са братом [REDACTED], али предвече су добили поруку да морају да дођу у село и да се јаве полицији односно [REDACTED] који је био

командир полиције и који је претио да ће им побити породице ако се не јаве. Ујутру су се јавили [REDACTED] а тада је извршена прозивка свих Муслимана из села. Распоредили су их у водове. Са [REDACTED] су били и полицајци [REDACTED], полицајац по надимку [REDACTED] било их је још 10-ак, али њих није познавао. Приликом прозивке [REDACTED] је [REDACTED] ударио обема рукама у главу од чега се [REDACTED] онесвестио. [REDACTED] је био „једна јака мрцина“, крупан и висок око два метра. Наредних седам дана сведок и његова три брата су морали да косе траву, цепали су дрва, поправљали путеве и радили све физичке послове за потребе Срба и српске војске. Током тих дана браћу и њега нису тукли, али је од Муслиманима из села чуо да је [REDACTED] са групом својих полицајаца претукао [REDACTED], као и да је два дана по претресу из села одвео [REDACTED], где је након 7-10 дана убијен и сахрањен у Стењаку. Након неколико дана када су сведока одредили да ради на путевима у селу, за време док је радио, око 12 сати дошли су Србијанац, [REDACTED], изабрали њега и још 9 или 10 људи и наредили да се јаве српским војницима у Врелу. Осим њега одредили су и [REDACTED], [REDACTED] и његовог сина, [REDACTED] и друге којих се не сећа. [REDACTED] их је трактором одвезао на Врела, до српских положаја, а пратили су их [REDACTED] у ципу. Током тог дана копали су ровове на првој борбеној линији, нико их није малтретирао. Када је дошао кући сазнао је да су приликом другог постројавања пред Домом [REDACTED] и остали ударали ногама, рукама, шакама и маљем неке Муслимане из села. Чуо је да је тада био присутан и таксиста [REDACTED]. Том приликом су претучени [REDACTED], његов брат, [REDACTED] којег су довели са собом из логора Територијалне одбране, кога су претукли и поново затворили у логор Територијалне одбране, [REDACTED] и други.

Био је седам дана затворен у логору Радолинка, са њим су били брат [REDACTED], [REDACTED] и остапе комшије. Сведоковог брата [REDACTED] са својом екипом свакодневно одводио у Ружевиће где су га тукли и поново враћали у логор. Видео је када би га вратили да је брат просто поломљен. После недељу дана [REDACTED] и његова екипа у којој је су били [REDACTED] су их извели из логора, ципом довели до месног гробља у Ружевићима, где их је [REDACTED] испитивао за наоружање, а [REDACTED] и [REDACTED] су их ударали. Прво су претукли сведоковог брата [REDACTED] је одврнуо цев од пушке „пумпарица“ и ударао је [REDACTED] који је морао да клечи, у леђа. И Владо је смају тукао. [REDACTED] је плакао и јаукао, падао од батина. [REDACTED] су том цеви тукли око десет минута. Онда су, не сећа се да ли су [REDACTED], ишчупали дрвени колац и тиме наставили да ударају [REDACTED]. Након тога [REDACTED] су претукли тим дрвеним крвавим колцем [REDACTED], коме су се поцепали и одећа и кожа, и крварио је. [REDACTED] је онда посало сведока до куће [REDACTED] да донесе секиру и ракију. Затекао [REDACTED] како лежи потрбушке, био је претучен, жена му је стављала облоге, и рекли су да га је тог дана пред кућом [REDACTED] са својом екипом претукао и да су поред њега, претукли и [REDACTED] и његовог сина који је тада имао око 14 година, [REDACTED]. Када је узео секиру и ракију, вратио се и није ни размишљао да бежи иако је могао, јер би му због бекства [REDACTED] је предао ракију и секиру и он је том секиром скидао кврге са коца. Поред њега, брата и [REDACTED] били су ту још и [REDACTED], њих осморица, не сећа се осталих. У једном моменту [REDACTED] је наредио [REDACTED] и [REDACTED] да ципом иду по [REDACTED] је наредио сведоку да клекне и дао му је папир и оловку и рекао да напише ко има цев. Написао је име [REDACTED], јер је знао да је он вратио пушку, а [REDACTED] му је опсовао мајку, па га ударио коцем по леђима и рекао

„Сасут ћеш се ко сепет“. И [REDACTED], је морао да клечи, а њега су пушком ударили [REDACTED], ударили су га најмање десет пута, тражили су од њега „зољу“. [REDACTED] је жаукао од болова. Нису тукли [REDACTED] једанпут ударио палицом по леђима и једанпут ногом у задњи део леђа. Тада им је [REDACTED] наредио да чекају, а он и [REDACTED] возилом одвезли [REDACTED] ка граду. Са сведоком и осталима је остао [REDACTED]. Након неких сат времена, [REDACTED] се вратио са осталима, имали су зољу, и наредили су им да иду пешице на Радолинку, а [REDACTED] су отерали кући. Када су дошли на Радолинку, речено име је да иду кући јер је ту већ била доведена и затворена друга група Муслимана из Ружевића и других села.

Једном приликом са братом [REDACTED] и у повратку срели су их и зауставили [REDACTED] их је питао где су ишли, па када је одговорио, извадио је пиштољ „колт“ и ставио му цев у уста. Питао га је за кућу [REDACTED], па је показао где је [REDACTED] кућа. Војници су отишли ципом, а сведок је преко њива отрчао до [REDACTED], стигао пре возила, и упозорио [REDACTED] који је успео да побегне.

На главном претресу оштећени није испитан јер је у међувремену умро, што је утврђено увидом у Извод из матичне књиге умрлих која се води за место Доњи Ружевић Општина Теслић, БиХ, Република Српска у којој је под редним бр. 5 за дан 19.09.2016. године уписана смрт [REDACTED].

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту, Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-04-2-968/07 од 19.07.2007. године навео је да су дана 19.06.1992. године српска војска и полиција извршиле опкољавање села Ружевићи, претрес кућа и свим мушкарцима наредили да дођу пред Дом у Ружевићима. Сакупило се преко 200 Муслимана, којима се са бине обратио [REDACTED], окружен униформисаним лицима, рекао да извршавају наређења, уз прстњу да им се не догоди исто што и селу Грабска. Након тога уведен је полицијски час од 22.00 часа, из кућа су смели да излазе од 09.00 до 11.00 сати, а уведена је и обавеза јављања два пута дневно ујутру и поподне. Након јутарње прозивке, имали су радну обавезу, обављали пољопривредне радове и радили на сеоском путу. Прозивку је обављао полицајац кога су звали [REDACTED] и [REDACTED] није га познавао, али га је у наредном периоду стално виђао, био је главни у Ружевићу и командовао је многим полицајцима. Од полицајаца се сећа [REDACTED] остале је знао из виђења. У том периоду одређена је и група од око педесет мештана који су одведени из затвора на Радолинку. Једном приликом у јутарњим сатима док су били постројени пред Домом, дошла су два или три возила у којима су били војници и резервни полицајци, њих четворица били су у маскирним униформама, а ту су били и [REDACTED]. Међу њима је био [REDACTED], кога од раније познаје, и који је из гепека извадио дрвени маљ и дао га једном од тих који су дошли возилом. Почели су да прозивају Муслимане и уводили су прозване у Дом. Прозвани су [REDACTED] двојица или тројица синови [REDACTED], не сећа других, па су се из Дома чули ударци, плач и запомагање. Сваких двадесетак минута су уводили нове људе, ударили су их, а никога нису изводили. Када је [REDACTED] изашао из сале видео је да му је мајица била поцепана од удараца. Ударање је трајало од прозивке односно од 07.00 сати до 13,30 сати, било их је пуно у строју, али се добро сећа да је [REDACTED] стално током ударања излазио и улазио у салу. Негде око 13,30 сати, [REDACTED] је наредио да се разиђу кућама, а иста екипа полицајаца и војника је отишла у горњи део села. Док се налазио код куће из

правца цамије удаљене око километар и по, чуо је јауке и запомагање. Све је трајало до пред вече. Побегло је тада од куће јер се бојао да не дођу код њега. Сутрадан је чуо да су [REDACTED] са осталима тукли људе дрвеним маљем, претучени су [REDACTED] и још неки, [REDACTED] су толико претукли да је убрзо и умро.

У току јула 1992. године када је кренуо да довуче сено кући, сусрео га је полицијски „Ланд Ровер“ плаве боје, било је више њих у ауто. Изашао је [REDACTED] и кратко га је питао где је кренуо, а он му је одговорио да иде да довуче сено. У том моменту [REDACTED] са сагнуо, откачио је метални вагир са запрежних кола и узео га и држао иза леђа. Чуо је како је халка на вагиру куцнула и мало је сагнуо главу, а затим осетио снажан ударац у пределу левог рамена и леђа. Од тога је пао и изгубио свест. Када је дошао себи никога није било поред њега, коњ је стајао на истом месту, а вагир је био одбачен поред. Закачио је вагир и вратио се кући. Наредних пар месеци имао је страшну модрицу на леђима и рамену и данас осећа последице тог ударца и не треба му временска прогноза јер сваки пут зна када се време мења. Једном приликом док су радили на путу сазнао је да је [REDACTED] са својом групом претукао [REDACTED]. Познато му је да је полиција на челу са Србијанцем одводила Муслимане из затвора у логор Радољинка који је формиран у згради ТО Теслић, и у Прибињић, Бању Врућицу. Зна да су на овај начин одведени [REDACTED] који је убијен у Прибињићу, [REDACTED] који је убијен негде у логору и [REDACTED] који је након премлаћивања у логору враћен кући и који је након лечења убијен у својој кући. Муслимани у селу су малтретирани и злостављани на разне начине и пљачкани и нису имали никакву заштиту, дешавало се да у току ноћи улете војници, претресали су куће, узимали шта су хтели и одлазили.

На главном претресу оштећени није испитан јер је у међувремену умро, што је утврђено увидом у Извод из матичне књиге умрлих која се води за место Добој Општина Добој, БиХ, Република Српска у којој је под редним бр. 861 за дан 12.11.2010. године уписана смрт [REDACTED].

Сведок Сеин Кахримановић на записнику о саслушању свједока пред Миистарством сигурности Државне агенције за истраге и заштиту број 17-12/3-04-2-155/06 до 16.06.2006. године навео је да је почетком 1992. године живео у породичној кући са породицом. Бавио се приватним бизнисом, имао је фирму за откуп и продају дрвета у којој је било запослено 14-оро људи, а запослени су били и Срби и Муслимани. Када је почело формирање националних странака дошло је до наоружавања становништва, а Срби и Муслимани су држали сеоске страже ради заштите иородица. Једно време су чак имали и заједнички пункт. Успостављањем српске власти становништво из села је одлучило да добровољно преда наоружање. Убрзо за тим у село је дошла и група полицајаца међу којима је био [REDACTED] кога је од раније познавао. Оружје се предавало тако што су га прикупљали трактором и потом одвезли у касарну у Тулић. После добровољне предаје упозорени су да ће претресати куће и биће последице за оне код којих се нађе оружје. Сећа се да је у лето 1992. године вршен претрес свих кућа и објеката. До његове куће је дошло неколико полицајаца, извршили су претрес, али нису ништа пронашли, јер је он своје оружје већ добровољно предао. Претрес је трајао два дана. Након тога се појавио списак на којем је било и његово име и морао је да иде у полицију ради давања изјаве. Полиција је донша комбијем за њих, а поред њега у полицију одведени су и [REDACTED] [REDACTED]. Ту су их сместили у пријемпу канцеларију и одатле водили на саслушање. Када је дошао у једну малу просторију било је ту већ десетак људи, сећа се да је међу њима био и [REDACTED]. Сазнао је да је име онога ко улази и туче

људе [REDACTED]. Пико је био командапт „Црвених беретки“ и долазио је белим Голфом 2 . Знало се да ће неко добити батине када дође [REDACTED]. Следећег дана сведок је одведен на спрат зграде полиције и са њим је обавио разговор познаник [REDACTED]. Сведок је дао изјаву у вези са активностима у СДА, експлозива из Зенице, па су га вратили у просторију са осталима. Истога дана по њега је дошао познаник полицајац [REDACTED], у плавој полицијској униформи, одвезао га је у зграду Територијалне одбране и рекао му је да сачека суђење. Ту је затекао око 200 људи. Провео је 28 дана у тој згради и већ прве вечери су ушли пијани војници и натерали су их да устану и стану према зиду са подигнута три прста и да певају српске песме, тукли су их рукама, палицама и тврдим предметима. Међу затворенима је владао страх, претпостављали су да су убијени они које су одвели, један момак кога су довели претученог умро је у току ноћи. Због овога нису смели ни да погледају војнике, али су чули да се ради о [REDACTED] и његовој јединици. Једне вечери око три сата, сведока су око одвели на испитивање. Ти војници су били у шареним униформама, и тукли су га и шамарали око 15 минута, Тукли су га плаицама по ногама и гениталијама, и шамарали. И друге су одводили на испитивања и тукли. Једног дана се појавио војник који је рекао да ће убудуће он преузети одговорност за њих, да ће добијати храну, јер су до тада јели само једанпут дневно и то по једну корицу хлеба. Сазнао је да је то [REDACTED] звани [REDACTED]. Могли су после тога да од куће добију храну, одећу, ћебад. Пустили су све против којих се није водио поступак, а он је са још некима остао још неколико дана до суђења. Осуђен је на три месеца затвора због нелегалног поседовања оружја, па су га после пустили кући. Био је после тога на радпој обавези, повереник за село је био [REDACTED], који је одређивао ко ће где ићи да ради. Углавном се ишло на конање ровова. Полицајац који је држао њихово подручје је [REDACTED]. Једном приликом су [REDACTED] дошли до његове куће и пред децом га је Бране ударио. Тукли су га испред куће, јер наводно није поштовао полицијски сат иако је био у кући. Једном приликом је добио батине од полицајца [REDACTED] који је водио истраге о наоружању који му је пред кућом [REDACTED] у присуству 4-5 полицајаца ударио око 100 шамара у пределу лица од којих удараца је био отекао, а потом га је послао кући.

Уз сагласност странака прочитан је иказ сведока на главном претресу јер се одселио у Аустрију на непознату адресу.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-04-2-661/06 од 08.11.2006. године навео је да су почетком 1992. године Срби у Теслићу преузели сву власт и постављени су пунктови па свим прилазима граду и према муслиманском селу. Један пункт на коме су били српски полицајци је био према Гомјеници. На подручје Теслића су дошле разне српске војне јединице и Муслимани су почели да се плаше за своју сигурност, јер су Срби били наоружани, а Муслимани нису имали никакво оружја. Због тога је хтео да се пријави у Армију БиХ, али она још увек није била организована. Напустио је Теслић и отишао у Тешањ где је провео седам или осам дана. Када се вратио у Гомјеницу по жену и децу, ухапшен је на улазном мосту у Теслићу, где је био пункт српске полиције. Са њим су били и [REDACTED], његов брат [REDACTED]. На пункту је било 4-5 српских полицајаца, а међу њима је препознао трговца [REDACTED]. Узели су им документа и полицијским ципом су их одвезли до станице полиције. Испред полицијске станице видео је доста српских полицајаца и међу њима је препознао [REDACTED]. Када је ушао у станицу затекао је три или четири ухапшена Хрвата, међу њима је препознао комшију по надимку [REDACTED]. Све су их затворили у једну мању просторију. Након неког времена у просторију је ушло једно лице у

маскирној униформи, имао је нож за појасом, био је изразито крупан и висок. После је чуо да је то [REDACTED]. Чим је ушао опсовао им је мајку усташку и ударио је обема рукама [REDACTED] у главу. Затим је кренуо од једног до другог затвореника и све их је шамарао. Сведоку је ударио један шамар, па је изашао. Након њега ушао је још један полицајац, наредио им је да извуку пертле из ципела и скину каишеве, па су их одвели у подрум. Појавио се још један полицајац, који је извео [REDACTED], и када га је вратио након пола сата, [REDACTED] је био претучен и крвав. Полицајац је онда питао ко је најстарији међу њима, па је сведока извео и одвео у приземље зграде. Док је излазио из подрума, полицајац му је показао [REDACTED] уху и видео је да је оно било расечено, па је рекао „Видиш ли какав је он, а ти ћеш бити још гори ако не будеш причао“. У просторији у приземљу где га је полицајац одвео био је Бајбић, полицајац пре рата, још један полицајац и [REDACTED] га је питао шта је радио у Тешњу, а [REDACTED] га је ударио у главу шакама и ногама око двадесет минута, а Бајбић је седео и све то посматрао. Када је почео да губи свест од удараца, чуо је да [REDACTED] каже [REDACTED] „Доста је, убићеш га“ и [REDACTED] је престао. Чуо је када је [REDACTED] наредио другом полицајцу да донесе воду и да га полије што је овај и учинио. Питао је [REDACTED] да му да воду да пије, али [REDACTED] је рекао да ако се сада није осневестио да ће осневестити сутрадан. Вратили су га у подрум. Сутрадан су их све водили на испитивање и негде око подне је и он дошао на ред. Пре тога су извели петорицу и нису их вратили. У канцеларији где су га одвели био је главни од полицајаца, и након испитивања сведока су пустили кући. Боравио је у кући до краја јуна 1992. године, тј до претреса ссела, када је на сваку кућу распоређено по три полицајца, село је било блокирано и опкољено. Пред његову кућу су дошла три полицајца, све су их истерали из куће и извршили су претрес. Један од полицајаца је изнео чланску карту СДА странке, почео је да псује сведока и питао одакле му је то, али тада се чула наредба да се полиција повуче на пут, па су полицајци отишли. Видео је да полиција са собом одводи шесторицу њихових људи и то [REDACTED] и њихова тела су касније пронађена у масовним гробницама на Бебама. Од полицајаца који су тог дана били у селу није познавао никога али је касније чуо од [REDACTED] да је њега вратио полицајац [REDACTED]. Након претреса уведена им је радна обавеза, морали су да раде по српским селима све што су Срби захтевали, у Гомјеници повереник је био [REDACTED] који је на захтев Срба морао да сакупи одређени број Муслимана за рад. Сведок је ишао на „Партизан“ где је остајао по петнаест сати, смењивале су се групе људи, ишли су да копају ровове и траншеа на првим борбеним линијама, терали су их да раде тешке послове. У неколико наврата је бежао од радне обавезе и крио се, али је у његову кућу долазила војна полиција, маптретирали су му породицу па се због тога јављао на радну обавезу код једног Србина.

У смислу одредбе члана 388 став 34 у вези са ст. 1 ЗКП прочитан је исказ овог сведока на главном претресу, јер му позив није могао бити уручен, одселио се у Немачку на непознату адресу.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-04-2-769/07 од 19.07.2007. године навео је да је [REDACTED] односно [REDACTED] или Небојшу упознао почетком 1992. године када су српска војска и полиција заузели село Ружевићи. Од тог момента су, [REDACTED] као вођа, заједно са својом групом у којој су били његов комшија из села Горњи Ружевић, [REDACTED] не зна му име, али га зна из школе, [REDACTED] га није познавао, али је чуо да му је мајка била учитељица на Ђулевићу, свакодневно патролирали по Доњем Ружевићу и учествовали у премлаћивању и злостављању Муслимана пред њиховим кућама, домом и месном цамијом. Виђао их је

свакодневно у селу до августа 1993. године када је пребегао у Тешањ и мисли да ни [REDACTED] није долазио у село од неког времена 1993. године, не сећа се тачно од када. Када је отишао [REDACTED] заменио га је полицајац [REDACTED], који је био нови вођа сектора. У току јуна 1992. године, не сећа се тачно ког датума, ушле су српска војска и полиција у село, извршили су претресе куће, након тога се војска повукла, а полиција, на челу са [REDACTED], је малтретирали Муслимане по селу. Уведен је полицијски час и радна обавеза, ујутру и пред мрак прозивка. Радиле су на поправљању путева и све пољопривредне послове. Након претреса сви мушкарци Муслимани су морапи да се скупе пред Домом, када им се обратио [REDACTED] командир полиције у Теслићу и одржао претећи говор. Рекао је да морају да извршавају сва наређења полиције, да морају бити послушни и да ће у противном њихово село проћи као Грабска, где је био извршен покољ. Сутрадан Србијанац је са још једним човеком, не сећа се који је био, дошао у село аутом црвене боје и театрално ишамарао неколико Муслимана који су дошли на прозивку. Постројио је све, око 300 Муслимана, и одржао говор, представио се као професионалац, имао је црвену беретку на глави, војну СМБ кошуљу, полицијске панталоне, војничке чизме и носио је аутоматску пушку. Говор је био претећи, али се не сећа шта је рекао. Тада је [REDACTED] [REDACTED], осталих се не сећа. У првих неколико дана зна да је група Муслимана из села, међу којима је био и његов брат [REDACTED] одведена на Радолинку и да су затворени. Када је кренуо да брату однесе храну на Радолинку, сусрео је [REDACTED], али није могао да га препозна по ходу, [REDACTED] је рекао да не може да хода колико га је [REDACTED] претукао у Дому. Још неко је сведоку рекао да га је [REDACTED] довео из Радолинке у месни дом Ружевићи, да га је у малој сали тукао палицом у пределу бубрега и да због тога једва хода и није могао да се попне на бицикл који му је понудио. Полако је са [REDACTED] отишао до Радолинке. Српска полиција је одводила Муслимане у логор Радолинка и увек је било затворено око 50 Муслимана из његовог села, али и других села. Мисли да је и он био седам дана затворен, јер су све у почетку затварали на по седам дана. Док је боравио тамо виђао је [REDACTED] да долази у логор, издваја неке, одводи у један мали објект у склопу Радолинке и тамо их туче. Када је враћао те људе видело се да су претучени. Не може да се сети свих које је тукао. У два три наврата видео је [REDACTED] како је са војним ципом долазио у Радолинку, прозивао је одређене људе и одводио их је возилом у непознатом правцу.

Када је дошао једно јутро да се јави на прозивку код дома, већ је било око 250 Муслимана, чекали су да дође [REDACTED] који је са својом групом требало да их построји и изврши прозивку. Не зна колико је времена прошло, остаје [REDACTED] са својом групом, поред њега су били и [REDACTED], дошао пред Дом, била су још два или три возила са српским војницима, препознао је и таксисту [REDACTED], видео је када је вадио маљеве из аута. Одмах по изласку из аута, један од војника кога није познавао је пришао [REDACTED] и тражио му је пушку притом га је ударао шаком и ногама, Ибро му је одговарао да не зна где је пушка, али да можда зна [REDACTED] [REDACTED], али се сведок јавио и рекао је да је [REDACTED] на Радолинки. Потом је [REDACTED] наредио једном од полицајаца да узме ауто и да доведе [REDACTED], сећа се да је [REDACTED] стално излазио из једне у другу салу. Не може да се сети ко је све од полицајаца улазио у салу, мисли да су улазили сви осим [REDACTED] који је стално био напољу. Зна да су ударили [REDACTED] између 20 минута и пола сата и док су још ударили [REDACTED], довели су и његовог амицића [REDACTED] и одмах су га увели у велику салу. Био је у строју у близини улазних врата тако да је могао да види [REDACTED] кога су тукли у великој сали око 15 минута и одатле су се чули ударци и јауци, а затим су га одвели и тукли у малој сали. Када су [REDACTED] водили из велике у мали салу видео је да му је мајица сва крвава и исцепана

од удараца. Касније му је [REDACTED] причао да га је од војника који су били унутра посебно тукао [REDACTED]. Након неког времена у салу су увели [REDACTED], чуо је његове јауке, вриску и ударце. После тога су увели [REDACTED] и све време су се чули плач и јауци. Сећа се да су у ауту пуштали гласно српске четничке песме, али ни та музика није успела да покрије јауке из Дома. Успео је некако да побегне, а тамо је остао његов отац. Када је [REDACTED] са својом групом напустио Дом, сведок се вратио кући и видео [REDACTED] и његовог амицића, били су претучени и у лошем стању. Чуо је да је полиција отишла у горњи део села. Сећа се да се [REDACTED] онесвестио и да су га он, отац и [REDACTED] отац запрежним колима одвукли до болнице у Теслићу где му је указана помоћ. Када су се вратили из болнице из горњег дела села чули су се јауци и запомагање, била је галама, и то све из правца џамије. Сазнао је да је и тамо [REDACTED] са својом екипом тукао људе, и познато му је да је од батина које је тада добио после неколико дана умро [REDACTED], који је био толико претучен да су га у колицима одвели кући. Поред том приликом су претучени [REDACTED] других не може да се сети. [REDACTED] и његова екипа су тукли сведоковог рођака [REDACTED] који му је причао да је био претучен и исечен по стомаку, али без обзира што је био у завојима [REDACTED] га је затворио у логор ТО Теслић, и одатле одвео на испитивање у полицију. Током наведеног испитивања [REDACTED] је био везан лисицама за радијатор и тако везаног [REDACTED] и још неки полицајци су га ударили папицом, ногама и рукама. [REDACTED] му је док га је ударао претио да ће га убити на мртво. [REDACTED] је причао да су га тукли дан и ноћ и да је у једном тренутку када је остао сам у просторији разбио стакло на ходнику и сам себе исекао по стомаку, да не би трпео батине. [REDACTED] је био у болници и код куће када су дошли војници у маскирним шареним униформама, опколили су кућу, избацили мајку из собе, чуо се пуцањ и мајка је затекла убијеног Меху.

Сведок наводи да је у наредном периоду ишао на принудни рад, имао је радну обавезу, и једном приликом док су радили на путу, [REDACTED] је затекао комшију Хрвата, [REDACTED], како седи и ишамарао га због тога пред свима. Чуо је да је једном приликом на путу [REDACTED], из чиста мира, ишамарао бившег полицајца [REDACTED] пред свима, Једном приликом сведок је кренуо код рођака, па када је видео аутомобил на путу сакрио се и посматрао. Био је то цип пун људи, ишли су према џамији. То је био ауто који је користио [REDACTED]. Сведок се онда брзо вратио кући и након 15 минута из правца џамије се зачула јака експлозија и видео је светлост, а сутрадан је видео да је мунара срушена. У наредном периоду у још два наврата су долазили и минирали џамију, не зна ко је учествовао у свему томе осим што је први пут видео ауто који је користио [REDACTED].

Исказ сведока прочитан је на главном претресу уз сагласност странака, с обзиром да је према информацијама из Окружног суда у Добоју сведок је у Немачкој, нарушеног је здравља, а полицијски службеници из Добоја остварили су контакт са њим телефоном када је навео да не може да се одазове и присуствује претресу због тога што му је здравље нарушено, јер се опоравља од оперативних захвата тумора на бубрегу и нози.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-3-04-2-1070/08 од 22.10.2008. године навео је да су дана 18.06.1992. године српске војно-полицијске снаге опколиле и ушле у село Доњи Ружевићи, извршили су претрес свих кућа и наређено је да сви мушкарци дођу пред џамију где су их постројили и извршили су прозивку. Тада су полицајци физички малтретирани, ударили и на друге начин понижавали један део постројених Муслимана. Њега нису дирани. Међу полицајцима се

истицао извесни Нешо кога су сви звали ██████████, тада га није познавао, али је касније сазнао да је из Србије и да је био ожењен ћерком ██████████ из места Луг Општина Теслић. Зна да је у ратном периоду био у некој брачној или ванбрачној вези са Рамком из Ружевића са којом је добио мушко дете. Том приликом пред цамијом је био присутан и ██████████ који је био возач ██████████. Полицајци су их након неког времена отпустили кућама, уз поретњу да не напуштају село и да се свако јутро јављају пред цамију. То су и чинили наредних месец дана, одакле их је Неша ██████████ упућивао на обављање разних послова, као што је копање канала и обављање пољопривредних послова. Након десетак дана Нешо је одвео групу од петнаестак муслиманских младића, зна да су били затворени у објекат стрелиште у Радолинки. После десет дана, на захтев родитеља тих младића они су враћени, а уместо њих Нешо је одвео других петнаесторо младића, међу којима и сведока. Били су затворени, стражари су били из цивилне полиције, и свакога дана су их водили на рад, а после седам дана су их пустили и довели су другу групу.

Не сећа се тачног датума, али неких месец дана од окупације села наредио је Нешо да, са комшијом, у близини сведокове куће копа канал. Били су ту и ██████████, његов брат ██████████ и њихова деца. Наишло је путничко моторно возило „Мерцедес“ жуте боје у којем је видео Нешу и још једног полицајца кога су звали „█████████“ у униформама цивилне полиције. Чуо је да се Неша обраћа ██████████ „Када ћеш донијети нушку“, И да без обзира што је ██████████ рекао да нема пушку, наредио му да је донесе док се врате из села. Када је Нешо кренуо, ██████████ син који је тада имао око 20 година га је погледао, па га је Неша ошамарио уз питање шта гледа. Полицајци су се вратили после око сат времена, из возила је изашао ██████████, ухватио је једном руком ██████████ у пределу прса, у другој руци је држао аутоматску пушку, ногом је ударио у ██████████ ноге, ударао га иогама, па му се придружио и Неша који је изашао из аута. ██████████ су тукли пет, шест минута, рука му је била крвава, а полицајци су га повели и отишли. Када се после око сат времена ██████████ вратио, рекао је да је на раскрсници званој Маргита искочио из возила и покушао да побегне, али су га стигли, убацили у ауто, одвезли на деоницу пута Маргита - Хаушићи и пред већим бројем људи који су копали канале истукли, па пустили су га кући. После овога сведок је имао радну обавезу у кланици где је директор био ██████████. Није присуствовао када су у јуну 1992. године, полицајци и војници међу којима је био и ██████████, претукли ██████████ који је након тога убрзо преминуо. О овоме су му причале комшије.

Исказ сведока ██████████ прочитан је на главном претресу уз сагласност странака, јер је према обавештењу Окружног суда у Добоју од 02.12.2022. године сведоку уручен позив, али суду није достављена информација због чега се на позив није одазвао.

██████████ на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина број 17-04/2-3-04-2-10720/08 од 23.10.2008. године навела је да се не сећа датума, мисли да је било почетком 1992. године, када је са мужем ██████████ возила двоја колица накошене траве. У близини куће их је сустигао цип из кога је изашао у шареној униформи са блим опасачем извесни ██████████. Он је на униформи имао нијансе светлије боје. Зна да је то био ██████████ јер га је више пута виђала у њиховом селу и сви су га мештани знали. Када би се он појавио у селу сви су бежали, јер су га се бојали. Био је крупније телесне грађе, висок око два метра и мисли да би могла да га препозна, јер га је добро видела једном приликом када је одводио њеног мужа. Наиме, ██████████ је изашао из ципа, наредио је њеном мужу да остави колица, њој је наредио да иде и да се не окреће. Неких сат времена након овога ██████████ је дошао кући, на његовом лицу били су трагови од удараца, и испричао да га је ██████████

одвео до куће њене сестре у Ружевићу, која је живела у Немачкој и тражио да пронађе оружје, јер је њен зет [REDACTED] био ловац. [REDACTED] није знао где је оружје, па га је [REDACTED] највише рукама ударао у пределу лица. Не сећа се да ли је гтре или лосле овог догађаја [REDACTED] окупио све мушкарце из њиховог села и мештани из Горњег Ружевића су вођени пред цамију, а мештапи Доњег Ружевића међу којима је био и њен муж су одведени пред друштвени дом. Када се [REDACTED] вратио кући видела је да је исцрпљен, тешко је ходао, а по телу су били трагови по којима је видела да је добио пуно удараца. Док је прилазио кући [REDACTED] је повраћао, а на њему је била мајица која је била „изшинтрана“ сва попуцала и подерана од удараца, крв је била по целом телу, а његов коментар је био „убише нам мушкарце“. Видела је такве трагове на леђима који су осликавали предмет којим је ударан, а имао је облик дужег и округлог предмета, маља. [REDACTED] је испричао да му је једном приликом у тучи спао „Сеико“ сат и да су га тим маљем ударали по руци када је хтео да га узме. Иначе [REDACTED] је морао сваког дана да се јавља пред друштвени дом одакле су мушкарце из њиховог села одводили на радну обавезу, тако је бидо све до 1994, године. У том периоду дешавало се да се [REDACTED] враћао ноћу кући и наредног дана одлазио, а остајао је и по седам дана. Нико није знао где су били. Када би се [REDACTED] вратио причао је да су их одводили на разна места у околини Теслића на којима су биле борбене линије. За организацију рада и окупљања вода у којем је био [REDACTED], био је задужен [REDACTED] из Ђулића, за њега зна да је у то време водио људе и на укопавање умрлих или погинулих у Ружићу и Стењаку. Дана 04.03.1992. године око девет сати пред њеном кућом су се зауставила мртвачка кола, изашао је шофер из кола и рекао окупљеним мештанима да је [REDACTED] погинуо и њен муж је одмах укопан код цамије у Ружевићима.

Исказ сведока прочитан је уз сагласност страиака, јер је према обавештењу Окружног суда у Добоју од 02.12.2022. године сведоку уручен позив, али суду није достављена информација због чега се на позив није одазвао.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-1073/08 од 23.10.2008. године навела је да су маја или јуна месеца 1992. године у селима Барићи, Ирице и Ружевић извршени претреси кућа од стране српске војске. Њену кућу је претресало пет или шест војника тражили су оружје и ништа нису пронашли. Док је српска војска била у Ружевићу чула је да их је предводио неки [REDACTED] коме не зна право име, а у току рата га је више пута виђала у Ружевићу. [REDACTED] је наредио да се мушкарци скупе пред месним домом, и да се сваког дана јављају на Радолинку где су имали обавезу да раде. Зна да су тога дана батине добили [REDACTED], а њен отац је био приведен и распоређен на радну обавезу, где је провео цео рат. Отац је причао да су их одводили у Каменицу на борбену линију где су копали ровове, а једно време радио је и на фарми у Каменици. Познато јој је да је Србијанац имао везу са [REDACTED] из Ружевића која је завршила Медицинску школу и из те везе је родила мушко дете. [REDACTED] је наредио већем броју Муслимана из Ружевића да се јаве на стадион на Радолинки одакле их је неко распоређивао на обављање физичких послова. Ту је био и њен отац, тада стар 63 године. На интервенцију [REDACTED] који је радио у дестилацији, где је њен отац зарадио пензију, њен отац је ослобођен радне обавезе. Наводи да је радио и њен брат [REDACTED] који је рањен и [REDACTED] који је истом приликом рањен. Од брата је чула да је рањен од граната и да му је у Перковићу указана помоћ, а потом да је пребачен у Теслић, а са њим је рањен и [REDACTED].

████████████████████, тако што су полицајци са ██████████ на челу дошли на пут где су се били окупили, и из групе издвојили њих четворицу и одвели их испод штале ██████████. Слушали су како их доле ударају, чули су звукове, галаму и запомагања, видело се да су претучени када су их враили у строј. Наводни разлог био је сумња да имају оружје, мада није ни био потребан никакав разлог, једноставно су их тукли. Дана 13.10.1992. године у вечерњим сатима комшија ██████████ позвао га је и сведок је видео да му гори кућа, и да горе куће ██████████ које су биле у близини. Након тога је имао је обавезу да се јавља у Теслић на стадион „Партизан“, одакле су га са осталима одводили да копају ровове око града за потребе српске војске и разне друге физичке послове. Такво стање је трајало до 29.08.1993. године када је са већом групом протеран из Теслића на подручје Тешња.

У исказу на главном претресу дана 14.06.2021. године навео је да је спреман да у свако доба исприча оно што је видео и доживео, а да не би сведочио нешто што није видео без обзира о коме се ради. Није чуо име Небојша Мировић, али је видео ██████████. Преживео је да су му запалили кућу, прислонили га уз зид, тукли, гонили су га на копање ровова и прислини рад. Кућа му је запаљена 14. октобра 1992. године ноћу, а ни дан данас не зна ко је то учинио. Код њега кући није долазио ██████████. Били су постројавани код цамије за радну обавезу где је ██████████ вршио распоређивање. Не зна оне који су га тукли јер су носили маске, али су тражили да им преда оружје, које никада није имао. Оружјем је руковао само када је служио армију у периоду од 1962. до 1964. године, и док је био у саставу Уједињених нација у Египту на ██████████ где је провео шест месеци. Нису га хапсили, али је био на принудном раду, тако што су морали да се сваког јутра окупљају у седам сати и према распореду раде тога дана до два сата. Неке су одводили са рада али то није доживео, само зна за то. ██████████ је имао униформу као и други који су били са њим у униформи и са оружјем. Не сећа се да ли је ██████████ имао полицијску или војну униформу. Чуо је за жену ██████████, али не зна из које је фамилије. Једне вечери, не може да се сети датума, били су на принудном раду и када су се вратили својим кућама поново су их звали у пет сати да иду код цамије, где их је ██████████ раздвојио и увео их је у цамијску кућу и питао за оружје. Када је проговорио у намери да каже да нема оружје, ██████████ је рекао да са њима нема договора и рекао им је да легну потрбушке, што су они и учинили. Одмах су одвели ██████████, а после тога су их једног по једног одводили. Када је сведок дошао на ред, прислонили су га уз зид, двојица су га тукла, али не зна ко је то јер су имали маске. Кад су полицајци завршили са батинама, пустили су музику и рекли им да иду. Сви су кренули само је ██████████ остао да лежи, па су га колицима одвезли кући, али за кратко време после тога ██████████ умро. Не зна ко је тукао ██████████, била је група од њих неколико. Постројавали су их углавном код цамије у Ружевићима, а неке код дома. Ови који су тукли сведока, а тукли су и његовог брата и остале, били су у маскираним униформама. Не зна ко је особа о којој је раније говорио, а који је имао црвену беретку. Можда је био неко по имену или надимку ██████████ у редовној полицији ко их је штитио док су били на принудном раду. Не може да се сети да ли је познавао неког поручника ██████████. Није учествовао у сукобима на подручју Босне и Херцеговине од 1992. године, па надаље и склањао се колико год је могао. Навео је да је 1993. године протеран из Теслића на територију Тешња, где је провео скоро седам година.

████████████████████ на записнику о саслушању свједока пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-1164/08 од 11.11.2008. године навео је да су га ратна дешавања

затекла у месту Ружевићи, где је био запослен у СО Теслић, на радном месту шеф рачуноводства. Током априла и маја месеца 1992. године ситуација се погоршала дошло је до изјашњавања о лојалности српској власти, српско становништво је мобилисано и у разним униформама се кретало по граду. Мисли да су у другој половини маја у Теслић стигле „Црвене беретке“ и тада је почела тортура над несрпским становништвом. Престао је да одлази на посао, јер је речено да не долазе. Колико се сећа дана 04.06.1992. године српска војска је напала и окупирао село Стењак, а из Ружевића су то пратили. Недељу дана после овога извршен је претрес кућа у селу и становништво је натерано да се окупи код Омладинског дома у Доњим Ружевићима. Ту им се обратио [REDACTED] који је био запослен у полицији и рекао да морају да поштују српску власт, упозорио их је да се не супротстављају војницима и полицајцима, јер ће проћи као мештани из села Грабске, да се сваког јутра јављају код Дома, где ће добијати задатке. Тога дана није видео лице кога су звали [REDACTED] и Нешо, јер је било много мештана, полицајаца и војника, а тада га није ни познавао. Седећег дана и надаље окупљали су се пред Домом одакле су их распоређивали на обављање разних послова. Не сећа се ког дана се појавио [REDACTED] са својом групом од седам полицајаца који су били обучени у плаве униформе резервног састава полицајце, довозили су се у великом ципу „Ланд Ровер“: [REDACTED] и његови су одлазили и појављивапи би се у току дана, никада се није знало када ће доћи. Били су надлежни за окупљање, распоређивање, и друго. [REDACTED] је командовао тим полицајцима. Сведок је најчешће радио на уређењу путева у селу, а четири до пет пута је био на копању ровова на линијама према Тешњу. Тих дана становништво је обавештено да преда оружје без обзира да ли је легално или илегално, па је он легални пиштољ послао по свом оцу и о томе добио потврду. Након тога, [REDACTED] и његова група су према неким његовим сазнањима тражили код мештана оружје и појединце су прозивали и наређивали им да донесу оружје. Сећа се једног дана када су били окупљени пред домом да је [REDACTED] показивао прстом на оне који требају да изађу и тако издвојио 15 до 20 људи, петоро или шесторо људи је одведено иза Дома. Са места су остали слушали како полиција удара њихове комшије, чули су се јауци, вриска, галама и псовке, а и звук удараца. Те које су тукли уводили су у мањим групама у Дом, тукли, па изводили, а уводили друге. Видело се када би се вратили да су исцрпљени, избезумљени, са покиданим деловима одеће. Сећа се да су тада претучени [REDACTED] који је погинуо, [REDACTED] који је такође погинуо, [REDACTED] и други. Поред овог случаја сећа се да је након пар дана испред Дома [REDACTED] претукао неколико мештана међу којима и дечаке [REDACTED]. Све до 24.11.1992. године сведок се јављао на зборно место, био је распоређиван на радне обавезе и [REDACTED] је долазио, викао, наређивао и давао упутства како да раде. Зато су га сви добро запамтили, али само по надимку, право име и презиме нису знали. [REDACTED] је био веома крупан, висок, маркантан, често је мењао униформе и капе. Сећа се да је говорио односно хвалио се како је на Косову изучавао занат мислећи на рат. Имао је око 28 година. Неки од мештана су га познавали и причали да је био ожењен неком са подручја Барића, а у току 1992. године имао је везу са ћерком [REDACTED] са којом је имао мушко дете. Даном 24.11.1992. године путем размене сведок је изашао на подручје Тешња.

На главном претресу дана 20.09.2022. године навео је да је негде јула месеца брутално претучен, и има сведока који то могу да потврде. Претукла га је група којом је руководио окривљени, тукли су га палицом и ногама обувеним у војничке чизме. Небојшу Мирковића није познавао до тих догађаја, а право име је сазнао када је добио позив за суд. До тада га је знао по надимцима Небојша, Нешо и Србијанац. Тако су га звале колеге њих петорица или шесторица који су ведрили и облачили у Доњем Ружевићу. Све до новембра месеца 1992. године док није отишао у размену виђао га је и слушао о њему. То је био човек

висок, неких 1,85 висине, наочит, лепо грађен, права момчина, отресит, снажан, вистрен и видело се да је имао све карактеристике обученог војног лица, као да је прошао неку војну обуку. На свакодневно постројавање цивила је долазио са зеленом беретком или фантомком и другим разним капама. Јавно се хвалио како је на Косову специјализирао контакте и дисциплинирање становништва. После акције прикупљања оружја, половином јула, код сведока кући дошао је цип у коме су били [REDACTED] из резервног састава, чији је отац [REDACTED] чувар у фирми, репетирао пиштољ, наредио сведоку да уђе у цип, прислонио му цев на слепоочницу. Одвео га је до једног потока, до ледине, где је био [REDACTED] са још петорицом или шесторицом, и где су га испитивали. Ту је био и [REDACTED], видело се да је претучен. Тога дана претучен је и [REDACTED] у својој кући. Испитивање је вршио окривљени о томе ко има какво оружје, ко је организатор СДА, ко иде у цамију, и друго. Са гомиле дрва која је ту била сложена окривљени је узео једно и ударио [REDACTED] неколико пута по леђима и кичми и сведоку рекао да ће и он тако проћи. Тог дана је добио преко тридесет удараца палицом у три наврата и око шеснаест-седамнаест пута га је шутирао и док је седео турски, окривљени га је са леђа ударао војничком чизмом. Не зна због чега није раније говорио о овом догађају, питање је на шта је тај који је узимао изјаву бацио акценат, јер оно што су га питали, то је и одговарао. На претресу о томе говори јер су га попеле емоције. Када су их окупили испред Дома и када су одузимали оружје, било је ударања, шамарања и друго. Познато му је да је окривљени у то време имао девојку, ћерку [REDACTED], мисли да има и дете са њом. Чуо је да је у браку са наставницом [REDACTED] из Барића. У овој групи био је и [REDACTED], па је и он тукао сведока по налогу окривљеног. [REDACTED] је био главни. Мисли да је Србијанац био припадник неке специјалне јединице. Било је још људи из Србије, Миће, Црвене беретке али никога другог нису звали [REDACTED]. Наводи да му је здравље нарушено, узнемирава га и сведочење, у то време је ишао код лекара али није смео да каже да су га тукли већ да је пао са степеништа или мердевина. Када би сада срео [REDACTED] могао би да га се сети по неком покрету, гласу, али сумња да би могао да га препозна. Додаје да је у то време, зато што је радио у инспекцијској служби имао службени и приватни пиштољ са дозволом и његов отац је то предао и добио потврду. Зна да су тада предали добровољно оружје. Тражи обештећење за нарушено здравље, и умањену пословну способност.

[REDACTED] на записнику о саслушању сведока Министарства безбедности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-1181/08 од 19.11.2008. године навео је да су у другој половини јуна месеца 1992. године српска војска и полиција извршила претрес њиховог села Горњи Ружевићи, Општина Теслић под изговором да траже оружје. Тог дана су наредили да сви мушкарци старости од 18 до 60 година дођу једни пред Омладински дом, а други пред цамију. Када су се окупили већ је било иаоружаних и униформисаних српских војника и полицајаца, прво су их постројили, а онда им се обратио један крупнији човек у шареној униформи много млађи од њега. Рекао је да убудуће долазе сваког јутра у седам сати на постројавање, а одатле ће ићи на рад. То је и радио и сазнао да се тај који ујутру врши прозивку зове Небојша, да му је надимак [REDACTED], да је пореклом из Србије и ожњен је ћерком од неког Србина из села Барић, Општина Теслић. Радиле су на уређењу локалних путева по селима и копали јарке, чистили су и кресаци гранс, копали канале и обављали пољопривредне послове. Са Србијанцем су најчешће били и сведоков комшија [REDACTED] који је био возач и [REDACTED]. Мисли да је јула месеца 1992. године док су ујутру стајали у строју, дошао Србијанац са својом пратњом, били су у „Ланд роверу“ и убрзо за њима је дошло и возило „Голф“, црвене боје, па је [REDACTED] војним полицајцима рекао да испод хаубе „Голфа“ изваде дрвени маљ, прозвао [REDACTED]

██████████ и наредио им да уђу у Дом, иа су он и ██████████ ушли за њима. Убрзо су се из Дома чули уарци и јауци и молбе да их не туку. Све то је трајало око сат времена, па су окупљенима наредили да изведу комшије. Сведок се сећа да је дочекао свог првог комшију ██████████ и да су сва тројица који су били унутра били претучени, имали су повреде и подливе по целом телу и било је трагова ударања по телу. Довео је ██████████ заједно са другим комшијама кући. Рамиз је причао да су га највише болеле груди, грудни кош и да су му била поломљена ребра и да су га тукли ██████████ полицијским палицама, дрвеним маљем и ногама на којима су имали војничке чизме. Сивић Смаји је на леђима била поцепана мајица и имао је повреде и подливе, али је сам успео да оде кући јер је био млађи и отпорнији. Чуо је да је ██████████ био повређен и да је имао трајнс последице, слабије је видео на једно око. Неколико месеци су се окупљали, ██████████ их је распоређивао на послове и обилазио их док су радили. Тада је знао и да заглами на њих, али није никога тукао. Дана 20.08.1992. године сведок је рањен и провео је у болници 28 дана и по повратку је био на поштеди око 10 месеци, а након тога су га распоредили у позадинску базу српске војске у Теслићу чији је командант био ██████████ по чину капетан и ту је провео 8 месеци, радио је дању, а ноћу је ишао кући. Након тога је радио на изградњи путева за потребе српске војске, до 09.10.1995. године када су Муслимани и Хрвати протерани са подручја Теслића на Тешанско подручје.

Исказ сведока прочитан је на претресу уз сагласност странака, јер је сведок доставио суду својеручну изјаву од 19.09.2022. године да је у лошем здравственом стању и није способан да се креће због чега не може да приступи на претрес.

██████████ на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-227/09 од 05.03.2009. године навео је да су почетком рата престали да иду у Теслић, јер су били постављен пунктови које су држали припадници српског народа. Становници у Ирицама нису имали неких озбиљних проблема све до 06.06.1992. године, када је око 10.00 часова, док је био у кући са братом и родитељима, видео тројицу у плавим маскирним униформисаним униформама, који су били наоружани аутоматским пушкама. Претходно је било најављено да сви остану у кућама, да ће бити акција тражења оружја, јер је пре тога становништву наложено да оружје преда. У његовој кући нико није имао оружје, тако да ништа нису ни предавали, али зна да су његове комшије предале оружје. Двдесетак минута, касније, тројица наоружаних војника су се вратила из села и сишли су путем поред његове куће која је на улазу у село, дошао је и оклопни транспортер, који је стао наспрам његове куће на коме је била група наоружаних униформисаних људи. Неколико минута иако тога у његову кућу су дошли војници у плавим маскирним униформама са аутоматским пушкама, извршили су претрес свих просторија у кући и пошто ништа нису нашли отишли даље. Транспортер је отишао према горњем делу села, одакле се убрзо чула и пуцњава. Од комшија је сазнао да су претресане куће и да су одведени ██████████. ██████████ се у њиховим кућама пуцало и тада је запаљена кућа ██████████. Неколико дана након овог догађаја у село је дошла српска полиција њих четворо или петоро, били су обучени у плаве полицијске униформе и наоружани аутоматским пушкама, командовао им је ██████████ који је био обучен у сиво маслинасту униформу. Окупили су пунолетне мушкарце пред сеоским Домом, где им је ██████████ одржао говор. ██████████ је био крупан, висок и на глави је носио зелену беретку. Сазнао је за надимак ██████████ и причало се да је ожењен женом из села Барићи. Често је мењао униформе па је некад носио сиво маслинасту, а некад маскирну или плаву полицијску униформу. Ти полицајци су

користили комби, а некад и возило „Лада“ као и стари војни цип. Тог дана када је било окупљање, [REDACTED] им је рекао да од тог дана морају свако јутро око осам сати да се окупе код Дома где ће се вршити прозивка и да ће након прозивке да их распоређују на послове. У наредних 15 дана су радили на подручју села, [REDACTED] их је ујутру са својим људима распоређивао, а у току дана је свраћао и контролисао њихов рад. Најчешће је долазио ципом и увек је био у пратњи полиције. Када су ишли на радове, са њим је био и његов брат [REDACTED] и остале комшије који су у то време били у селу. Након 15 дана [REDACTED] их је поново окупио и наредио да се у наредном периоду формира радни вод у којем је требало да буде 20 до 25 људи, да из сваке куће буде по један мушкарац. Сведок је био распоређен у прву групу, а његов брат у другу групу и теретним камионом су их превезли до стадиона „Пролетер“ у Теслићу где су их затворили у салу. Нило је ту затворено још мушкараца Бошњака и Хрвата са подручја Општине Теслић, мисли да их је било најмање 200, све под контролом војне полиције. [REDACTED] их је често посећивао и тада би одводио и испитивао о оружју некога, а чули су и да је уцењивао и тражио новац. Био је затворен 15 дана када је доведена друга група, а њих су пустили. На радној обавези је био до новембра 1992. године када је добио позив за мобилизацију у ВРС. Позиве је донео донео [REDACTED]. Сведок се јавио онда у Територијалну одбрану Теслић где је задужио пушку М48 без метака, а имао је цивилну одећу. У Војсци РС је био до половине 1993. године, када је дошло до сукоба Армије БиХ и ХВО, Муслимане су раздужили, па је поново био распоређен на радну обавезу која је и даље била организована преко цивилне заштите. Све до јануара 1995. године био је на радној обавези када су заједно [REDACTED] и он искористили непажњу војске и побегли до линије Армије БиХ и од тада је био на простору Федерације БиХ. Његов брат [REDACTED] је остао на подручју Теслића, све док га нису одвели у затвор Кула у Сарајеву.

Исказ сведока прочитан је на претресу уз сагласност странака.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-660/09 од 21.07.2009. године навео је да је живео у селу Ружевићи, где није било никаквих проблема све до јуна 1992. године када су вршени претреси муслиманских села од стране српске војске и полиције. Сећа се да су српска војска и полиција најпре напали село Стењак и неких десетак дана после тога су дошли српски полицајци, опколили су њихово село и у групама су ушли и вршили претресе кућа, али није било борби и нико од мештана није пружао отпор. Када су дошли до његове куће, видео је да су у плавим и шареним униформама и да су наоружани пушкама. Рекли су му да располажу подацима да у његовој кући нема оружја, али да се заједно са синовима јави код месне продавнице. Са синовима отишао до продавнице, па их је српски полицајац упутио код цамије где су затекли већи број мештана и српске полиције. Један од њих, крупан, са црвеном беретком, главни у полицији, рекао је да је [REDACTED], одржао је говор у коме је рекао да се свакога дана јављају у осам ујутру код цамије или ће оне који се не јаве привести полиција, па је сведок свакога дана ишао пред цамију где су их распоређивали на разне послове на уређењу пута у и ка селу. Док су радили надзирао их је полицајац, а обилазио [REDACTED], проверавао је да ли су сви на броју и контролисао је њихов рад. Сећа се да се једног дана његов комшија [REDACTED] успротивио полицајцу који их је чувао и рекао да неће да ради, али је убрзо дошао [REDACTED], питао је ко је тај што неће да ради и пред њима је шамарао [REDACTED]. То је једини пут када је видео да је [REDACTED] ударао некога. Те зиме сведок је ослобођен радне обавезе, био је код куће до марта 1993. године када га је курир из фирме позвао на рад у „Дестилацију“. Тамо је радио по 12 сати на дан до новембра 1994. године. У марту 1995. године поново је мобилисан за рад у предузећу „Дестилација“

на исте послове до априла исте године. Мисли да су дана 14.04.1995. године дошли војни полицајци и наредили да иде у војску, па су њга и комшије одвезли аутобусом у Општину Грахово у Оњиште где су правили земунице за потребе српске војске.

Исказ сведока прочитан је на претресу уз сагласност странака, јер је према обавештењу Округног суда у Добоју од 02.12.2022. године сведоку уручен позив, али суду није достављена информација због чега се на позив није одазвао.

██████████ на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-112/10 од 16.02.2010. године навео је да је пре рата радио као полицајац. Априла месеца 1992. године одржан је састанак запослених радника у СЈБ Теслић када им је Предраг Маркочевић, тадашњи инспектор начелник крим.службе објавио да се МУП Републике БиХ распао и да је у току формирање српског МУП-а. Након тога убрзо су почеле претње и застрашивања полицајаца несрпске националности, а и он је добијао телефонске претње. Почетком маја 1992. године од стране такозване српске општине Теслић проглашена је општа војна мобилизација, а за команданта Теслићке бригаде именован је ██████████ којег је знао из виђења. Када му је 10.05.1992. године истекло боловање јавио се у службу и након неколико дана потписао је изјаву да ће бити лојалан грађанин Републике Српске. Током маја месеца је био распоређиван у ноћни рад, тако да никада није био сведок хапшења и затварања грађана несрпске националности, али је из разговора са колегама сазнао да у подруму зграде СЈБ Теслић има затворених људи. Крајем маја био је присутан када су ██████████ наредили да се оформе две групе и да иду до куће ██████████, који је пре рата био командант СЈБ Теслић. Убрзо је ██████████ са својим рођаком доведен, а потом затворен у просторију за задржавање у СЈБ. Сутрадан је сведока ██████████ послао на одмор и рекао му да не долази на посао док га не позову. Видео је да се окупља већи број резервног састава полиције, сви наоружани до „зуба“. Почетком јуна 1992. године из подручје Теслића стигла је јединица коју су називали „Црвене беретке“ односно „Миће“, било их је двадесетак и углавном су били непознати. Међу њима је познавао ██████████ који је до почетка рата живео у Маглају и Раку који је имао аутомеханичарску радњу у Теслићу. Са њиховим доласком формиран су логори у згаци СЈБ Теслић, згаци Територијалне одбране Теслић, у селу Пробинић у ОШ „Младост“, стадиону „Партизана“, на тениском игралишту, у хотелу „Кардијал“ у Бањи Врућици где су затварали цивиле несрпске националности. Чуо је да се ту дешавају разни злочини. Од оних који су били у логору чуо је да је било убистава, посебно у селу Прибинић, да су злостављања и премлаћивања била свакодневна. Једном приликом када је излазио из зграде, видео је ██████████ са двојицом непознатих војника да изводе ██████████ и да га ударају ногама, да су га убацили у возило и негде одвезли. Касније му је Изет показао повреду на леђима од батина у логору.

Када су дошле „Црвене беретке“ прво село које је нападнуто, био је Стењак у којем је већински живело муслиманско становништво. У том селу је живео и његов отац. Причао му је отац да су једном приликом дошле војска и полиција у село, да је у кућу ушао ██████████, био је стар око 30 година и висок између 190 и 200 цм, тежак око 120 килограма, крупан, развијек, коврцаве тамније косе, имао је боксерски нос и веће уши и био је у друштву са ██████████ резервним полицајцем. Било је још неколико полицајаца са њима. ██████████ је, без икаквог разлога, почео да ломи намештај и друге ствари по кући и претио пиштољем сведоковом оцу. ██████████, који сада живи у Холандији, причао је да га је ██████████ претукао дрвеном палицом и да је наредна три месеца морао да лежи у кревету. Сведок се распитао и сазнао да се ██████████ зове Небојша Мирковић и да је оженио његову

школску другарицу [REDACTED] и са њом живео у Београду, те да је током првомајских празника 1992. године дошао у посету код женине родбине у Теслић и ту остао у резервном саставу полиције. Ово је сведоку причао [REDACTED] који је у том периоду често у теренском возилу „Ланд ровер“ одлазио са Мировићем у околна села. Заједно са њима су били још и [REDACTED], [REDACTED], извесни [REDACTED] који је стаповео у насељу Ђулићи, [REDACTED] који је након рата умро. Мировића је у СЈБ Теслић имао статус резервног полицајца, а наређења је примао директно од командира [REDACTED] и начелника [REDACTED]. Сведок је до 10.10.1993. године радио је у СЈБ Теслић и након тога организованим транспортом у окторбру 1993. године са породицом је отпутовао у Немачку.

У исказу на главном претресу дана 20.05.2021. године навео је да је почетком 1992. године био једно време на боловању и негде у првој половини маја почео је да ради и тада је видео окривљеног пред станицом, био је код њих у саставу у полицијској станици Теслић. Колико је чуо окривљени није могао да се врати у Србију због ратних дејстава, па је остао у Теслићу. Почетком јуна сведок је разговарао са својим сада покојним оцем [REDACTED] који му је испричао да је, када је дошло до сукоба на подручју општине Теслић, вршен претрес терена, да су неки полицајци дошли до његове куће, ушли а са њима и један висок, крупан човек, који га је питао зашто држи Титову слику у ходнику и разбио слику кундаком пиштоља. Када је неко рекао да је то кућа сведока који је био у полицији изашли су. Сведок је у то време био у активном саставу полиције у Теслићу и познавао је Мировића, мисли да је био у резервном саставу, звали су га Нешо и Србијанац. Није видео да је некога ударао или мучио, а било је прича и приговарања неких његових познаника. Познаје [REDACTED] и [REDACTED] маћеха је била његова рођака. [REDACTED] му је касније причао да су полицајци дошли код њега и тражили оружје, Мировић Небојша га је ударао по леђима и наводно је његовом сину стављао нож под врат. Мисли да је на овом подручју било само једно лице са надимком [REDACTED]. Мировић је био ту неких два и по до три месеца и мисли да је отишао из Теслића када се отворио коридорски пут. У почетку је носио маслинасту војну униформу, а резервни састав полиције је носио различите униформе, неки су имали старе војничке панталоне, неки плаве полицијске јакне. Мисли да је Мировић носио беретку на глави, не сећа се које је била боје. Више пута се сретао са Мировићем и како се служба одвијала, тако су и разговарали, свима њима је био непосредни старешина командир полиције [REDACTED]. Мировић није био увек у истој групи полицајаца. Сведок наводи и да је чуо приче да су Муслимани, који су живели у Стењаку, пружили отпор, било је и неких покушаја преговора са њима, и да је био заробљен један представник Републике Српске. Познато му је да је неко бацио бомбу и да је командир станице био рањен. Видео је окривљеног у судиници рекао да је то Мировић о коме говори али да се мало променио.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту Центра за истраживање ратних злочина бр. 17-04/2-3-04-2-152/11 од 29.03.2011. године навео је да је видео припаднике разних јединица, војнике који нису били са овог подручја, то није била редовна ЈНА. Многи су били неуредни, необријани и нису се понашали војнички, поздрављали су се са подигнута три прста. Све то је почело маја месеца 1992. Чуло се да нестају неки бошњачке и хрватске националности, да их одведу и губи им се сваки траг. Мисли да је било јуна месеца 1992. године када је у јутарњим сатима приметио да је дуж пута у Доњим Ружевићима распоређен већи број војника, на сваких десетак метара налазио по један војник, а одређени број војника у патролама је ишао од куће до куће и вршио је легитимисање становништва, па су Муслимани упућивани у месни дом Доњи Ружевић. Пред његова врата су дошла тројица

војника, имали су на себи СМБ униформу бивше ЈНА и када је показао личну карту, рекли су му да се одмах упуту у месни дом. Док је ишао према месном дому видео је како неки војници одводе његовог брата Мухамеда. Пред Домом је био велики број цивила несрпске националности по његовој процени око 400 људи, његове комшије из места Доњи Ружевић, које је окружала наоружана војска. Сећа се да је пред месни дом дошао око 08.30 ујутру и био је све до 17,00 сати, све док их нису појединачно евидентирали. Били су подељени у две колоне, а евидентирала су их два војника. Трећи који их је позивао да приступе евидентирању није био из њиховог места и накнадно је сазнао да је то био зет [REDACTED] из места Барић, Општина Теслић и да му је надимак [REDACTED] је имао пушку пумпарицу коју је повремено репетирао и на тај начин плашио људе. Никога нису тукли тога дана већ им наредили да се сваког јутра у 07,00 сати јављају пред месни Дом, и да предају оружје ако га имају, као и да не смеју да се окупљају и иду међусобно у посете. [REDACTED] им је рекао да ко има нелегално оружје да га може предати на тај начин што ће у току ноћи само да га остави испред Дома. Наредних неколико дана јављали су се пред Дом онако како им је речено, доносили су алат и распоређивали су их на разне обавезе. Када је долазио пред месни дом, виђао је [REDACTED] када је долазио ципом и са њим су долазила и четири-пет војника, често је галамио пред окупљеним људима, негодовао је због мале количине оружја које је предато. Првих пет-шест дана углавном су радили на чишћењу канала по Доњем Ружевићу, Сећа се једног јутра када су допши пред Дом поново су затекли [REDACTED] а са неколико војника. Рекао им је да буду у строју и да се окрену и гледају у правцу сунца. Сведок је видео да је пред Дом дошло возило црвене боје, изашла су три војника у униформама бивше ЈНА један од њих је носио маљ - дрвени штап дужине од 150 цм на једном крају је био пречника од 10 цм, док је на другом крају био тањи због рукохвата, па је личио на велику бејзбол палицу. [REDACTED] је наредио да они које прозове уђу у Дом и са списка прочитао двојицу момака који се презивају [REDACTED], па су они ушли. Сведок и други који су остали напољу чули су вриске, јауке и тупе ударце јер су претходно и они са дрвеним маљем ушли у Дом. Поједини који су били напољу од страха су падали у несвест, или се умокрили. [REDACTED] је претио да ће сутрадан убити петорицу уколико не донесу оружје. Претпоставља да су тукли оне прозване због оружја. Док су се чули јауци и крици, [REDACTED] се повремено обраћао неким људима из строја да однесу воду да би полили оне које туку јер су падали у несвест. Мисли да је било између два или три сата поподне када је [REDACTED] стао на улазна врата Дома и рекао им је да сви уђу у Дом. Када је сведок ушао у Дом видео је ове који су претходно прозвани да леже по поду и да су пертучени, да имају видне повреде по телу. Било је крви по њима, по поду и зидовима. Када се уверио да су сви то видели [REDACTED] их је послао кућама. Ове претучене су колицима превезли јер нису били способни да ходају. Сутрадан код Дома није било војника и полиције, али су муслимани ипак остали до 17 часова јер су се бојали да се разиђу. Приметио је да недостаје један број људи који су се иначе јављали свако јутро, чуо је да су неки бежали преко линије Тегањ, а неки су се крили. Након тога више није било окупљања испред Дома, јер им је [REDACTED] рекао да сви мушкарци несрпске националности из места Доњи Ружевић, који су млађи од 1950. годиште морају да се одазивају на спортско игралиште Фудбалског клуба „Пролетер“ у Теслићу. Пошто је рођен 1950. године то се није односило на њега, али је отишао његов брат [REDACTED]. Они који су били затворени у просторијама спортског клуба „Пролетер“ копали су ровове на првој борбеној линији ВРС и остајали ту по 15 дана. И сведок је ишао на копање ровова на првој борбеној линији, али није био затворен у „Пролетеру“ већ је морао да се свакога јутра јавља на спортеко игралиште „Партизан“ у центру Теслића. Месец дана касније је био код комгаије [REDACTED] када је из правца шуме у њих запуцано појединачном паљбом из ватрног оружја и тада је [REDACTED] рањен у пределу главе. Након тога на путу ка кући сведок је видео да је

код комшије [REDACTED] био [REDACTED] и накнадно је чуо да је [REDACTED] често одседао код [REDACTED].

На основу члана 388. став 4 ЗКП исказ сведока прочитан је на главном претресу, због тога што је уручен позив, и требао је да приступи на испитивање путем видео конференцијске везе за дан 24.10.2022. године али се позиву није одазвао.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту бр. 16-06/1-04-2-548/16 од 10.05.2016. године навео је да је са родитељима и сестром пре рата и у току 1992. године живео у месту Ђулићи, Општина Теслић и радио је у предузећу „Борје“ у Теслићу, које се бавило прерадом дрвета. Маја или јуна месеца 1992. године на ширем подручју Теслића биле су присутне војне и паравојне формације, а први значајнији догађаји су били паљење објекта МЗ Стењак који се налазио преко пута главне аутобуске станице у Теслићу, као и паљење угоститељских и других приватних објеката чији су власници били Хрвати и Муслимани. Мушкараце Хрвате и Муслимане су одводиле српске паравојне јединице у спортску дворану „Партизан“ у Теслићу. Једном приликом у његову кућу су дошла петорица војних полицајаца, имали су на себи шарене маскирне униформе и беле опасаче и дошли су белим комбијем. Питали су да ли је он Јасмин Камарић и уручили му позив и повели га са собом. Поред њега је ту било још двадесетак мушкараца, сећа се [REDACTED]. Све су их привели у спортску дворану у Теслићу. Тог дана из Ђулића је приведено још пеких шездесетак комшија. У спортској дворани „Партизан“ било је око пег или шест хиљада људи из разних места, услови су били никакви, нису имали ни хлеба ни воде, а Срби су међу њима изабрали поверенике [REDACTED] и преко њих се добијала вода и храна коју су доносиле породице. Чувала их је српска војска, али се сведок сећа једино Горана, родом са Чечаве, Општина Теслић, кога је од раније знао јер су служили заједно ЈНА. Док је био затворен у спортској дворани нико га није тукао, али су сви психички малтретирани, јер су морали да поздрављају са три прста и да певају четничке песме. Дешавало се да у спортску дворану уђе по десетак српских војника, тукли су зарбљенике ногама и шакама, а војници који су их чували само су се склањали. Било је случајева да уђе по неколико војника, са неког списка би прозивали и изводили цивиле, па када би се вратили виделе су се на њима повреде од батина и удараца. Сећа се када су извесног [REDACTED] у једној просторији која је у склопу дворане неки српски војници претукли ланцима, па је чак морала да интервенише и војна полиција која је истерала те војнике. Познато му је да је на сличан начин претучен и [REDACTED] пред мајком и сестром. Кружиле су приче да је то учинио неки [REDACTED] са српским војницима. Није имао прилике да упозна [REDACTED], али је чуо да је он учествовао у малтретирању и батинању цивила. Једнога дана у логор је дошао српски официр по надимку [REDACTED] са својим телохранитељима и распустио логор. Сведок је после тога имао радну обавезу и у временским интервалима од по десетак дана је копао ровове на разним местима, обављао је и пољопривредне радове и све друге послове који би му наредили, али га нико није ни тукао ни мучио.

Сведок је на претресу дана 08.02.2023. године испитан путем видео- конференцијске везе са Окружним судом у Добоју. Остао је код ранијег исказа и то да га тај господин о коме сведочи никада није ухватио за ухо, за косу, није га дирао ни малтретирао. Неки његови рођаци, комшије и пријатељи су претучени, и зна да је то радио Небојша Србијанац, јер му је био пред кућом. Волео би да га сада види и да га поздрави. Није видео да група војника које су звали „Миће“ некога туче и малтретира, они нису били у његовом родном селу Ђулић.

Познато му је да су [REDACTED] одвели у место Драстич, тукли и малтретирали. Видео је из куће да су [REDACTED], који је био млад момак, недужан, пред кућом без повода ишамарали и иштуирали. Небојша Србијанац је пролазио сваки други, трећи дан поред њихових кућа и ко није одговарао, добијао би батине. Сведок је увек поздрављао, па је све било у реду. Наводи да је његова кућа поред самог пута и када би се екипа окривљеног са одабраним људима враћала, чула се песма и вика, говрио је да је посао за тај дан завршио, и сведок је по томе знао да су тукли те људе. Нису ишли аузима, већ пешице и од куће до куће бирали кога ће узети. Зна ко је оптужени, видео га је тада, волео би и сада да га види.

Делимично се сећа исказа који је дао пред Државном агенцијом за истраге и заштиту у Босни и Херцеговини, доста је времена прошло и стоји иза те изјаве, односно онога што је рекао, а шта су записали то не зна, јер је добио четири, пет формулара и није могао све да чита већ је само потписао. О догађајима у селу Доњи Ружевићи не зна ништа, у том селу није био, оно је удаљено четири, пет села од његовог села Ђулићи, има скоро два сата пешке. Није му познато ништа о догађајима везаним за [REDACTED]. У згради Територијалне одбране Теслић је некада била Полицијска станица Теслић, па војна установа, и ту се вршило распоређивање у радне водове. Позиви и расподела у радне водове, на линије, копање ровова, поравнавање путева стизали су одатле. Наводи да је и он у свом селу имао радну обавезу, копао је ровове у радној бригади „Борја“ д.о.о., примали су уредно плату, као грађани других вера и то је трајало годину дана. Копао је ровове од Теслића до скоро Батнице. Сваки дан су ишли на постројавање на стадиону „Партизан“, у центру Теслића. Свакога јутра на постројавању се вршила и расподела у радне бригаде или радни вод. Не зна шта је било у Ружевићу, није ишао на постројавање цивила ни испред цамије ни код Дома. Није му познато због чега су неке људе тукли, правили спискове, саслушавали.

Колико памти Србијанац је био буцмаст, низак, дебео, некад је био насмејан, а некад је био намргођен, изричито плава кошуља на њему, фино уштиркана, упеглана, дотерана, као војно лице. Носио је плаву кошуљу, а да ли је био војник или полицајац то не може да каже, био је висок максимум 175 цм. Носио је и пиштољ за пасом. Не сећа се какву је имао косу. Једно време је носио црвену капу, или је капу носио за пасом. Они са њим су носили шарене униформе са белим опасачима, ишли су пешке, имали су аутоматске пушке. Колико га служи сећање није било других људи из Србије на подручју Теслића, осим Србијанца. Обично би повереник за радну обавезу говорио када долази Србијанац или су то дојављивали неки доушници. Србијанац је пролазио поред његове куће и кроз Горње Ђулиће, па га одатле зна. Долазио је и пред његову кућу током лета и седео једном приликом са сведоком и његовом породицом.

Оптужени је на питање суда одговорио да је висок 192 цм, крупан је и дебео, не познаје овог сведока и први пут га види на суђењу.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту бр. 16-06/1-04-2-1354/16 од 29.11.2016. године навео је да је почетком рата у Босни и Херцеговини живео са супругом и децом у улици Јована Дучића у Теслићу. Када је избио рат прикључио се резервном саставу полиције у Теслићу и као резервни полицајац обављао је углавном послове обезбеђења објеката. Сећа се да су резервни полицајци Полицијске станице Теслић у том периоду обезбеђивали зграде водовода, општине, дома здравља и друге зграде. Сећа се да су на обезбеђењу објеката поред њега у саставу резервне полиције били и [REDACTED], [REDACTED], не може да му се сети имена, и други, мисли да је командир вода резервног састава полиције [REDACTED] из Теслића. Углавном су радили смене на

по осам сати. У резервном саставу полиције био је од маја 1992. године, па све до повређивања крајем новембра 1994. године, када је раздужен и војно ангажован у саставу Друге теслићке бригаде где је био до краја рата. Познато му је да је почетком 1992. године, не сећа се ког месеца, у резервни састав полиције приступило лице по надимку [REDACTED]. Причало се за њега да је пред рат у Босни и Херцеговини дошао у Теслић у посету, али да због рата није могао да се врати у Србију и да је био ангажован у резервном саставу полиције. Памти га као прилично високог, око два метара, мало је старији од сведока, имао је црну косу, био је крупније и снажније грађе. Не сећа се његовог имена и презимена, зна само да су га колеге ословљавале надимком [REDACTED]. Никада нису били заједно на обезбеђењу објеката ни на послу, већ се [REDACTED] најчешће дружио са покојним [REDACTED] из Теслића који је био у резервном саставу полиције Теслић. Колико се сећа [REDACTED] је у резервном саставу полиције Теслић био само неколико месеци у току 1992. године и нагло је нестао са подручја Теслића. О њему више никада ништа није чуо.

Исказ сведока је прочитан јер није могао доћи на претрес због болести.

[REDACTED] на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту бр. 16-06/1-04-2-1374/16 од 02.12.2016. године навео је да је до рата живео у Теслићу у месту Јасеново заједно са супругом и троје деце и радио је у Центру за социјални рад у Теслићу. Када је почео рат приступио је у резервни састав полиције у Теслићу, где је био у периоду од априла до септембра 1992. године. Као припадник резервног састава полиције углавном је обављао послове обиласка терена и патролне делатности по граду Теслићу заједно са активним полицајцем Полицијске станице Теслић [REDACTED]. Док је био припадник резервног састава полиције упознао је лице по имену Небојша, не зна му презиме, а имао је надимак [REDACTED] и био је припадник резервног састава полиције Теслић. Чуо је за Небојшу Србијанца да је био ожењен женом из Теслића и да је пред рат у Босни и Херцеговини дошао у посету код супругине родбине и да због рата није могао да се врати у Србију. Колико се сећа Небојша Србијанац је био ожењен сестром [REDACTED] из насеља Барић, Општина Теслић, који је био у резервном саставу полиције и после рата је преминуо. Зна да су Небојшу све колеге у полицији звале [REDACTED], па га је и сведок тако звао. Не зна када се [REDACTED] тачно пријавио у резервни састав и колико је тамо остао. У време док је био припадник резервног састава полиције, Небојшу Србијанца је виђао више пута у Полицијској станици у Теслићу, у објекту „Шумадије“ у Теслићу где се налазио ресторан у којем су се хранили припадници активног и резервног састава полиције Теслић, а понекад га је виђао и у пролазу у граду. Никада није био на неком задатку ни у патроли са њим. Колико се сећа Србијанац је био изразито висок око 1,90 цм, био је јаке, снажне грађе, не зна колико је имао година и био је ангажован у проналажењу оружја у селима у којима су била насељена лица бошњачке националности на подручју Општине Теслић, са још неким припадницима резервног састава полиције. Сведок се из резервног састава полиције раздужио септембра месеца 1992. године када је прешао у Други батаљон Теслићке бригаде ВРС, био је на дужности болничара и тамо је остао до августа месеца 1995. године када се у потпуности раздужио.

На главном претресу дана 25.02.2021. године навео је да остаје при исказу који је дао 02.12.2016. године и навео да му је познат Небојша Мировић, видео га је у пролазу неколико пута, јер је Мировић био у резервном саставу. Није тада знао његово име. Није му познато код кога је био у Теслићу, ни шта је радио, нити чиме се бавио. Сведок наводи да је сада директор Центра за социјални рад у Теслићу, по занимању је социјални радник. Нема сазнања који су припадници бошњачке националности у то време учествовали у ратним

сукобима на страни муслиманске војске. Нема евиденцију лица која имају статус борца и који примају пензију, такву евиденцију води борачка организација, Одељење за борачка и инвалидску заштиту при Општини Теслић. У периоду од јуна до половине августа 1992. године био је припадник резервног састава полиције. Не сећа се сукоба на подручју Теслића, вршиле су се припреме и он се пријавио у резервни састав полиције. Није му познато да су Муслимани у селима имали оружје. Не зна како је Теслић постао српски град, ни када су били први сукоби у Теслићу, ни шта се дешавало у Ранковићу, ни да ли су неке јединице „Бели орлови“ били на Мемић Брду када је почео сукоб. Давао је исказ припадницима СИПЕ, испитивала су га двојица који су дошли код њега у канцеларију без најаве. Када су били први пут није им радио лаптоп, па су дошли поново и били су врло коректни. Само су му рекли да су видели његово име на списковима, и питали су шта је радио. Док је био у резервном саставу полиције имао је стандардну гардеробу плаве боје коју је имао резервни састав, панталоне, кошуљу и ципеле, чизме нису имали. Он је имао аутоматску пушку, неки су дужили полуаутоматске пушке и паповке.

██████████ на записнику о саслушању свједока Министарства безбједности Државне агенције за истраге и заштиту бр. 16-06/1-04-2-1375/16 од 02.12.2016. године навео је да је до рата радио у Пули у Хрватској, а када је рат почео септембра месеца 1991. године вратио се у Теслић, где је живео са родитељима и сестром. У резервни састав полиције Теслић прикључио се јуна месеца 1992. године где је остао месец дана. Обављао је патролну делатност по граду заједно са припадницима активног састава полиције Теслић, радио је на обезбеђењу виталних објеката по граду као што су СДК, зграда општине. Радио је и неколико смена као стражар притворских просторија које су биле у згради Територијалне одбране у Теслићу где су били притвореници бошњачке и хрватске националности из Теслића и било је између 30-50 притворника. У време када је био у резервном саставу полиције Теслић, командир полицијске станице је био ██████████ а начелник полиције ██████████. Након што се раздужио из резервног састава полиције, прикључио се у састав Прве теслићке бригаде Војске Републике Српске где је остао до краја рата. Међу колегама се док је био у резервном саставу помињао припадник резервног састава полиције по имену Нешо звани Србијанац чије име и презиме никада није сазнао. Са њим никада није био у патроли, не зна на којим је полицијским пословима био ангажован, није га ни упознао нити се са њим дружио. Чуо је да је пореклом из Србије, не зна ни када је Нешо приступио у резервни састав полиције и колико је био у том саставу.

На главном претресу дана 25.02.2021. године навео је да остаје при исказу коју је дао на записнику од 02.12.2016. године и додао је да поврпао познаје оптуженог, по приватној линији, зна да му је надимак Неша и мисли да је оженио његову школску другарицу, али се нису дружили. Мисли да је Неша био у резервном саставу полиције Теслић, као и сведок, али никада нису заједно радили. Сведок додаје да је носио стару комунистичку плаву униформу, а од оружја је дужио полуаутоматску пушку паповку. Било је разних акција у то време, ишао је у претрес кућа и учествовао у у једном селу у претресу када је становништву понуђено да предају оружје. Не сећа се да је окривљени ишао са њима. Причало се да је у том периоду било неколико муслиманских села где је било наоружаних људи. Не сећа се да је било напада на војску и полицију у Теслићу. Не сећа се да су ухапшени неки полицајци из Теслића због криминалних активности према становништву пре јуна месеца 1992. године, а после месец дана у резервном саставу полиције сведок је отишао у војску. Сада је запослен у једној малој машинској фирми у Теслићу, која има десетак запослених. Не сећа се када је дао исказ службеницима СИПЕ, прво су га питали за Небојшу, да ли га зна и да ли је био у

Теслићу. Исти исказ дао је и њима. Претили су да ће га ухапсити. Не зна када је Теслић постао српски град и мисли да је исељавање Стењака било почетком јуна, јер је становништву понуђено да преда оружје, али они то нису хтели па су се иселили, Није учествовао у том нападу већ га је гледао са балкона. Погинуо му је брат од тетке и нико није за то одговарао. Сећа се доласка специјалних јединица Републике Српске из Бања Луке и хапшења „Мића“, крајем јуна 1992. године и у томе је учествовао. „Миће“ су имали маскарне униформе, били су специјалне јединице, сви су се од њих склањали. Та јединица је дошла и преузели су власт у Теслићу, и општину и полицију. Мисли да су били смештени у хотелу у бањи, њему нису издавали наређења, па је гледао да се мало од њих склони. Када су ухапшени за њих се није интересовао, у хапшењу није учествовао. Не зна да ли данас има на територији Теслића некога ко је био у тим јединицама, јер их није добро упознао.

██████████ на записнику о саслушању свједока бр. 16-06/1-04-2-1379/16 пред Државном агенцијом за истраге и заштиту, Сектора за истраживање ратних злочина од 08.12.2016. године навео је да је до рата живео у Теслићу заједно са супругом и двоје деце и радио је на пословима директора у фирми РО „Ремонт и монтажа 4. Септембар“ Теслић. па је именован на место начелника СЈБ Теслић која је у то време припадала ЦСБ Бања Лука, крајем августа 1992. године. На место начелника СЈБ Теслић именован га је ██████████ тадашњи министар унутрашњих послова РС. На дужност начелника СЈБ Теслић је ступио почетком септембра 1992. године када је и примио решење о постављењу и на тој дужности остао до маја месеца 1994. године. Пре њега ту дужност је обављао Кос, па је на месту начелника СЈБ Теслић био ██████████ са којим је и извршио примопредају дужности. Од када је ступио на дужност начелника СЈБ Теслић почетком септембра 1992. године није му познато лице по имену Небојша из резервног састава полиције Теслић, нити је чуо да је такво лице долазило у просторије станице полиције Теслић. Кроз службу је чуо од неких полицајаца СЈБ Теслић да је постојало лице по презимену Мировић са надимком Србијанац, не зна како му је било име, причапо се да је крупан и да је тешко себи могао да нађе обућу. Убрзо по његовом постављењу на дужност начелника СЈБ Теслић један део резервног састава полиције, њих 20-ак међу којима није било никога са презименом Мировић, раздужио је по свом властитом убеђењу и након консултација са својим сарадницима због понашања тих људи, њихове прошлости и односа према закону. Никада није видео Мировића Србијанца у Теслићу, за њега је само чуо.

На главном претресу дана 25.02.2021. године навео је да је од јуна до августа месеца 1992. године био поверепик директора у једном предузећу у Теслићу, а раније је у том предузећу био директор. Почетком августа те 1992. године, првог или другог августа, мобилисан је од стране Министарства одбране Републике Српске на дужност начелника полиције Општине Теслић и на тој дужности је био до почетка 1994. године. О Небојши Мировићу не зна ништа, нити га познаје, можда га је некада и видео. Исто је рекао и када су га истражитељи СИПЕ питали. Када је дошао на место начелника, било је 250 до 300 службеника и објективно није ни могао све да их познаје, главна полицијска станица била је у Теслићу, а било је више полицијских станица у другим местима. Колико му је познато тај Мировић није био активни припадник полицијске станице Теслић. Познато му је да су Небојшу Мировића звали Србијанац, а не зна за надимак Мирони. Разлог његовог именовања за принудног управника полиције била је акција службе државне безбедности која је ухапсила све који су учествовали у криминалним радњама на подручју Теслића и у полицију је уведена принудна управа. Читав један батаљон војске Републике Српске је учествовао у хапшењу паравојних формација, а оптужени Мировић није тада хапшен. Ухапшено је њих двадесетак и дан данас се прича о том хапшењу у Теслићу. Претходно су

те паравојне јединице увеле страховладу у Теслићу, све цивиле малтретирани и када је дошао у полицију затекао је злато, минђуше у килограмима и новац и друго што је од тих јединица било одузето. Док је био начелник полиције под његовом командом су били и редовни и резервни састав. Мисли да је сукоб у Теслићу започео када је разоружавана једна група људи у Ранковићу и када су они напали припаднике полиције и тај сукоб је трајао неколико дана. Није му познато које је оружје тада одузето, јер се евиденција није уредно водила, мисли да је одузето пар стотина дугих цеви и пиштоља, не зна да ли су одузети и снајпери. Било је више сукоба у Теслићу, у којима није учествовао, јер је претходно био директор у једном привредном предузећу. Било је и сукоба између полиције и наоружаних Муслимана у појединим селима. Чуо је да Муслимани нису хтели да предају оружје, поготово у селу Ранковићи и да је дошло до размене ватре када је дошла полиција ради одузимања оружја, и колико се сећа то је било јуна месеца. Зна да је погинуо извесни Бабић припадник полиције. Када је дошао за старешину наслеђене су биле тегет-плаве униформе из доба СФРЈ, а маскирне униформе су имали само припадници једног одељења. Становништво је било етнички подељено по селима, постојала су села у којима су живели припадници муслиманске вероисповести, села у којима су живели припадници католичке вероисповести, али је највише било православаца: Сукоби су били у селима где су били Муслимани, и испоставило се да су ту били и припадници тзв. зелених беретки. Већинско становништво било је српско у општини Теслић, док је у општини Тешањ било искључиво становништво муслиманске вероисповести. Са подручја Тешња је стизало оружје. У Тешањ су избегли сви који су били озлоглашени и који су се сукобљавали са полицијом. Било је ловачког наоружања, аутоматског, али највећи део је било полуаутоматско оружје. Било је јавних позива за предају оружја путем радија, није се пуно у то упуштао, јер када је дошао за шефа полиције, имао је толико проблема да није успео да гледа уназад и да прелистава архиве. Грађани су предавали наоружање, а било је и заробљеног оружја. Не познаје [REDACTED] познато му је име [REDACTED], који је испољавало екстремно понашање. Хаушић Рамо се на сличан начин истицао својим екстремним односом и ружним речима према Србима. Један део грађана Општине Теслић је исказао лојалност властима Републике Српске и сарађивао активно са полицијом. Има доста [REDACTED], а познат му је и [REDACTED], као миран човек чији је син био старешина у полицији, тада а и данас. У саставу полицијске станице имао је старешине муслиманске вероисповести, Јевреје, Хрвате, било је и других националности и сви који су поштовали закон могли су да буду на месту старешине. Познаје доста [REDACTED], не зна [REDACTED], као и доста [REDACTED] који је радио као возач у „Тесли превоз“. Доста [REDACTED] било је екстремно опредељено, али не зна [REDACTED]. И данас је то велико село где познаје људе и са некима се дружи. Грађани су полицији саопштавали информације о важним догађајима. Било је сукоба и са грађанима који нису испољавали своје екстремистичке идеје, јер је било криминала и пљачке. Пре крај његове службе био је неки инцидент између полиције и „Белих орлова“. Предаја оружја била је као ратна операција за коју су се спремали дан и ноћ, ништа се није препуштало случају, јер се водило рачуна о животима припадника полиције. У периоду док је био начелник полиције није било пријава грађана јер су се сви бојали. Никада му се нико није жалио на припаднике полиције. Сам је раздужио оне за које је сматрао да не требају бити у полицији њих око 30. Једном је добио притужбу на двојицу активних полицајаца и против њих је водио дисциплински поступак и истерао их је из Министарства. Зна [REDACTED], који је био у резервном саставу полиције, као и [REDACTED], али не зна [REDACTED]. Активни састав полиције је имао паповке, полуаутоматске, аутоматске пушке, а он је имао шкорпион, док је резервни састав био лошије опремљен имали су аутоматске пушке.

██████████ у исказу на главном претресу дана 20.09.2022. године навео је да се против њега води поступак пред Судом Босне и Херцеговине за злочин против човечности, по линији командне одговорности. Када су дошле „Миће“, био је старешина у полицији, а касније у војсци. Наредбом предсједништва Социјалистичке Републике Босне и Херцеговине из септембра 1991. године имали су резервни састав, који је мобилисан по концепту који је важио за читаву СФРЈ. Теслић је имао близу 50 полицајаца, а кад је резервни састав дигнут то је отприлике у почетку било можда 300, 400, а кад су почела борбена дејства око 600 људи. Биле су формиране, по тадашњим важећим прописима, резервне станице које су имале своје командире. Био је једно време шеф криминалистичке службе када су 1990. године националне етнанке дошле на власт и поделиле функције, Србин је био начелник, Муслиман комадир, шеф крим.службс је требао бити Хрват, али то место није никада попуњено. Пре тога био је командир, па је смењен, па нераспоређен једно време и негде у септембру 1991. године постављен је за шефа криминалистичке службе. Када су у априлу 1992. године Муслимани и командир напустили МУП, сведока су предложили за командира мирнодопске станице. Дана 01.03.1992. године био је референдум и проглашена је сувереност БиХ, одвојили су се од Југославије. Опћински штаб ТО Теслић формиран је 19.05.1992. године, са седиштем у муслиманском селу Каменица, у Општини Теслићу, на дужности команданта општинског штаба били су ██████████. Штаб је објединио уситњене јединице ТО чији је број у овој фази износио од 600 до 700 бораца рачунајући окупне јединице ТО у Хранку. Почео је рат 04. маја 1992. године, први човек који је рањен био је ██████████ и једва је жив остао. Проблем са Теслићем је што је на самој граници општине и два километра од Теслића је формирана линија. Ружевић је био удаљен два километра од линије и због тога је требало да се разоружава муслиманско и хрватско становништво. Прва наредба била је да се врати ловачко оружје, па се ишло на разоружавање. Поднета је 51 кривична пријава у Ружевићима за нађено војничко оружје и експлозивне направе код муслиманског становништва, а за ловачко оружје су писане прекршајне пријаве. То оружје су Муслимани имали 1991. године, јер је 10-ог маја успостављена линија, а комуникација са федерацијом прекинута и нису могли да донесу то оружје. На подручју Општине Теслић нађено је код 440 лица војничко оружје. Не зна шта је било са поднетим кривичним пријавама, јер када је потписан Дејтонски споразум сви су амнестирани. У то време капетан ЈНА, сада пуковник ██████████ је предао магацин у Сплиту „зенгама“ и дошао је у Ружевиће и све је наоружао. Иначе претрес кућа ради налажења оружја је био 06.06.1992. године и вршили су га заједно војска и полиција. Он није држао никакав говор. После претреса, по његовим сазнањима, није било никаквог скупа испред Дома, становници нису били евидентирани и није ни могло да се иде од куће до куће и да се пописује становништво. Претрес је функционисао тако што су општински функционери дан раније контактирали Муслимане у Месној заједници и обавестили су их да ће сутрадан доћи војска и полиција, да изврше претрес тако да су они сакрили оружје и то је тек касније оперативним радом утврђено и нађено оружје.

Грађани су га доживљавали као мирнодопског командира, али у то време због резервног састава та функција није активирана. Када су почела борбена дејства ко год да је био затечен на улици тај је био и мобилисан. Имали су резервни састав полиције, сви су мобилисани, није било као пре рата када се бирало ко ће бити мобилисан у полицију и морао је да прође обуку. Познато му је да је Мировић мобилисан негде на улици, али не зна детаље. Никада током рата није било жалби на Мировића, са њим није комуницирао јер је био високи старешина. Тек после рата је чуо да је у Ружевићу било неких проблема везано за њега. Познато му је да су били неки припадници који су се називали „Бели орлови“, било је оних који су пљачкали, ту су били и „Миће“, и нешто мало и црвених беретки. Колико се

сећа „Миће“ су носили чохане полицијске униформе од резервног састава јер су се те униформе делиле.

Проглашењем Српске Републике Босне и Херцеговине устројени су органи и на врху је био орган цивилне заштите, Републичка дирекција која је издавала наређења до нижих органа. Ингеренцију на плану цивилне заштите имао је кризни штаб, и ратно председништво. Задатак полиције је био да пружи асистенцију државним органима, то је прописано и Законом о унутрашњим пословима и Правилником о начину вршења послова службе јавне безбедности и на њихов захтев у конкретним случајевима тражили су од полиције да се обезбеде лица. Имао је и решење да приводи оне који се нису одазвали радној обавези. Рад полиције је био организован на републичком нивоу, Не зна како је Мирковић изгледао, јер је у пролазу видео 600 људи, видео је и њега, нити зна до када је био у Босни. Док није пробијен коридор за Видовдан није могло да се прође, па су после тога организовани конвоји и аутобуси и цивили су могли да оду са овог подручја, Могло је да се иде и аутомобилима. Први пут је чуо за неке догађаје код цамије и на гробљу у поступку који се против њега води у Босни. Није било разлике између резервних или активних полицајаца, сви су извршавали задатке које је давао старшина командир станице. Станице су мапе задатке и разрађивале их по данима, користили су и аутомобиле, око двадесет, тридесет аутомобила. У резервном саставу било је четири командира, Обавеза копања канала је била организована преко цивилне заштите. Цивилна заштита је имала поверенике у свим месним заједницама, конкретно у Ружевићу је био услиман, повереници су имали обавезу да обезбеде спискове и обавесте све о обавези. Уколико се не дође на рад лице је морало да се приведе. За [REDACTED] за је чуо у предмету који се води против њега и да је наводно претучен пред цамијом и два, три дана након тога је умро. Због таквог сведочења извадио је извод из матичне књиге рођених за [REDACTED] и он је умро 03.01.1993. године, и тај извод је донео на претрес. Иначе Горњи Ружевић је српски, а Доњи Ружевић је у муслиманском делу и имао је око 600, 700 људи, било је доста деце. У Дому је била једна сала, не зна да ли је имао подрум и помоћне просторије. У то време повереник за Месну заједницу Ружевићи био је [REDACTED], који је био аутолакирер, има кућу иза Дома. Познаје [REDACTED], био је инспектор у Управи прихода, али га није виђао у време ратних дешавања, није чуо да му се нешто догодило, а не сећа се да је против њега поднета кривична пријава за оружје.

Јануара месеца 1992. године на рубу Ружевића, на магистралном путу Добој- Бања Лука био је један оружани напад на патролу полиције, бачена је бомба двојица су теже повређена, он је као оперативац узимао изјаву од војника. Радне групе које су се организовале и радиле по селу је организовала цивилна заштита. Познаје [REDACTED], ишли су заједно у школу, био је у резервном саставу милиције и пре рата је био резервиста, зна да има сестру и Мирковић је оженио његову сестру.

[REDACTED] у исказу на главном претресу дана 06.12.2022. године навео је да је радио као наставник у средњој школи у Сарајеву. Имао је ратни распоред за случај непосредне ратне опасности и рата. Биле су на снази неке мере и наредбом Генералштаба из Београда упућен је у ратну јединицу, чија је команда била у Добоју, а један део те јединице резервиста налазио се на територији Теслића. Задатак јединице је био да са тадашњим штабовима територијалне одбране изврше мобилизацију и обуку резервног састава и да се након тога упуте по наредби Генералштаба на друге задатке. Био је на дужности команданта батаљона у Теслићу. Све то се дешавало од септембра, октобра 1991. године до јануара 1992. године. Одлуке је била да јединица остане на том простору са задатком да штити све комуникације. Сарађивали су са свим органима који су били на тој

територији. Пошто се ситуација у Босни компликовала један део припадника, првенствено Бошњака и Хрвата, без одобрења су напустили јединицу. Почетком 1992. године почеле су да се појављују одређене паравојне формације, па су ступили у контакт са председницима месних заједница и политичким представницима тих формација ради договора о евентуалном достављању података којима они располажу, о војничком наоружању, војној опреми да би то предали а да за узврат војска и полиција гарантују безбедност. Неки су послушали, док неки нису. Стварала се атмосфера страха. све време су деловале те формације. У међувремену је у Босни спроведен референдум у априлу месецу и након тога је донесена одлука да се јединице ЈНА које се налазе на територији Босне и Херцеговине повуку на територију Србије. У складу са тим наређењем које је добио је 15. маја јединицу предао тадашњој војсци Српске Републике БиХ. Није могао да напусти ту територију и боравио је у једном хотелу чекајући да се створе услови да буду пребачени на територију Србије. Војска је радила свој задатак, на некаквој успостављеној линији и договор је био такав да се строго сви поштују. Правила су била таква да се једни другима не мешају у надлежности и овлашћења осим размењивања информација. Средином маја месеца у Теслићу се појавила паравојна формација из Добоја и Дервенте, били су то Срби, ни данас му није јасно откуд су се ти људи појавили. Звали су их „Миће“. У сваком случају они су упали у град и извршили су један класични мини државни удар и све су преузели. Најпре су преузели општину, изударали су председника општине, људе које су затекли на радним местима, преузели су станицу полиције и један део војне команде. Завели су и полицијски сат. Почели су да делују на тој територији и свакодневно је добијао информације како хапсе, приводе и туку цивиле без обзира на националност и настао је хаос. Завладала је паника. Покушавали су чак и са њим да успоставе неки контакт. То је одбио. Одлучио је да оде у Бања Луку и када је испричао генералима и начелнику државне безбедности шта се дешава били су запрепашћени. Испричао је да су се представили да су их послале власти из Добоја, да имају некакве легитимације и некаква овлашћења, да су припадници војске и полиције, имају униформе и оружје, неки од њих су носили и полицијску опрему, папице и опасаче. Међутим, ти људи нису припадали ни војсци, ни полицији, регуларном саставу.

У периоду од 15. маја до неког 20. јуна они су вршили насиље над људима. Сећа се да су у једном објекту држали затворене око 150, 200 људи. Изазвали су неколико инцидента. У Бања Луци су постигли договор, дошли су припадници државне безбедности, направљен је план да се та формација ухапси и да их преузме Министарство унутрашњих послова. У тој акцији хапшења убили су им једног војника, [REDACTED], који је обезбеђивао мост, пронађене су огромне количине новца, накита, наоружања, украдених и одузетих возила, углавном мотоцикала. У акцији хапшења учествовали су регуларни припадници војске и полиције, станице из Теслића, и можда двадесетак њихових специјалаца из Бања Луке. Транспортовани су у Централни затвор у Бања Луци, али су после дан или два на неки начин пуштени. Дана 28. јуна напустио је Теслић. Тада је успостављен коридор и добили су из команде у Добоју позив да напусте ту територију.

Патриотска лига је била војно крило неких политичких структура које су деловале на том простору. То су углавном били СДА, бошњачки народ и по тадашњим критеријумима су их водили као паравојну организацију тих политичких структура. Били су наоружани војничким наоружањем. Свакодневно су угрожавали безбедност грађана, пар пута су организовали нападе на објекте које су се обезбеђивали и вршили су саботаже. Ширили су панику, страх, појављивали су се углавном по шумама око до зуба наоружани и униформисани. Наоружавали су становништво, одржавали су некакве састанке, скупове, вршили мобилизацију, правили су формације. Колико се сећа шеф Патриотске лиге за Теслић у периоду јесен, зима је био [REDACTED], а иначе је био припадник цивилне

полиције и он је од новембра месеца 1991. године па надаље активно учествовао у формирању тих формација, наоружавању, извођењу некакве обуке. Када су пронашли њихове сиискове, открили су да је планирано да заузму водовод. По свим критеријумима тадашњим, а и садашњим, то су биле терористичке акције.

Једном приликом стигао је телеграм да сви мушкарци који су војно способни без обзира са које су територије, а налазе се на територији која је под контролом тадашње војске и полиције Републике Српске, не могу да напусте територију Републике Српске и да морају да се јаве у најближу команду или у најближу полицијску станицу. Упознао је Мировића почетком маја 1992. године једне вечери на састанку и зна да је био распоређен као резервни полицајц у станици полиције у Теслићу. Није био припадник „Мића“. Тада га није знао као Мировића већ по надимку Србијанац што је био уобичајен надимак за оне који су долазили са територије Србије. Сазнао је за његово презиме када је сведочио у неком предмету или у разговору са неким адвокатом из Бања Луке. Познавао је још људи из резервног састава.

Припадници резервног састава су носили униформе као и припадници редовног састава. То су биле плаве униформе, имали су своју радну униформу и ратну униформу које су добијали из магацина, опасач смеђе боје, носили су капе „титовке“ у плавој боји, били су наоружани углавном кратким наоружањем, носили су полицијске палице, пиштоље. У граду су носили кратко наоружање, а када су ишли у неке интервенције добијали су и носили су и аутоматско наоружање. Углавном су притужбе биле на те паравојне формације. Према паравојним формацијама је био такав однос да су они процесуирани, затварани и предавани су на надлежност судским органима.

У једном моменту када је неко од државних органа издао неки проглас да сви људи који евентуално поседују војничко наоружање, осим ловачког наоружања то наоружање предају у полицији и да ће бити амнестирани и да неће сносити никакве последице. Пошто су људи били уплашени, углавном су упућивали да то наоружање враћају њихове супруге, деца и старији људи. Тражено је да се прецизно води евиденција о врсти наоружања, броју наоружања, као и о лицима која су то предала. Групација којом је руководио Беговић, није предала оружје и они су наредних дана наставили да изводе те своје акције, углавном према припадницима војске. Сећа се да се Мировић у том периоду није спомињао. Сада да га сретне у граду не би га препознао, јер је од тада прошло 30 година. Сећа се да је био крупније грађе, барем за трећину је био мршавији него што је сада. При првом упознавању када је мобилисан и можда негде још касније једно два пута га је видео и већ тада је био униформисан, носио је полицијску униформу са ознаком „милиције“.

На колегијумима које су одржавали били су најодговорнији официри из бригаде која се налазила у Теслићу, најодговорнији припадници полиције, и то нису увек били исти људи. На тим колегијумима није могао да буде Мировић, он је био обични полицајац. На колегијуму су били представници власти, председник општине, председник Скупштине општине, начелник органа који је подносио свој реферат, био је представник те команде, обично су то били високи официри, на најодговорнијим дужностима, чланови штаба и цивилне заштите су долазили и свако је реферисао по свом основу. Једно од тих питања су били људи који дневно улазе у састав полиције и у састав војске.

Група „Миће“ у чијем саставу је било 26 људи који нису били припадници ни војске, ни полиције су ухапшени. То је једна група људи која се самоорганизовала, паравојна формација, са простора Добоја, Дервенте, Маглаја, не зна да ли је било некога са територије Републике Србије. Што се тиче „Мића“ они су носили различите врсте униформи. Носили

су и војничке, полицијске и комбиноване униформе. Углавном су користила цивилна возила која су била одузета. Носили су разна наоружање и једном приликом је видео неко оружје које никада до тада није видео. Дошли су наоружани, имали су и пиштоље, пушкомитраљезе, аутоматске пушке и хеклере.

Полиција је углавном имала своја возила, имали су и возила из пописа, али та возила су морала да буду прописно означена и на њима је морапо да пише „полиција“. Било је и теретних возила и аутобуса који су мобилисаии, али су сви они добијапи неку налепницу да се зна да то возило припада војсци или полицији. У то време начелник полиције је био [REDACTED]. У међувремену је он смењен, а не зна ко је дошао уместо њега. Познаје из полиције и [REDACTED] или тако некако.

Полиција је била наоружана пиштољима, имали су папице, аутоматске пушке 7,62 мм, тзв. формацијско наоружање. Не зна шта се дешавало у Доњим Ружевићима ни ко је тамо иао на терен, није чуо за окупљање цивила код џамије, испред Месног дома, ни за радну обавезу. Радна обавеза је уведена касније. У том периоду није било радне обавезе. „Миће“ су окупљали неке цивиле и водили их да раде за њихове потребе, да носе опљачкане ствати праве заклоне и склоништа. Радна обавеза са копањем канала је била касније.

Сведочио је у Босни о догађају где су убијени муслимани њих 18, али се у том догађају не спомиње Мировић. Ту су углавном били оптужени ови људи из те формације „Миће“, њих петорица. После хапшења „Мића“ је било и других паравојних формација, све су то били људи са стране. То је била погодна територија јер није било борби, ту је једноставно дошло до разграничења, Војска Републике Српске је успоставила једну линију, Хрватско вијеће одбране другу, муслиманске, бошњачке формације трећу и ту је завладао један период без сукоба а све сукобе су донели људи са стране. Припадници српских паравојних формација су имали различите униформе, зелене плаве полицијске, маскирне и комбинације различитих униформи. Полиција је прама свима имала исти однос.

Патриотска лига је била као терористичка организација, седели су код куће, имали неку своју обуку, а наоружани су и зависно од својих акција су узимали људе. Од тога је и сво наоружање по селима.

Полицајци који су вршили претрес ради тражења оружја су имали спискове које су правили по основу оперативних података и тако је и он као старшина то знао. Војска и полиција су у почетку имапи довољно опреме. Касније су имали потребе и тражили, а једно време била је прекинута логистика. Беле опасаче је носила искључиво војна полиција и професионапни састав саобраћајне цивилне полиције. Полиција је имала податке ко је напустио територију Доњег Ружевића. Након успостављања контролних пунктова, сви су се пријављивапи када су желели да напусте територију. Зна да се полицији у Теслићу, Тешњу, пријављивало и по педесет људи да иде аутобусом.

Писани докази:

Одлуком Предсједништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу непосредне ратне опасности од 08.04.1992. године „Сл. БиХ година I, број 1 од 09. априла 1992. Године“, је Предсједништво Српске Републике Босне и Херцеговине прогласило непосредну ратну опасност и наређена је мобилизација ТО на целокупној територији СБиХ.

Одлуком Министарства народне одбране Српске Републике Босне и Херцеговине о формирању територијалне одбране Српске Републике БиХ број 1/92 од 16.04.1992. године је Предсједништво СБиХ на седници одржаној 15.04.1992. године донело одлуку о формирању територијалне одбране Српске Републике Босне и Херцеговине као оружане снаге Српске Босне и Херцеговине, и одредило да ће територијалном одбраном руководити и командовати општински, обласни регионални штабови и републички штаб ТО СБиХ.

Одлуком Предсједништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу непосредне ратне опасности од 15.04.1992. године која је потврђена одлуком Скупштине српског народа БиХ од 12.05.1992. године „Службени гласник, година I, бр. 6, 12-17. мај 1992. године“ је Скупштина српског народа у Босни и Херцеговини донела одлуку о формирању војске Српске Републике Босне и Херцеговине и да се дотадашње јединице и штабови територијалне одбране преимснују у команде и јединице војске чију ће организацију и формацију утврдити председник републике.

У Одлуци о формирању Војске Српске Републике БиХ бр. 03-234/92 од 12.05.1992. године и одлуке Скупштине српског народа БиХ о формирању Војске Српске Републике БиХ од 12.05.1992. године „Службени гласник“ година I број 6, 12 - 17. мај 1992. године наведено је да се формира Војска Српске Републике Босне и Херцеговине, дотадашње јединице и штабови Територијалне одбране преименују се у команде и у јединице војске чију ће организацију и формацију утврдити председник Републике, и за команданта главног штаба Војске Српске Републике Босне и Херцеговине поставља се генерал потпуковник [REDACTED].

Одлуком Предсједништва Републике Босне и Херцеговине о проглашењу ратног стања од 20.06.1992. године проглашено је ратно стање на територији Републике Босне и Херцеговине, са циљем да се на основу права грађана на индивидуалну и колективну самоодбрану омогући ефикасније ангажовање свих људских и материјалних потенцијала у домовини и иностранству ради њиховог стављања у функцију ослобађања Републике Босне и Херцеговине од агресора као и ради успостављања нарушеног правног поретка и стварања услова за повратак свих прогнаних становника Босне и Херцеговине на њихова огњишта.

Одлуком Предсједништва Републике Босне и Херцеговине о укидању ратног стања од 28.12.1995. године, која је ступила на снагу 22.12.1995. године „Службени лист“ Републике Босне и Херцеговине бр. 50/95 на територији Републике Босне и Херцеговине укинута је ратно стање уведено одлуком Предсједништва Републике Босне и Херцеговине од 20. јуна 1992. године, док Одлука о проглашењу непосредне ратне опасности од 08. априла 1992. године остаје на снази.

Читањем извештаја из казнене евиденције МУП РС, Одсека за аналитику и полицијске евиденције ПУ Прокупље од 15.01.2020. године за опт. Мировић Небојшу произлази да исти није осуђиван.

Читањем дописа МУП ДП УКП Служба за откривање ратних злочина 03.2.6 број 230-311/20-1 од 04.02.2020. године произлази да је УКП Служба за откривање ратних злочина извршила провере и доставила ближе идентификационе податке за супругу Небојше Мировића, па је утврђено да се ради о лицу [REDACTED], од [REDACTED], БиХ и да вероватно непријављено станује на [REDACTED] заједно са супругом Небојшом Мировићем.

Читањем извода из матичне књиге умрлих која се води за матично подручје Доњи Ружевић под редним бројем 5 за 2016. годину произлази да је [REDACTED] преминуо дана 19.09.2016. године.

Читањем извода из матичне књиге умрлих која се води за матично подручје Добој под редним бројем 861 за 2010. годину произлази да је [REDACTED] преминуо дана 12.11.2010. године.

Читањем медицинске документације за [REDACTED] произлази да је сведок [REDACTED] доставио суду медицинску документацију из које произлази да болује од карцинома плућа.

[REDACTED] због здравствених проблема нису у могућности да приступе на главни претрес и непосредно дају исказе, што је утврђено из извештаја достављеног суду.

Читањем оверене фотокопије радије листе редовног састава полиције Теслић јануар - август 1992. године произлази да је јуна и јула месеца 1992. године Мирковић Небојша био у резервном саставу полиције Теслић, у истом уписнику је наведено време које је тамо проводио односно колико је био на дужности.

Читањем оверене фотокопије К уписника за 1992. годину од редног броја 106 до броја 138 произлази да су у К уписнику наведена имена лица против којих су поднете пријаве и због којих кривичних дела.

Читањем оверене фотокопије кривичне пријаве против [REDACTED] МУП РС БиХ ЦЈБ Бања Лука СЈБ Теслић бр. 13-9/02-230-115/92 КУ 114 од 17.06.1992. године произлази да је против [REDACTED] поднета кривична пријава због основане сумње да је починио кривично дјело оружана побуна из чл. 124 ст. 1 Кривичног закона СФРЈ, да се налазио у притвору и да је наведену кривичну пријаву потписао начелник станице [REDACTED]

Увидом у оригинал извода из матичне књиге умрлих за општину Теслић, Босна и Херцеговина, Република Српска, за место Доњи Ружевић, под редним бројем 2, за 1993. годину произлази да је [REDACTED].

Извршен је увид у кривичне пријаве за 1992. годину (писана документација коју је на претресу доставио [REDACTED]) које су поднете против лица: [REDACTED] [REDACTED] (издата му је потврда о одузетом оружју и муницији дана 10.08.1992. године коју је својеручно потписао), [REDACTED]

[REDACTED] (потврда о одузетом оружју и муницији од 17.07.1992. године, коју је својеручно потписала), [REDACTED]

[REDACTED] (потврда о привременом одузимању предмета бр. 47-9 коју је својеручно потписао), и кривичне пријаве за 1993. годину које су поднете против лица: [REDACTED]

потврде о одузетом оружју и муницији, од 27.07.1992. године, од 26.07.1992. године, од 21.07.1992. године, од 17.07.1992. године, од 19.07.1992. године, од 24.07.1992. године, које су наведена лица својеручно потписала), а стране у списима предмета означене под бројевима 11, 17, 34, 36 и 37, 40, 43, 49, 63 и 64, 76, су нечитке фотокопије.

Извршен увид у кривичну пријаву која је поднета против , МУП ЦСБ Бања Лука, СЈБ Теслић бр. 18-9/02-280-1-233/92 од 20.11.1992. године из које је утврђено да је пријава поднета због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из чл. 213 ст. 1, преузетог КЗ СРБиХ. Уз ову кривичну пријаву достављена је и изјава .

Извршен увид у кривичну пријаву која је поднета против Шехрић Изета, МУП ЦСБ Бања Лука, СЈБ Теслић бр. 13-9/02-230-180/92 КУ-114 од 17.06.1992. године из које је утврђено да је пријава поднета због кривичног дела оружана побуна, чл. 124 ст. 1 КЗ СФРЈ. Уз ову кривичну пријаву достављена је и изјава .

Извршен увид у кривичну пријаву која је поднета против Сивић Смаје, МУ11 ЦСБ Бања Лука, СЈБ Теслић бр. 13-3/02-230-123/92 КУ-118 од 16.06.1992. године из које је утврђено да је пријава поднета због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из чл. 213 ст. 1, преузетог КЗ СРБиХ. Уз ову кривичну пријаву достављена је и изјава .

Извршен увид у кривичну пријаву која је поднета против , МУП ЦСБ Бања Лука, СЈБ Теслић бр. 13-9/02-230-1-238/92 од 27.11.1992. године из које је утврђено да је пријава поднета због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из чл. 213 ст. 1, преузетог КЗ СРБиХ.

Извршен је увид у изводе из кривичног уписника СЈБ Теслић за 1992. и 1993. годину са списком лица пријављених због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних направа, служења у непријатељској војсци или оружане побуне сачињен према месту становања починилаца, где се наводи да су поднете кривичне пријаве против , из Доњих Ружевића, , из Доњих Ружевића, , из Горњег Теслића, , из Доњих Ружевића, свима је стављено на терет кривично дело из чл. 213/1 КЗ БиХ, , из Горњег Теслића, због кривичног дела из чл. 124/1 КЗ СФРЈ.

У изводу из књиге увиђаја СЈБ Теслић у времену јануар - јун 1992. године наведена је евиденција напада на имовину и лица употребом ватреног оружја и експлозивних направа,

Извршен увид у наредбе:

- наредбу о извршавању радне обавезе на подручју српске општине Теслић од 04.07.1992. године, у којој је наведено да су наредбу дужни да извршавају сви грађани од навршених 15 до навршених 60 година живота - мушкарци, односно 55 година живота - жене, који су радно способни,

- наредбу о формирању радне бригаде бр. 2227/92 од 01.11.1992. године, ради сече огревног дрвета за потребе бораца Четвртог батаљона,
- наредбу о формирању радне јединице Одсек Теслић бр. 2215/92 од 22.11.1992. године, којом се јединица формира ради обављања послова на заштити људи материјалних и других добара Републике Српске,
- наредбу о извршењу радне обавезе Одсек Теслић од 21.09.1992. године, за потребе РЈ „Шумарство“ Теслић, сечу огревног дрвета за потребе становништва и установа на подручју српске општине Теслић, и
- наредбу о ангажовању радно способног становништва бр. 612/92 од 08.08.1992. године, којом се наређује ангажовање радно способног становништва муслиманске и хрватске националности на подручју српске општине Теслић и то мушкараца старосне доби од 18 до 55 година који су здравствено способни за извршење радне обавезе;

и спискове:

- списак радника који ће радити до даљег из града Теслића, на списку су наведена имсна 25 лица муслиманске националности,
- списак радника који неће да се јаве на радну обавезу бр. 1029/92 од 26.08.1992. године,
- списак са именима оних који се нису одазвали на позив за радну бригаду бр. 1179/92 од 02.09.1992. године, на списку је наведено 12 лица,
- списак радне бригаде која се враћа из Теслића у Добој на изградњу далековода дана 24.10.1992. године, на списку су наведена 44 лица,
- извршен је увид у Извод из књиге увиђаја СЈБ Теслић у ремену од јануара до јуна 1992. године из које је утврђено да је обављено више увиђаја на подручју Општине Теслић.

Извршен је увид у документ од 08.02.1993. године о формирању Опћинског штаба ТО Теслић из кога је утврђено да је формиран 19. маја 1992. године. У документу је наведено да је упоредо са формирањем јединице ТО формирано и ратно председништво, ратна болница и хуманитарна организација.

Извршен је увид у документ 08.02.1993. са интернет странице www.veterani.ba и извод Министарства за питања бораца и инвалида одбрамбено ослободилачког рата Федерално министарство за питања бранитеља и инвалида домовинског рата Босне и Херцеговине, Федерација Босне и Херцеговине која је означена редним бројем 2, у којима је наведено да су лица

на списку припадника Патриотске лиге или Армије Босне и Херцеговине и за сваког од њих је наведен број дана који су провели у тим јединицама.

Из изведених доказа суд је утврдио:

Из писаних доказа и исказа сведока суд је утврдио околности и прилике које су владале у месту и време које је описано у оптужници. Из изведених доказа утврђено је да је у време и на месту које је описано у изреци пресуде у току био оружани сукоб.

На подручју БиХ дана 08.04.1992. године проглашена је непосредна ратна опасност и наређена мобилизација Територијалне одбране на целокупној територији, а ратно стање проглашено је одлуком Председништва Републике БиХ. Према наведеној одлуци циљ је био да се сви потенцијали људски и материјални ресурси ставе у функцију ослобађања БиХ од агресора, повратка прогнаних и успостављања правног поретка. Српска Република БиХ

донела је одлуку о формирању територијалне одбране Српске Републике као оружане снаге, одређено је да ће територијалном одбраном руководити и командовати општински, обласни регионални штабови и републички штаб ТО Српске БиХ, а истога дана и на истој седници Председништва од 15.04.1992. године, проглашена је непосредна ратна опасност. Формирањем Војске Српске Републике БиХ су се дотадашње јединице и штабови Територијалне одбране преименовале у команде и у јединице војске. Одређено је да ће организацију и формацију војске утврдити председник Републике, а за команданта главног штаба Војске Српске Републике БиХ постављен је генерал потпуковник Ратко Младић. Одлуком Председништва Републике БиХ о укидању ратног стања од 28.12.1995. године, која је ступила на снагу 22.12.1995. године „Службени лист“ Републике Босне и Херцеговине бр. 50/95 на територији Републике БиХ укинута је ратно стање, док Одлука о проглашењу непосредне ратне опасности од 08. априла 1992. године остаје на снази. Све наведено утврђено је из писаних доказа у које је суд извршио увид.

О томе да је на територији Босне и Херцеговине у време наведено у изреци било ратно стање и да су се одвијали оружани сукоби и да је било сукоба на националној основи, те да су многи догађаји били мотивисани тиме, исказивали су и сведоци, који су наводили да су се сукобљавале оружане снаге с једне стране бошњака, босанских муслимана, снаге БиХ, као и хрватске снаге, а с друге Срба, оружане снаге Републике Српске. И над цивилима су се вршила насилна дела, национално, етнички и верски мотивисана. Истовремено српске снаге које су вршиле власт на одређеној територији настојале су да се живот локалног цивилног становништва несметано одвија, да цивили буду заштићени, а да се сва кривична дела откривају и кажњавају. О приликама у којима се нашло локално цивилно становништво на подручју Теслића у исказима су наводили сведоци, како српске националности који су били припадници или на важним положајима у резервном или редовном саставу полиције, и оштећени и сведоци муслиманске националности који су живели у Доњим Режевићима и другим селима и на подручју општине Теслић. Заједничко у свим исказима је да као најзначајније издвајају успостављање српске власти у полицији и долазак нових људи и одређених јединица у Теслић, акције и активности усмерене на предају и проналажење оружја у селима.

Из исказа сведока, који је у потпуности прихватио као истините и убедљиве, суд је утврдио да је по успостављању српске власти извршена мобилизација и формиран резервни састав полиције, који се бавио обезбеђењем важних објеката као што је водовод, Дом здравља, Општина, и друго, патролним делатностима, обиласцима терена, обезбеђивањем објеката где су били смештени притвореници. Смене су биле на по осам сати, резервна полиција била је у плавим полицијским униформама, а од оружја су имали полуаутоматске пушке и „паповке“. Тако је наводио сведок [REDACTED], који је био резервни полицајац, [REDACTED], који су набрајали и остапе припаднике резервног састава, и наводили да је у то време командир полицијске станице био [REDACTED], а начелник полиције [REDACTED]. И сведок [REDACTED] који је био полицајац до октобра 1993. године је тако описивао униформе резервног састава, мада је наводио и да се дешавапо да се обуче ко како стигне, односно обуче шта има. Акцију у Стењаку сви описују као прву и позив на предају оружја после кога се становништво Стењака иселило. Сведок [REDACTED] наводи да је село Стењак гранатирано, а сведок [REDACTED] који је био полицајац наводи да уместо предаје оружја, муслимани у Стењаку су пружали отпор, покушани су преговори, али је било сукоба. Исто је било и у селу Барић када се предавало оружје. Сведок [REDACTED] је наводио да су муслимани предавали оружје и пре рата и да су се позиву на предају оружја на

одређеним пунктовима одазвали, а да су му на састанку пре почетка акције предаје оружја начелник полиције и представник војске гарантовали безбедност за сво становништво. Он је наводио и да су војска и полиција ушле у село Барић, насумице пуцали и застрашивали становништво и да су тако ушли и у село Ирице. Акцијом је руководио [REDACTED]. Сведок [REDACTED] који је пре рата радио као полицајац, наводио је да априла месеца 1992. године одржан састанак запослених радника у СЈБ Теслић, да је речено како је у току формирање српског МУП-а, а да је почетком маја 1992. године од стране српске општине Теслић проглашена општа војна мобилизација, а за команданта Теслићке бригаде именован је [REDACTED]. Сведок се после боловања вратио на посао 10.05.1992. године и потписао изјаву лојалности и радио у полицији до 10.10.1993. године, углавном ноћну смену, па је за хапшења и претресе кућа становника несрпске националности сазнавао од колега и чуо је да је у подруму зграде полиције има затворених људи. Он је наводио да је дошао велики број резервне полиције, а почетком јуна 1992. године на подручје Теслића стигла је јединица коју су називали „Црвене беретке“ односно „Миће“, њих двадесетак. Они су почели да формирају логоре у згради СЈБ Теслић, згради Територијалне одбране Теслић, у селу Прибинић у ОШ „Младост“, стадиону „Партизана“, и другим местима и ту су затварали лица несрпске националности. Чуо је да је ту било малтретирања и злостављања, убистава, посебно у селу Прибинић. Када су дошле „Црвене беретке“ прво село у коме се предавало оружје и које је, како сведок каже било нападнуто, био је Стењак у којем је већински живело муслиманско становништво. Дакле и овај сведок говори акцији у селу Стењак, а све догађаје и затварања Муслимана приписује јединици „Миће“. Сви сведоци несрпске националности и оштећени наводе да је 19.06.1992. године била акција прикупљања оружја у селу Доњи и Горњи Ружевићи, а да је 6.06.1992. године била акција у селу Ирице. О овоме говоре сведок [REDACTED] који је био у селу Ирице до 25. децембра 1993. године, који наводи да је уз претходну најаву да се преда оружје, 04.06.1992. године у селу Ирице дошла полиција за оружје. Сведок [REDACTED] наводио је и да је био формиран кризни штаб по наређењу општине Теслић, да је он био председник тог штаба. Сведок [REDACTED] наводио је да му је на састанку речено да девет села која гравитирају ка Теслићу морају да предају сво легално и нелегално оружје. Полиција је претресала куће, у селима Горњи и Доњи Режевић, дошли су транспортером и после тога чуло се да су одвели неке мештане. Након овог догађаја становништво је окупљено испред Дома, наређено је свакодневно јављање и извршење радне обавезе ради копања канала, пољопривредних послова. Сведок [REDACTED] је у полицији радио до октобра 1992. године када је мобилисан у ВРС до половине 1993. године, када је демобилисан и враћен на радну обавезу до јануара 1995. године, када је побегао са овог подручја. Овај сведок је говорио о томе да су 15 ак дана након претреса мушкарци одведени на стадион „Пролетер“ и тамо затварани у неке просторије. И сведок [REDACTED] је говорио о акцији у селу Стењак, и одвођењу мештана у спортску дворану „Партизан“ где су били затворени уз минимум хране, испитивање и батине, а логор је распустио српски официр с надимком [REDACTED], и о радној обавези. О томе да је село Доњи Ружевић „нападнуто“ односно да је тражено оружје десетак дана након догађаја у селу Стењак говорио је и сведок [REDACTED]. Оружје се прикупљало јуна месеца. Описивао је униформисано лице са црвеном беретком, који је окупљенима испред џамије одржао говор и наредио сваког јутра окупљање и извршење радне обавезе, На тој обавези је сведок био до марта 1993. године, радио је у „Дестилацији“ до новембра 1994. године, затим опет у селу, с тим што је 14.04.1995. године мобилисан у војску и тамо са остапима правио земунице за потребе српске војске. Сведок [REDACTED] говорио је о томе да је од маја 1992. године примећивао униформисана лица која није познавао, нису били из тог места и њиховог краја, а да су након доласка војске и полиције у село Доњи Ружевић мештани упућени код Дома

где су евидентирани и наређено је да долазе ради радне обавезе. Сви униформисани били су у СМБ униформама, војним, тражено је оружје, на почетку мештани села су радили на чишћењу канала, а наредних дана уводили поједине мештане у Дом и тукли их, а једног дана наредили свима да уђу у Дом. Једно време били су на стадиону „Пролетер“ у Теслићу одакле су их водили да копају ровове за ВРС. О томе да је била уведена радна обавеза произлази из писаних доказа и наредби о оформљавању одређених јединица за рад, спискова оних који имају обавезу да се јаве, спискова оних који се нису јавили, наредби за обављање одређених послова, у које је извршен увид.

О томе да су цивили из села Доњи и Горњи Ружевић окупљани код Дома и цамије, да су неки цивили били затворени, да је то био логор где су услови били лоши, спавапи су на бетону, имали два канистера у које су мокрили, док су из два канистера пили воду и добијали недовољно хране, а стражари су их малтретирали, говорио је Шабан Зукић који је навео да је логор расформиран када је на место начелника полиције дошао извесни [REDACTED] с надимком [REDACTED]. О логору односно затварању становника у згради ТО након акције коју је спровео редовни и резервни састав полиције у селу и по кућама ради проналажења оружја говорио је сведок [REDACTED], који је живео у Горњем Теслићу. Он је био затворен 38 дана, тукли су их, спавали су на бетону, и добијали за све само по један хлеб. У једној просторији било је преко 100 затворених прстечно муслимана, али и хрвата. И сведок [REDACTED] коговрио је о окупљању код Дома и цамије и радној обавези, агти је он радио три месеца и крајем 1993. године из Теслића отишао у Тешањ. Сведок [REDACTED] исказивао је да када су српска војска и полиција опколиле село Ружевићи, извршиле претрес кућа, код цамије су пописани мушкарци и установљена радна обавеза, па су од овога дана свакога јутра постројавани, вршена је прозивка и водили су их да обављају најтеже физичке послове. Командир полиције у то време у Теслићу је био [REDACTED]. Не сећа се када су на постројавању и прозивци почели да издвајају људе, одводе у хоцинску кућу, и тамо туку дрвеним маљем. Он је био на радној обавези у логору Радолинка. У Радолинку је одведен и сведок [REDACTED] где су га испитивали о наоружању. Он је наводио да у селима Доњи и Горњи Ружевићи није било отпора, да су имапи радну обавезу, поправљали путеве, радили физичке послове, копали ровове на српским положајима. Сви сведоци набрајали су поименично оне које познају и знају да су претучени. О радној обавези на којој је био сведочио је и сведок [REDACTED] коме је познато да су неки мештани одведени у логор Радолинка. Он је наводио и да су муслимани у селу малтретирани и злостављани на разне начине, и пљачкани, и да се дешавало да у току ноћи у куће улете војници, узимају шта хоће из њих и одлазе. Сведок [REDACTED] је наводио да је био у СДА, да су у почетку на наведеном подручју биле сеоске страже, да су неки мештани добровољно предали оружје, али и да је командант „Црвених беретки“ био [REDACTED] и да где год се он појавио било је насиља, они су тукли муслиманско становништво. Овај сведок је био затворен у згради ТО, били су у лошим условима, тукли су их, а сведок је и осуђен због нелегалног држања оружја на три месеца затвора. Када су га пустили био је на радној обавези и то углавном на копању ровова. О окупљању мештана испред Дома и Цамије, радној обавези и местима где су затварали мушкарце говорили су и сведокиња [REDACTED] којој је то познато, [REDACTED] који је једном био затворен и у иамијској кући, за коју произлази из исказа да је била у селу Горњи Теслић, и који је говорио о паљењу кућа у селу, а и његова је запаљена 14.10.1992. године. Сведок [REDACTED] који је до октобра 1993. године био у селу и на радној обавези је наводио да су их на по седам дана водили у Радолинку и затварали и одатле водили да обављају разне послове. Он је наводио и да је запаљена цамија. Сведок [REDACTED] је наводио да је тортура почела маја или јуна када су дошле „Црвене

беретке“ и овај сведок је имао радну обавезу, као и сведок [REDACTED] који је наводио да у радили на уређењу локалних путева по селима и копању јарака, чистили су, кресали гране, копали канале и обављали пољопривредне послове. Сведок [REDACTED] био је на наведем подручју, на радној обавези и позадинству српске војске све до 09.10.1995. године када су Муслимани и Хрвати напустили подручје Теслића. Сведок [REDACTED] је наводио да су муслимани били уплашени јер су сви Срби били наоружани, он је покушао да се прикључи СДА, да побегне са породицом. Након акције прикупљања оружја и претреса кућа јуна 1992. године видео је да су полицајци са собом из села одвели шесторицу мештана и то [REDACTED] и [REDACTED], чија тела су пронађена су у масовним гробницама на Бебама. Након претреса уведена им је радна обавеза, копали су ровове и радили друге физичке послове, а он је ишао нарад на „Партизан“. Сведок [REDACTED] који је 20.09.1991. године добио позив за мобилизацију у резервни састав полиције у СЈБ Теслић, а тада је мобилисан и целокупни резервни састав на Општини Теслић, и који је радио као полицајац, а од средине априла 1992. године, био је и члан скупштине месне заједнице и члан кризног штаба Ружевић је наводио да је још у другој половини априла 1992. године, тадашњи начелник Општине Теслић, [REDACTED], организовао састанак са члановима кризних штабова бошњачких и хрватских насеља, било их је 40-ак њих како би пронашли решење за затегнуту ситуацију која је настала. Убрзо су на подручју Теслића постављени пунктови, блокирани су сви улази и излази, војска је заузела положаје око града на узвишењима и код муслиманског становништва је завладао страх, целе породице су се исељавале и одлазиле на подручје Тешња. Припадници полиције били су српске националности и та чињеница је допринела да се осећају несигурно. Он наводи да је био затворен у подруму зграде полиције са још неким мештанима где су их тукли припадници „Црвених беретки“, постројавали уз зид и терали да певају српске песме. Одатле су их пребацили у зграду ТО у једну велику просторију где је био затворен са још стотинак људи све до 26.06.1992. године, када је размењен. Он је говорио о батинама, малтретирању али и да је основни циљ био да се од затворених и њихових породица изнуди новац. И сведок [REDACTED] везује све за долазак „Црвених беретки“ и наводи да је почетком априла 1992. године у Теслићу извршена смена у полицији и тада је почела да се погоршава ситуација за грађане. Дошле су „Црвене беретке“, уведен је полицијски час, постављени су пунктови и барикаде на свим важним местима како у граду, тако и изван града. Током маја месеца по њему и полиција са „Црвеним береткама“ спроводила је репресију по граду, пљачкали су муслиманску и хрватску имовину, одводили су и затварали угледне грађане Муслимане и Хрвате.

Дакпе, прилике исто описују и сведоци муслиманске националности који су били полицајци или мобилисани у резервни састав полиције и сведоци српске националности који су били у полицији и резервном саставу. Сведок [REDACTED] који је био резервни полицајац, сведок [REDACTED] који је мобилисан и био припадник резервног састава полиције, у полицијској униформи и са аутоматском пушком, [REDACTED], који је био у полицији и наводио да је командир полицијске станице био [REDACTED], а начелник полиције [REDACTED], и који је био у једном селу у претресу кућа наводили су да се причало да има наоружаних Муслимана, да се тражило да се преда оружје, али становништво се није одазвало, да је дошло до исељавања становника из села Стењак, после чега су муслиманске јединице прешле на Тешањску општину. Сведок [REDACTED] сећа се доласка специјалних јединица Републике Српске из Бања Луке и хапшења „Мића“ крајем јуна 1992. године и у томе је учествовао. Он је наводио да су „Миће“ биле специјалне јединице, ови борци су били у маскирним униформама, од њих су се сви склањали, причало се да је један припадник имао снајпер. „Миће“ су по доласку преузеле власт у Теслићу, општину и полицију, мисли да су били смештени у хотелу у бањи. Сведок [REDACTED] био је

постављен за начелника СЈБ Теслић почетком септембра 1992. године, па све до маја месеца 1994. године. Начелник СЈБ је био [REDACTED] који му је предао дужност, а до ове смене је дошло након акције државне безбедности која је у Теслићу ухапсила све који су учествовали у криминалним радњама на подручју Теслића. Читав батаљон војске Републике Српске је учествовао у хапшењу тих паравојних формација, ухапшено је двадесетак лица, углавном из паравојних формација српске војске које су се налазиле на територији Општине Теслић, јер су увели страховладу, све мештане су малтретирани, тукли, а када су ухапшени код њих је пронађено на килограме злата, накит, новац. О претходном периоду, пре него што је преузео дужност начелника СЈБ наводио је да је био јавни позив за предају оружја, мисли да је одузето пар стотина дугих цеви и пиштоља, не зна да ли су одузети и снајпери, као и ловачко оружје. Било је сукоба између полиције и наоружаних муслимана у појединим селима, чуо је да је то јер муслимани поготово у селу Ранковић, нису хтели да предају оружје полицији добровољно и сукобили су се када је полиција дошла да узме оружје. Обе стране су тврдиле да је она друга то започела. Било је то јуна месеца, погинуо је полицајац [REDACTED]. Када је дошао за старешину наслеђене су биле тегет-плаве униформе из доба СФРЈ, маскирне униформе су имали само припадници једног одељења. Становништво је било етнички подељено, постојала су села у којима су живели припадници муслиманске вероисповести, села у којима су живели припадници католичке вероисповести, али је највише било припадника православне вероисповести и сукоба је било по селима у којима је било искључиво или највише припадника муслиманске вероисповести. Наоружани грађани су, касније се испоставило, били припадници „зелених беретки“. Већинско српско становништво је било у општини Теслић, док је у општини Тешањ било искључиво становништво муслиманске вероисповести и они су углавном, по његовим информацијама, добили оружје са подручја Општине Тешањ. Сви за које је полиција знала да су озлоглашени преселили су се у Тешањ и претили и сукобљавали се са полицијом на пунктовима. Један део грађана Општине Теслић је исказао лојалност властима Републике Српске и сарађивао је активно са полицијом. У саставу полицијске станице имао је старешине муслиманске вероисповести, Јевреје, Хрвате, било је и других националности и сви који су поштовали закон могли су да имају и старешинска места. Грађани су полицију обавештавали о важним догађајима. Као и у свако време „било је криминалаца и пљачкароша“. Предаја наоружања је била ратна операција за коју су се спремали дан и ноћ, ништа се није препуштало случају, јер се водило рачуна о животима припадника полиције. Никада му се нико није жалио на припаднике полиције, а одмах је сам раздужио око 30 њих. Против двојице полицајаца се водио дисциплински поступак. Сведок [REDACTED] наводио је да је био старешина у полицији, а касније у војсци. Био је старешина полиције када су дошле „Миће“. Руководио је и резервним саставом полиције, Теслић који је имао близу 50 полицајаца, после мобилизације резервног састава је бројао 300, 400 припадника, а кад су почела борбена дејства било је око 600 људи. Формиране су резервне станице које су имале своје командире. Он је био и пре рата у полицији и шеф криминалистичке службе, а од 1990. године функције су се делиле тако да је Србин био начелник, муслиман командир, шеф крим. службе је требао бити Хрват, али то место није никада попуњено. У априлу 1992. године муслимани и командир напустили су МУП. Дана 01.03.1992. године био је референдум и проглашена је сувереност БиХ односно да се одваја од Југославије. Општински штаб ТО Теслић формиран је 19.05.1992. године, са седиштем у муслиманском селу Каменица, у Општини Теслићу, на дужности команданта општинског штаба били су [REDACTED]. Проблем са Теслићем је што се налази на самој граници општине и два километра од Теслића је формирана линија, а село Ружевић је удаљено два километра од линије и требало је разоружати муслиманско и хрватско становништво. Они су, али не сви, предали ловачко оружје. Била је написана 51 кривична пријава у Ружевићима за нађено војничко оружје и

експлозивне направе код муслиманског становништва, а за ловачко оружје су писане прекршајне пријаве. На подручју општине Теслић нађено је код 440 лица војничко оружје. Бивши капетан ЈНА [REDACTED] је предао магацин у Сплиту зенгама и дошао је у Ружевиће и све је наоружао. Претрес кућа је био 06.06. били су заједно војска и полиција. Он наводи да окупљеним цивилима није одржао говор, али да су локални повереници, муслимани требали да направе спискове људи. Становништво је позвано да преда оружје, па је после обавештено да ће војска и полиција извршити претрес ради проналажења оружја. Наводи да су на том подручју биле и јединице „Бели орлови“, „Миће“, нешто мало и црвених беретки. Колико се сећа „Миће“ су иосили чохане полицијске униформе резервног састава. Објашњавао је и да је Горњи Ружевић српски, а Доњи Ружевић је у муслиманском делу и имао је око 600, 700 становника, било је доста деце. Сведок је наводио и да је било напада на полицију јануара 1992. године на рубу Ружевића, на магистралном путу Добој-Бања Лука, када су повређена двојица полицајаца. Сведок [REDACTED] наводио је да је у септембру 1991. године наредбом Генералштаба из Београда упућен у ратну јединицу, чија је команда била у Добоју, а један део те јединице резервиста налазио се на територији Теслића, са задатком да изврше мобилизацију и обуку резервног састава. Био је на дужности команданта батаљона у Теслићу. Почетком 1992. године почеле су да се појављују одређене паравојне формације, а почела је да се тражи предаја наоружања. Стварала се атмосфера страха. У међувремену је у Босни спроведен референдум у априлу месецу и донесена одлука да се јединице ЈНА које се налазе на територији Босне и Херцеговине повуку на територију Србије, па је поступајући по тој наредби 15. маја, јединицу предао тадашњој војсци Републике Српске. Војска је била на успостављеној линији, договор је био да се једни другима не мешају у надлежности и овлашћења осим размењивања информација. Објашњавао је и да је у једном периоду телеграмом издата забрана да се не сме напуштати општина. Припадници резервног састава полиције су имали полицијске униформе и наоружање. Средином маја месеца у Теслићу се појавила паравојна формација Срба из Добоја и Дервенте, звали су их „Миће“, униформисани и наоружани, који су упали у град, преузели све, општину, полицијску станицу и део војне команде и друге важне објекте, претукли председника општине и запослене, извршили мини државни удар. Било их је 26, нико није био са подручја Теслића, то је група људи која се самоорганизовала, паравојна формација, са простора Добоја, Дервенте, Маглаја, можда и Србије. Били су у различитим униформама, имали неке легитимације, увели полицијски час, приводили, затврали и тукли људе, настао је хаос и паника, и у периоду од 15. маја до око 20. јуна вршили су насиље над становништвом, сећа се да су у једном објекту држали затворено око 150, 200 људи. Јединице из Бања Луке дошле су и припадници ове јединице су ухапшени а код њих нађене огромне количине новца, накита, наоружања, украдених и одузетих возила, углавном мотоцикала. Они су окупљали становништво које је морало за њих да ради, Миће су пљачкале и сакривале плен, У акцији хапшења учествовали су регуларни припадници војске и регуларни припадници полиције станице из Теслића, и можда двадесетак специјалаца из Бања Луке, један војник је погинуо. С друге стране ту је деловала и „Патриотска лига“ као војно крило неких политичких структура, углавном били СДА. И то је била наоружана паравојна јединица која је свакодневно угрожавала безбедност грађана, ширила панику, страх, изводила терористичке акције тако што су боравили као цивили код кућа а викендима изводили акције, а главнокомандајући је био Хидајет Хаушић, који је био припадник цивилне полиције и који је од новембра месеца 1991. године па надаље активно учествовао у прављењу тих формација, наоружавању, извођењу обуке. Након хапшења „Мића“ на овом подручју било је и других паравојних формација, које су дошле са стране. Паравојне формације су имале различите униформе и полицијске и војне, зелене и плаве и маскирне и комбинацију и једних и других, једна носи панталоне полиције, носи блузу

војске, а на рукаву му је „Милиције“. То код народа створи уверење да је милиција. Према свим паравојним формацијама је однос био исти.

У то време начелник полиције је био [REDACTED]. У односу на село Доњи Ружевићи прво је становништво позвано да преда оружје, а неки су слали жене и децу да однесу да би избегли казну. Сво предато оружје и пронађено је евидентирано. Чуо је да је касније уведена радна обавеза. Полиција је користила разна возила и сва су била обележена натписом полиција.

Дакле из исказа сведока и писаних доказа је јасно да је на подручју које се наводи у изреци у јуну 1992. године постојала и била организована власт, да је функционисала полиција и то редовни и резервни састав, да се настојало да живот функционише нормално и да се на откривању кривичних дела радило као и у мирнодопским условима, како су наводили сведоци а произлази и из писаних доказа, оверене копије „К“ уписника за 1992.годину полиције Теслић где су од редног броја 106 до броја 138 наведена имена лица против којих су поднете пријаве и због којих кривичних дела, као и из фотокопије кривичне пријаве МУП РС БиХ ЦЈБ Бања Лука СЈБ Теслић бр. 13-9/02-230-115/92 КУ 114 од 17.06.1992. године из које је утврђено да је кривична пријава поднета против [REDACTED] због основане сумње да је починио кривично дјело оружана побуна из чл. 124 ст. 1 КЗ СФРЈ, и да се он налазио у притвору, као и кривичних пријава у које је извршен увид. Из изведених доказа је утврђено и да је организована акција предаје наоружања, агги да када се томе нису сви одазвали извршен је и претрес села и кућа, да је уведена радна обавеза, да су поједини становници муслимани затварани у разне објекте и тамо малтретирани, и да је насиље и прогон над мислиманским становништвом отпочео са доласком паравојних формација „Миће“ које су касније ухапшене. Поуздано је утврђено и да је било више паравојних формација, да је деловала и „Патриотска лига“, као и друге паравојне формације.

Анализирајући даље изведене доказе суд је нашао да није било спорно да је окривљени у време наведено у изреци био у Теслићу и да је био припадник резервног састава полиције. Окривљени је овако наводио у одбрани и тврдио да је дошао у посету тазбини где се већ налазила његова супруга са дететом, али да није могао да се врати у Србију. Ово произлази и из изведених доказа. Сведок [REDACTED] наводио је да је једног момента, мада не зна тачно када, стигла депеша да се не може напуштати подручје Теслића, па су сви који су се ту затекли морали да остану, и да је тако, на овом подручју, остао и окривљени. Из дописа МУП-а који је доставила Служба за откривање ратних злочина утврђено је да је супруга окривљеног рођена у Теслићу, а из оверене фотокопије радне листе редовног састава полиције Теслић јануар - август 1992. године произилази да је јуна и јула месеца 1992. године Мировић Небојша био у резервном саставу полиције Теслић и наведено је колико је био на дужности.

Испитани оштећени и сведоци описивали су изглед особе коју су називали [REDACTED] и наводили оно што знају о тој особи, а по чему би се могла идентификовати: име, надимак, са ким је био у групи, у акцијама, породичне прилике. Изглед су описивали и сведоци који су радили у полицији. Сведоци и оштећени који су испитани на претресу и били у прилици преко монитора да виде оптуженог изјашњавали су се о томе да ли се ради о особи о којој говоре. Међутим неки од сведока само су чули за особу под надимком [REDACTED]. Оно што је заједничко у свим исказима је да [REDACTED] није са тог подручја већ из Србије, да је био у полицији и у патроли-екипи са особама са тог подручја које оштећени и сведоци познају, као и да је имао неке породичне везе са женом са подручја Теслића. Суд је ценећи исказе

нашао да су оштећени који наводе да их је ██████ тукао и маптретирао били у прилици да га виде, али и да су њихови утисци оптерећени страхом који се јавља у тим приликама и касије мотивисани жељом да неко одговара за оно што су претрпели. У том смислу искази се нису могли једноставно прихватити „здрово за готово“ већ једино повезани са другим исказима у којима се описује ██████ и доказима, међусобно, као и у вези са описом догађаја о коме сведоче. Из исказа сведока и оштећених суд није могао да закључи да описују управо окривљеног. Ово поготово јер из исказа сведока, произлази да је било и других особа које нису биле са подручја Теслића, да су и друге дошљаке називали ██████, и тако означавали да се ради о припадницима јединица који нису мештани, и да се овај надимак и догађаји који су описани у изреци везују и за долазак јединице „Миће“ чији припадници нису били са подручја Теслића и који су због злочина које су чинили и ухапшени. Ни сведоци који су били у полицији нису могли поуздано да опишу окривљеног, односно нису могли да наведу и прецизно посведоче шта је окривљени радио, у којим је акцијама учествовао и да ли је предузео било коју од радњи које му се стављају на терет.

████████████████████ познато је да је почетком 1992. године, не сећа се ког месеца, у резервни састав полиције приступило лице по надимку ██████ за кога се причало да је пред рат у БиХ дошао у Теслић у посету код некога, али због рата није могао да се врати у Србију и тако је мобилисан у резервни састав полиције. Описује да је ██████ био прилично висок, око два метара, мало је старији од сведока, имао је црну косу, био је крупније и снажније грађе, али му не зна име и презиме. Никада са њим није био на неком задатку, ██████ је био најчешће са покојним ██████. ██████ је у резервном саставу полиције Теслић био само неколико месеци у току 1992. године и нагло је нестао са подручја Теслића. О њему више никада ништа није чуо. Сведок ██████ наводи да је, док је био припадник резервног састава полиције, упознао лице по имену Небојша, не зна му презиме, имао је надимак ██████ и био је припадник резервног састава полиције Теслић. И он је чуо да ██████ који се затекао у посети није могао због рата да се врати у Србију, као и да је ожењен женом из Теслића, сестром ██████ из насеља Барић, који је био у резервном саставу полиције и после рата је преминуо. Зна да су Небојшу све колеге у полицији звале ██████. Не зна када је ██████ приступио у полицију, виђао га је у Полицијској станици у Теслићу, у објекту „Шумадије“ у ресторану полиције, понекад у граду у пролазу. Нису били заједно на неком задатку. Колико се сећа био је изразито висок око 1,90 цм, јаке, снажне грађе, не зна колико је имао година, био је ангажован у проналажењу оружја у селима, са другим припадницима резервног састава полиције. Сведок ██████ сећа се да се међу колегама спомињао Нешо Србијанац као припадник резервног састава полиције, али није чуо његово име и презиме. Са њим никада није био у патроли нити на задатку, не зна на којим је полицијским пословима био ангажован, није га ни упознао нити се са њим дружио. Чуо је да је пореклом из Србије, не зна из ког града, не зна када је приступио у полицију и колико је ту био. Мисли да је оженио жену из Теслића. Наводио је да су му приликом испитивања у истрази службеници СИПЕ претили да ће га ухапсити и да су прво питали за Небојшу, да ли га зна и да ли је био у Теслићу. Сведок ██████ у истрази наводи да је кроз службу чуо од неких полицајаца СЈБ Теслић да је постојало лице по презимену Мировић са надимком ██████ не зна како му је било име, причало се да је крупан и да је тешко себи могао да нађе обућу. Никада није видео Мировића Србијанца у Теслићу за њега је само чуо и уопште не зна како је изгледао. Колико му је познато Мировић није био активни полицајац. Сведоку ██████ који је био старшина у полицији после ██████, познато је да је Мировић „покупљен“ - мобилисан на улици, са њим никада није имао контакт, јер је сведок био високи старшина, али није ни чуо за неку жалбу на окривљеног. Тек после рата

је чуо да је у Ружевићу било неких проблема везано за њега. Не зна како је Мировић изгледао, видео га је вероватно у пролазу, чуо је да је оженио сестру [REDACTED]. Наводи да су на истом подручју биле и јединице „Бели орлови“ и „Миће“, носили су чохане полицијске униформе и црвене беретке. Сведок [REDACTED] упознао је Мировића почетком маја 1992. године једне вечери на састанку, познато му је да је био резервни полицајац у станици полиције у Теслићу. Знао га је само по надимку [REDACTED] како су обично звали све који су дошли са територије Србије. Сазнао је за његово презиме када је сведочио у неком предмету у Босни или у разговору са неким адвокатом из Бања Луке. Полицајци, а и Мировић су носили полицијску плаву униформу, опасач смеђе боје, капу плаву „титовку“, и имали су кратко наоружање, а у граду пиштољ и палице. Мисли да је Мировић био у Теслићу када је стигао телеграм да сви мушкарци који су војно способни без обзира са које су територије, а налазе се на територији која је под контролом тадашње војске и полиције Републике Српске не могу да напусте територију Републике Српске и да морају да се јаве у најближу команду или у најближу полицијску станицу. Сведок је наводио да се сећа акције предаје наоружања, али се у том периоду Мировић није спомињао. Додаје да га сада не би препознао, али се сећа да је био крупније грађе и вероватно мршавији него сада. Мировића је упознао када је мобилисан и можда га је видео још два пута, и оба пута је био у полицијској униформи са ознаком „Милиције“. Наводио је да се средином маја месеца у Теслићу појавила паравојна формација из Добоја и Дервенте, били су Срби, звали су их „Миће“. Они су били униформисани, имали наоружање, неки су носили полицијску опрему, палицу, униформе и опасаче. У периоду од 15. маја до неког 20. јуна они су вршили насиље, зна да су у једном објекту држали затворено око 150, 200 људи и изазвали су неколико инцидентата. Они су ухапшени и код њих је пронађено злато, накит, новац и украдена возила. Имали су различите униформе, војничке, полицијске и комбиноване униформе, и дошли су наоружани, имали су и пиштоље, пушкомитраљезе, аутоматске пушке и хеклере. Све притужбе грађана су се односиле на паравојне јединице. „Миће“. Осим ове, било је и других паравојних формација, и то су све били људи са стране, у различитим униформама, па и комбинацији униформи.

Оштећени [REDACTED] је навео да су припадници резервног састава полиције били у плавим униформама, а [REDACTED] је носио некад плаву, некад шарену униформу, а био је и у цивилној одећи, био је крупније грађе, старости од 30 до 40 година, сви су га знали по том надимку. Не зна његово право име, али зна да је био ожењен ћерком неког [REDACTED] из Теслића. Дуже време је долазио у њихово насеље, командовао је остагшма. Међутим на претресу наводи да је [REDACTED] носио униформу, не зна да ли полицијску или војну, да су остали који су са њим долазили у село били у униформама, наоружани, да је чуо за жену [REDACTED], али не зна из које је фамилије. Оштећени [REDACTED], наводи да га није познавао, али описује да је [REDACTED] био крупне грађе, висок 190-195, корпулентан, имао је око 120 килограма, старости можда између 35 и 40 година, био је кратко ошишан и имао је мало кукаст нос. Његов пратилац је био изузетно низак, црномањаст, мршав. Када је оштећени испитан на претресу видео конференцијском везом за окривљеног кога је видео у судници преко монитора наводи да у његовом лицу примећује сличност са лицем које га је тукло. Оштећени [REDACTED] је описивао догађаје и [REDACTED] а и навео да је Небојшу Мировића упознао на почетку ратних дејстава у Општини Теслић, први пут га је видео дана када је дошао у село и од њега није имао никакве непријатности. У селима са бошњачком већином био је познат под надимком [REDACTED] и знало се о коме се ради, иако је сведок тек на позиву који је добио у овом предмету видео име и презиме, раније то није знао. У то време Небојша је био момак од око 35 година, висок, корпулентан, кестењасте косе, касније се сазнало да је био теслићки зет, а сведок је познавао једног од

његових шурака. Оштећени [REDACTED] навео је да је међу полицајцима који су пописали цивиле главни био [REDACTED] који је можда и у наредне две године долазио у њихово село и командовао им и издавао наредбе за обављање одређених послова. [REDACTED] је био крупније грађе, висине преко 1,90 цм, корпулентан, средњих година, чуо је да је био наставник у Тулићу, носио је полицијску униформу, пиштољ и аутомат. Упознали су га сви мештани Ружевића. Мировић је у његову кућу долазио педесет пута пре ових догађаја и пре него што га је одвео у логор. Мировић и остали полицајци су били „Миће“, а уз [REDACTED], у тој „клапи“ су били и [REDACTED], који је био Мировићева десна рука и знао за сва дешавања у селу [REDACTED], који су возили стару, сиву кампањолу и када су наилазили са једног краја села то се чуло на другој страни. Мировић је неколико пута долазио код сведока и тражио му гориво, да би ишао у Београд да обиђе жену и децу, јер је знао да сведок има пољопривредне машине. Мировић га је тукао и описивао је како га је тукао када је био затворен, а тражио је од сведока и оружје. Наводи да је Мировић био у униформи СМБ боје, не зна да ли је војна или полицијска, био је висок, мршав није био угојен и имао је клемпаве уши, имао је надимак „Мићо“ као и сви који су у то време дошли и који су били „Миће“. Оштећени [REDACTED] зна да је међу онима који су њега и друге мештане тукли био један по надимку [REDACTED] којег се сећа као крупне особе у полицијској униформи. О њему је чуо из прича комшија који су га познавали јер је више пута долазио у село. Оштећени [REDACTED] је описао да је [REDACTED] био нижег раста, набијен, мисли да је имао плаву косу и говорио је екавицом, носио је плаву полицијску униформу, био је наоружан аутоматском пушком и мисли да би га могао препознати по сликама из ратног периода. Оштећени [REDACTED] за [REDACTED] је чуо да се зове [REDACTED], а са њим су били и [REDACTED]. Оштећени [REDACTED] наводи да су у екипи са [REDACTED] били [REDACTED], да су они муслимане извели из логора, ципом довели до месног гробља у Ружевићима, где их је [REDACTED] испитивао о наоружању, и са [REDACTED] тукао. [REDACTED] је био „јака мрцина“, крупан и висок око два метра. Оштећени [REDACTED] наводио је да је прозивање, када би се окупили, вршио полицајац кога су звали [REDACTED], није га познавао, али га је стално виђао, био је главни у Ружевићу и командовао је многим полицајцима. Оштећени [REDACTED] навео је да је једном приликом добио батине од полицајца Неше званог [REDACTED] који је водио истраге о наоружању. Оштећени [REDACTED] наводио је да је, када је био затворен, у просторију ушао мушкарац у маскирној униформи, имао је нож за појасом, био је изразито крупан и висок. После је чуо да је то [REDACTED]. Сведок [REDACTED] је навео да је [REDACTED] био вођа групе у којој су били његов комшија из села Горњи Ружевић [REDACTED], чије име не зна и [REDACTED]. Чуо је да је мајка [REDACTED] била учитељица на Тулевићу. Мисли да [REDACTED] није долазио у село од неког времена 1993. године, не сећа се тачно од када. Када је држао говор имао је црвену беретку на глави, војну СМБ кошуљу, полицијске панталоне, војничке чизме и носио је аутоматску пушку, говор је био претећи. Сведок [REDACTED] је навео да се међу полицајцима посебно истицао извесни Нешо кога су сви звали [REDACTED], чуо је да је из Србије и да је био ожењен ћерком [REDACTED] из места Луг Општина Теслић. Зна да је у ратном периоду био у некој брачној или ванбрачној вези са [REDACTED] из Ружевића са којом је добио мушко дете, да је његов возач био [REDACTED].

Оштећена [REDACTED] у истрази је наводила да је Србијанац био у ципу, у шареној униформи, са нијансама светле боје и белим опасачем. Сви су у селу знали ко је [REDACTED], бежали су када би се он појавио, био је крупније телесне грађе, висок око два метра и мисли да би могла да га препозна, јер га је добро видела једном приликом када је одвео њеног мужа. Оштећена [REDACTED] је чула да је српску војску у Ружевићу предводио

██████████ коме не зна право име, а у току рата га је више пута виђала у Ружевићу. Познато јој је да је ██████████ имао везу са ██████████ из Ружевића која је завршила Медицинску школу из које везе је родила мушко дете. Сведок ██████████ наводи да је С ██████████ односно Нешу упознао касније и запамтио његове надимке. Он се возио у „Ландроверу“ и са осталим полицајцима је распоређивао цивиле на радне обавезе. ██████████ је био веома крупан, висок, маркантан, често је мењао униформе и капе. Сећа се да је говорио односно хвалио се како је „на Косову изучавао занат“. Имао је око 28 година. Неки од мештана су причали да је био ожењен неком са подручја Барића, а у току 1992. године имао је везу са ћерком ██████████ и добио мушко дете.

Сведок ██████████ навео је да је сазнао да се онај ко врши прозивање када би се окупили ујутру цивиле, Муслимани, зове Небојша, да му је надимак ██████████, да је пореклом из Србије и ожењен је ћерком неког Србина из села Барић. Са ██████████ су најчешће ишли ██████████, који му је био возач и ██████████. Сведок ██████████ је навео да је у групи од четири пет полицајаца који су били обучени у плаве полицијске униформе и наоружани аутоматским пушкама, био ██████████ који им је командовао. Био је у сиво маслинастој униформи, крупан, висок и носио је зелену беретку. Сазнао је да га зову ██████████, причало се да је ожењен женом из села Барићи. Често је мењао униформе па је некад носио сиво маслинасту, а некад маскирну или плаву полицијску униформу, а са својом групом користио комби, а некада стари војни цип или „Ладу“. Сведок ██████████ је навео да је ██████████, био крупан, носио је црвену беретку и био је главни у српској војсци. Одржао је говор окупљеним муслиманима и рекао да се морају јављати свакога дана у осам ујутру код цамије. Сведок ██████████ наводи да му је отац причао да су једном приликом дошле војска и полиција у село, да је у кућу ушао ██████████, био је стар око 30 година и висок између 190 и 200 цм, тежак око 120 килограма, крупан, развијен, коврцаве тамније косе, имао је боксерски нос и веће уши и био је у друштву са ██████████ резервним полицајцем. Са њима су били и неки полицајци које је његов отац познавао. Сведок се када је поново почео да ради распитао о Србијанцу и сазнао је да се зове Небојша Мировић који је оженио његову школску другарицу ██████████ и са којом је живео у Београду, а током првомајских празника 1992. године је дошао у посету код женине родбине у Теслић и ту остао у резервном саставу полиције. Све ово сведоку је рекао ██████████ који је у том периоду често „Ландровером“ одлазио са Мировићем у околна села. Мировић је у СЈБ Теслић имао статус резервног полицајца, а наређења је примао директно од командира ██████████ и начелника ██████████. Сведок ██████████ наводи да је видео да се поред двојице војника који су евидентирали цивиле, налазио и војник који их је позивао да приступе евидентирању и сазнао да је то зет ██████████ из места Барић и да му је надимак ██████████ Тада када га је видео Србијанац је имао пушку пумпарицу коју је повремено репетирао и на тај начин их застрашивао. Виђао га је када би дошао пред Дом ципом у друштву са још четири. пет војника, гапамио, негодовао због малог броја оружја које је предато. Виђао га је и поред куће комшије ██████████, и касније чуо да је ██████████ често одседао код ██████████. Сведок ██████████ навео је да није имао прилику да упозна „██████████“, њега није тукао, али је од других заробљеника чуо да је у премлаћивању мушкараца неспрске националности учествовао и ██████████ са другим војницима.

Овако сажети искази сведока који су наводили да знају окривљеног и знају како је изгледао су међусобно противречни, многи и сами себи, конфузни, и једино што је суд поуздано могао да закључи је да је окривљени имао надимак ██████████ да је био у

резервном саставу полиције, да је био ожењен женом из Теслића и да је углавном био у друштву њеног брата, носио је полицијску униформу, био је висок и крупан, али да су и друга лица која су дошла са територије Србије мештани звали [REDACTED], те да су у време које је наведено у изреци на подручју Теслића биле присутне разне паравојне јединице, међу којима су „Миће“ који су дошљаци, међу њима није било мештана. Ове јединице чиниле су разна злодела због чега су и ухапшени. У свему осталом искази сведока су противречни. Осим наведеног сведоци не знају како се зове особа коју описују или о којој исказују да је нешто учинио, али доносе да су од других чули да је то [REDACTED], и остале податке о њему. Искази сведока и оштећених који су боравили на подручју Теслића су непоздани, јер они описују догађаје у којима су нешто претрпели или били сведоци нечега и то повезују са [REDACTED], али се онда не може закључити да се ради о окривљеном Небојши Мировићу, па без обзира што сведоци листом наводе његово име и надимак [REDACTED].

Анализирајући даље да ли је изведеним доказима доказано да је окривљени предузео радње које су му стављене на терет оптужницом суд је нашао:

У односу на тачку 1. и наводе да је окривљени у друштвеном Дому са више припадника полиције приликом испитивања о поседовању наоружања наносио повреде телесног интегритета набројаним цивилима, па је ближе описано ко су цивили и како је то чинио суд је испитао сведоке који су описивали окупљање испред Дома. Иако је набројано да је окривљени наносио повреде физичког интегритета седморици оштећених, испитани су само сведоци који имају посредна сазнања. Није предложено испитивање оштећених нити су достављени и проверени подаци да су неки касније погинули. Сведок [REDACTED] је наводио да му је познато да је једног дана када су били окупљени пред Домом [REDACTED] показивао прстом на окупљене и тако одређивао ко ће да изађе, па је тако издвојио 15 до 20 мештана, петоро или шесторо њих је одведено иза Дома, а остали су стајали испред. Са тог места су слушали како полиција туче њихове комшије, чули су се јауци, вриска, галама и псовка, а и звук удараца. Све се одвијало тако што су део групе уводили у Дом, тукли, па изводили напоље, а уводили и тукли другу групу, па онда следећу, да су неки цивили све време били у Дому, а неке би изводили чим их претуку, Када су излазили видели су да су ударани, исцрпљени, избезумљени, са покиданим деловима одеће. Сећа се да су тада претучени [REDACTED], [REDACTED] који су касније погинули и други. Познато му је да је након пар дана испред Дома [REDACTED] претукао неколико мештана од којих се сећа дечака [REDACTED]. Сведок [REDACTED] наводио је да је свако јутро ишао пред Дом, где их је прозивао, а затим распоређивао на обављање послова једаи нолицајац за кога је касније сазнао да се зове Небојша, да му је надимак [REDACTED], и мисли да је једног јутра јула месеца 1992. године, док су били у строју, дошао [REDACTED] са својом пратњом, у „Ланд Роверу“, а убрзо за њима је дошло и возило „Голф“, црвене боје из кога су изашла два припадника српске војне полиције. [REDACTED] је тим војним полицајцима рекао да испод хаубе „Голфа“ изваде дрвени маљ, па када су то урадили, прозвао је [REDACTED], од оца [REDACTED] и наредио им да уђу у Дом, а он и [REDACTED] ушли за њима. Убрзо су се оданде чули ударци, вриска, запомагање, јауци и молбе да их не ударајају. То је трајало можда сат времена, сведок је све то са осталима слушао. Након тога су сведок и остали извели претучену тројицу комшија, сви су имали повреде, подливе и трагове од удараца по целом телу. Он је одвео до куће комшију [REDACTED] који се жалио да су му поломљена ребра и причао да су га највише ударали [REDACTED] и то полицијским палицама, дрвеним маљем и ногама на којима су имали војничке чизме. [REDACTED] је била поцепана мајица на леђима и имао повреде и подливе, али је успео сам да оде до куће. За [REDACTED] чуо је да је претучен и да су му

остале последице јер је слабије видео на једно око. Сведок [REDACTED] наводио је да су једног јутра пред месним домом затекли [REDACTED] са неколико војника и [REDACTED] им је рекао да буду у строју и да се окрену и гледају у правцу сунца, па је прозвао са списка двојицу момака који се презивају [REDACTED], увео их у Дом и одатле су се чули врисци и јауци и тупи ударци. Сведок [REDACTED] навео је видео једног јутра када су били пред Домом да је [REDACTED] уведен у Дом и изашао претучен и у крвавој мајици. Једног јутра дошао је [REDACTED] извадио је маљ из аута, а двојица војника су тукли [REDACTED]. Довели су и [REDACTED] из логора Радолинка и у великој сали га тукли а сведок је стајао напољу близу улазних врата и тако је и могао ово да види. Касније му је [REDACTED] причао да га је посебно тукао [REDACTED]. Сведочи да су тукли и [REDACTED] негде око 20-30 минута, [REDACTED], и све време су се чули јауци и плач. Оштећена [REDACTED] наводила је да је њен муж Рамиз отишао једног јутра на место где је било одређено да се јави, али да се вратио претучен и крвав и рекао да га је тукао [REDACTED]. И сама је видела да је њен муж претучен и крвав, имао је трагове предмета којим су га тукли на леђима, ране су биле као дугачак округао предмет као маљ.

Суд је анагизирајући исказе сведока нашао да сви идентично и доследно наводе да су били окупљени пред Домом, да су их прозивали и распоређивали на разне обавезе, те да су једног дана дошли и прозвали поједине мештане и да су [REDACTED] и други полицајци те прозваие цивиле увели у Дом, тукли, јер су се чули ударци и јауци, а цивили су излазили крвави, поцепане одеће, видио претучени. Неким сведоцима претучени цивили говорили су да их је тукао [REDACTED]. Међутим, два су разлога да суд из ових наизглед јасних и сагласних исказа није могао да закључи да је окривљени предузео ове радње. Први је околност да еведоци не познају окривљеног, а да особу која је прозивала и тукла грађане називају [REDACTED], што знају по чувењу, различито га описују, па су у погледу тога да је баш окривљени онај [REDACTED] о коме говоре, искази непоуздани, а све како је претходно било речи у погледу препознавања и описа окривљеног. Други разлог је то што нико од сведока није очевидац батинања и малтретирања унутар Дома, а сви су сагласно навели да је са [REDACTED] ушло још неколико полицајаца, па су чули или закључују да је цивили тукао [REDACTED]. Некима су оштећени причали да их је највише тукао [REDACTED]. Како се ради о томе да еведоци преносе оно што су чули од других, али нису видели, те да нико од оних који су наводно претучени и малтретирани није предложен за испитивање нити су достављени подаци о тим лицима, суд није могао бити уверен да се догађај одиграо на начин представљен у изреци под 1. и да је радње које су му стављене на терет предузео окривљени.

У односу на тачку 2. иако се окривљеном ставља на терет да је злостављао цивиле

[REDACTED], предложено је испитивање само оштећених [REDACTED] и [REDACTED]. За остале оштећене није наведен ни један од података који их идентификују - име родитеља, подаци о рођењу, ЈМБГ који је био јединствен у бившој Југославији, нити је предложена адреса на коју би им се могао упутити позив. Нико од њих није испитан у истрази. Оптужбом се наводило и да је [REDACTED] од последица повреде телесног интегритета преминуо након два до три дана, па како је као време када се овај догађај одиграо наведено „неутврђеног дана током лета 1992. Године“ то би и време смрти [REDACTED] било лето 1992. године.

Суд је испитујући да ли има доказа да је окривљени предузео радње које су описане под овом тачком прочитао исказ оштећеног [REDACTED] и испитао оштећеног [REDACTED], и ценио исказе свих сведока који су испитани или чији су искази прочитани на претресу испитујући да ли они сведоче о овом догађају и наведеним оштећенима.

Оштећени ██████████ наводио је у истрази да је полиција наредила окупљање цивила муслимана из једног дела села Ружевићи пред месном џамијом. Мештани из другог дела села су окупљени пред месним Домом. Сећа се да их је полиција тога дана тукла ногама, кундацима, маљем, али се не сећа појединости. Ударали су и њега. Зна да их је тукао један у полицијској униформи, крупан, коме је надимак био ██████████. Од комшија је чуо да је то ██████████, знали су га јер је често долазио у село. Највише му је остало у сећању да је тог дана претучен комшија ██████████ који је имао око 60 година и који је након пар дана од тих повреда и умро. Наводи да је три месеца после тога имао радну обавезу. Још једанпут је претучен од стране војне полиције и то је било у то време када је био у обавези да се јавља пред џамију, и када су код њега кући дошла два војна полицајца и тражили оружје. Показао им је потврду да је пушку предао, али су они тражили још оружја и истукли га палицама, кундацима и шакама, око 20 минута, па отишли.

Оштећени ██████████ наводио је у истрази да је једнога дана тог лета код џамије, када је био присутан и хоџа ██████████ прозвао оштећеног ██████████ као и ██████████ и још неке, наредио да уђу у џамијску кућу и ту их испитивао о оружју. ██████████ питали су где су му синови. Један војник са беретком наредио им је да легну, а ██████████ извео је напоље, па се чуло како их полицајци тамо туку, а они јаучу. После неколико минута полицајци су извели следећег и тукли, а они су остајали да леже. Остао је у соби као и ██████████, ██████████, када је ушао ██████████ и рекао је да се договоре, а оштећени је рекао да немају оружје. Тада је ушао полицајац са беретком, наредио да изађу, Мусто је нешто дискутовао са полицајцем, али су их све поставили испред улаза, па га је најпре један полицајац плуноу, други два пута ошамарио, наредили су му да скине блузу, и док је био ослоњен о зид подигнутих руку, тукли су га палицама по леђима. Јаукао је, говорио да нема оружје, повремено су престајали, па га поново тукли. То је трајало дуго, па су му на крају рекли да легне са осталима на траву иза куће. Док је лежао у близини је био ██████████, видно повређен, јер му је крв избила кроз блузу. Тада су дошли и ██████████ од оца ██████████ и ██████████. Након тога ██████████ је наредио да иду кући и да воде ██████████, јер он није могао да се креће. Поред ██████████ и тог полицајца са беретком било је још 7-8 полицајаца који су одвајали и ударали људе и сви су дошли у великом ципу којим су и иначе долазили. Након неколико дана пред џамијском кућом тукли су и његове комшије ██████████, ██████████ од оца ██████████, тако што су полицајци које је предводио ██████████ дошли на пут где су се увече окупили и из групе су издвојили њих четворицу и одвели их испод штале ██████████, а остали су са пута слушали су како их доле ударају, чули су звукове, галаму и запомагања. Када су се одведени цивили вратили и поставили у строј видело се да су претучени. На претресу је наводио да за име окривљеног није чуо али зна да је био извесни ██████████. Не зна ко га је тукао, сви су имали маске на лицу, тражили су оружје, нити ко му је запалио кућу, ██████████ није долазио у његову кућу. И он је чуо да је ██████████ тако претучен да је неколико дана касније умро.

Оштећени ██████████ у истрази је описивао оно што му се догодило када је био затворен у подруму полицијске станице и у просторијама ТО и без обзира на исто презиме као и већина оштећених из тачке 2, при чему није познато да ли је са њима у сродству, под тачком 2, није сведочио ништа о оштећенима који су ту наведени.

Оштећени [REDACTED] чуо је од остапих мештана да је [REDACTED] са групом својих полицајаца претукао [REDACTED], да је други дан након претреса из села одвео [REDACTED] у Булетић, где је након 7-10 дана убијен, мртвог су га одвезли у Стењак и тамо су га сахранили. [REDACTED] није испитан на претресу јер је према изводу из матичне књиге умрлих која се води за матично подручје Доњи Ружевић под редним бројем 5 за 2016. годину произилази да је [REDACTED] преминуо дана 19.09.2016. године.

Сведок [REDACTED] у односу на оштећене наведене под тачком 2, сазнао је да је [REDACTED] са својом екипом и војницима премлаћивао људе и у горњем делу села код џамије и зна да је од тог премлаћивања након два-три дана умро [REDACTED], који је био толико претучен да су га људи у колицима одвезли кући. Поред [REDACTED] том приликом су претучени [REDACTED], не може да се сети ко је још био претучен. [REDACTED] и његова екипа су тукли његовог рођака [REDACTED] који му је причао да га је [REDACTED] одвео и затворио у логор ТО Теслић, а онда у полицијску станицу Теслић на испитивање, да је био везан за радијатор лисицама, а тако везаног [REDACTED] га је у више наврата, дан и ноћ, зверски ударао палицом, ногама и рукама, и да су [REDACTED] и још неки полицајац претили да ће га убити. Када је [REDACTED] одвео у другу просторију, он је разбио стакло на ходнику и сам себе исекао по стомаку, да би батине престале.

Суд из оваквих исказа није могао да закључи да је окривљени са њему познатим НН полицајцима тукао набројане оштећене и предузео радње описане под тачком 2. Оштећени [REDACTED] који су наведени као оштећени које је он тукао, а који су једини испитани уопште не говоре да је окривљени предузео ове радње, нити знају поуздано да је то баш окривљени Мировић, јер [REDACTED] говори да је то био [REDACTED], а [REDACTED] да га је тукао неки [REDACTED] за кога су му касније рекли да је то Нешо [REDACTED] али не описује да се ради о догађају испред Дома онако како је наведено под тачком 2. Ова двојица оштећених нису видели, као ни оштећени који знају нешто о лицима која су набројана под тачком 2, већ су само чули да су наведени оштећени тучени. Искази су по оцени суда потпуно непоуздани, јер сведоци наводе и преносе оно што су чули. Оштећени су у исказима непрецизни и непоуздани и у погледу описа онога што се догодило и онога ко је то учинио. Поготово је суд ове исказе оценио као непоуздане јер оштећени као значајан догађај наводе да је [REDACTED] толико претучен да није могао да хода и да су га одвезли колицима кући, односно да су чули да је претучен тешко, и сви наводе да је након пар дана умро, док из извода из матичне књиге умрлих који је суду предао сведок [REDACTED] произилази да је [REDACTED] умро почетком јануара наредне године. Овај сведок наводи да није било притужби на окривљеног, да је само чуо неке приче, али касније. Сведок [REDACTED] наводи да је кроз службу чуо од неких полицајаца СЈБ Теслић за Мировића са надимком [REDACTED], причало се да је крупан и да је тешко себи могао да нађе обућу, раздужио се када је сведок постављен за начелника. Мировић није ухапшен када су ухапшени припадници паравојних јединица. Наводи и да зна прилике у селима, да је доста [REDACTED] било екстремно опредељених, доста њих је било на противничкој страни. Акција предаје наоружања, се брижљиво припремала, ништа се није препуштало случају. Никада му се нико није жалио на припаднике полиције.

Дакле по оцени суда јасно је, да је, како окривљени и сам наводи он био на подручју Теслића до почетка августа 1992. године, да је мобилисан и био припадник резервног састава полиције и са њима био у акцијама, али из изведених доказа суд није могао да закључи да је окривљени предузео радње које су описане под тачком 2. јер су искази оштећених који су испитани нејасни и непрецизни и из њих не произилази да је окривљени

тукао набројане оштећене онако како је описано, а за највећи број оштећених који су наведени нема никаквих података и не зна се ко су, нити су могли бити испитани, нити је доказано да је [REDACTED] умро неколико дана после догађаја, од последица батинања, јер из извода из МКУ произлази да је умро јануара 1993. године.

У односу на тачку 3 где се наводи да је окривљени са два или три припадника полиције злостављао цивила [REDACTED] испред његове куће и даље прецизирају радње и описује догађај, испитан је [REDACTED] и то у истрази пред Министарством безбједности Државне агенције за истраге и заштиту БиХ дана 12.04.2016. године.

Оштећени је навео да је почетком рата у Теслићу заробљен и одведен у просторије Територијалне одбране Теслић где је доживео разна злостављања, и где је провео 38 дана, а затим још десет дана у згради полиције. Описивао је услове у којима је био и наводио да су све затворене цивиле тукли војници, а највише [REDACTED]. Када је дошао кући дошла су тројица или четворица полицајаца од којих се један представио као [REDACTED] и питао га је за неки експлозив, па када је рекао да експлозив нема, претукли су га. Највише га је тукао [REDACTED]. Тукли су га шакама, полицијским палицама и дрвеним штаповима, а када су га оборили на земљу и ногама по читавом телу. Полицајци су довели са собом [REDACTED] и још једног момка који је са њим био у логору, и све су их тада тукли пред његовом кућом, [REDACTED] кога су највише тукли је два пута од батина падао у несвест, па би га поливали водом да се освести и настављали. [REDACTED] је шамарао [REDACTED]. [REDACTED] је са истим полицајцима дошао поново после извесног времена, поново су тражили експлозив и оштећеног је два, три пута ударио шаком у главу. Оштећени је описивао [REDACTED] и наводио да је био нижег раста, набијен, мисли да је имао плаву косу и говорио је еквицом, носио је плаву полицијску униформу, био је наоружан аутоматском пушком. Мисли да би га могао препознати по сликама из ратног периода.

У вези са овим догађајем суд је ценио и исказ оштећеног [REDACTED] због тога што је [REDACTED] наводио да су осим њега и друге цивиле тукли истом приликом и да је један од цивила био овај оштећени. Оштећени [REDACTED] у истрази је навео да је једном приликом пред кућом [REDACTED] добио батине од полицајца Неше званог [REDACTED] који је водио истраге о наоружању у присуству 4-5 полицајаца, када му је ударио око 100 шамара, од чега му је лице отекло.

Обојица оштећених описују да су пре овог догађаја били затворени у логору и на исти начин описују услове у којима су били. Дакле догађај исто описују оштећени [REDACTED] и оштећени [REDACTED], али [REDACTED] описује само оштећени [REDACTED]. Оштећени [REDACTED] није уопште описивао како је изгледао или одакле зна [REDACTED] већ је само навео надимак [REDACTED].

Због тога закључујући да се ради о истом догађају, да су искази оштећених међусобно сагласни, суд је закључио и да оштећени говоре о истом лицу - [REDACTED] који их је тукао, али да то није овде окривљени. Из описа који је навео само оштећени [REDACTED], а да је [REDACTED] низак, набијен, плав, не може се закључити да је то окривљени Мирковић који је висок, како сам наводи, 192 цм, крупне конституције. Стога је јасно да оштећени не говори о окривљеном када описује шта му се догодило, па из ових исказа није доказано да је окривљени предузео радње описане под тачком.

У односу на исказ [REDACTED] суд је ценио и да је против овог оштећеног била поднета кривична пријава због кривичног дела оружане побуне из члана 124 став 1 КЗ СФРЈ, што је утврђено читањем оверене фотокопије кривичне пријаве МУП РС БиХ ЦЈБ Бања Лука СЈБ Теслић бр. 13-9/02-230-115/92 КУ 114 од 17.06.1992. године, и да је био у притвору. Стога је јасно да оштећени прећуткује да је долазак полиције био ради претреса и евентуалног откривања кривичног дела, и да је након овога против њега поднета кривична пријава, да је био у притвору и да оштећени настоји да долазак полиције представи као безразложно узнемиравање и малтретирање цивила и настоји да у другом светлу представи чињенице о којима говори, да одређене чињенице за које сматра да му не би ишле у прилог прећуткује. Оцењујући овако исказ оштећеног суд је ценио и да оштећени није могао доћи на претрес и бити испитан, па је његов исказ уз сагласност странака и браниоца прочитан, јер према медицинској документацији коју је доставио болује од карцинома плућа.

Под тачком 3 наведено је да је окривљени на начип и у време како је описано са НН саборцима тукао и [REDACTED], и [REDACTED], кога су највише ударали и који је од тога два пута падао у несвест, међутим ова двојица оштећених нису испитана у истрази, њихово испитивање није иредложено, нити су ближи подаци о овим лицима, а ни адреса достављени суду. Изрека и оно што се догодило [REDACTED] заправо су пренесени из исказа оштећеног [REDACTED] из истраге и онога што је он наводио да се догодило, и за суд ово није било довољно да поуздано закључи да се наведени догађај баш на тај начин догодио и да је радње које су иаведене предузео окривљени.

Тачка 4 је изостављсна, с обзиром да је заменик тужиоца за ратне злочине пре завршне речи одустао од оптужбе под овом тачком.

У односу на тачку 5. где се наводи да је окривљени са полицајцима приликом испитивања о наоружању, мучио цивиле [REDACTED] и његовог оца [REDACTED], описују радње које је предузео и да је то учинио тако што их је око 45 минута дрвеном палицом ударао по читавом телу, а затим у једном моменту главом [REDACTED] ударио снажно у бетонски шахт услед чега се оштећени онесвестио, суд је анализирао исказ оштећеног [REDACTED] из истраге. Оштећени није испитан на претресу, јер се налази у Немачкој и истом није могао бити уручен позив за главни претрес. У вези са оштећеним [REDACTED] није било података као што су име оца, адреса, није предложено да се он позове, није испитан у истрази нити је било података шта је са овим оштећеним. Оштећени [REDACTED] је у истрази навео да су се Муслиманима, када су се по наређењу окупили испред џамије, обратили [REDACTED] који је пре рата био таксиста, а ту су били и [REDACTED] [REDACTED], одржали претећи говор у коме су наредили да се преда оружје, најавили радну обавезу и позвали на поштовање свих наредби. Од тога дана је почело обављање разних послова и претрес кућа. Трећег или четвртог дана касније претресана је кућа оштећеног, тако што су дошли [REDACTED] [REDACTED] и тражили му аутоматску пушку, [REDACTED] га је тукао на спрату куће, ударао га по глави и избио му зуб, а [REDACTED] је малтретирао његовог оца. Сутрадан су возилом „Ланд Ровер“ дошли [REDACTED] [REDACTED] и још један црни човек, чије име не зна, сведока и његовог оца одвели у Дом и у једној од помоћних просторија испитивали и тражили оружје. На сваки одговор да немају и не знају где има оружја, добијали су батине. Осим њих у тој просторији били су и [REDACTED] [REDACTED], Тики чије име и презиме не зна, и [REDACTED] који су стајали ослоњени челом и са подигнутим рукама са три прста о зид. Остали су стајали спуштених глава. Ударао их је [REDACTED] палицом. Оца оштећеног је ударао где стигне, а оштећеног је ударао у леђа. То је трајало око 45 минута и у једном моменту [REDACTED] је ухватио оца за главу и

његовом главом ударио у бетонски шахт. Отац се од тога онесвестио, али [REDACTED] га је полио водом и рекао им да иду кући. Све време док је [REDACTED] њих ударао, остале је тукао [REDACTED] и други полицајци, док су [REDACTED] стајали са стране на вратима. Наредног дана полицајци су поново дошли код сведока, испитивали његовог оца. За [REDACTED] је чуо да се зове [REDACTED], а ту су били и [REDACTED]. [REDACTED]. Толико су тукли људе да је цело село чуло плач, вику и запомагање а од батина које су добили [REDACTED], нису могли да стоје на ногама, већ су их у колицима вратили кући.

Суд је осим исказа оштећеног [REDACTED] ценио у вези са овим догађајем и исказе сведока за које оштећени каже да су били затворени са њим и оцем и других који спомињу ове оштећене.

Сведок [REDACTED] говори о ситуацији да је видео да [REDACTED] туче [REDACTED] и сећа се да се једног дана његов комшија [REDACTED] успротивио полицајцу који их је чувао и рекао му је да неће да ради, па када је убрзо после тога дошао [REDACTED], питао је ко је тај што неће да ради и пред њима је ударао и шамарао [REDACTED], па је [REDACTED] наставио да ради. Овај сведок не говори о ситуацији да је био затворен када и оштећени [REDACTED] и његов отац [REDACTED], нити о ситуацији када је пред кућом тучен Халил, већ о сасвим другом догађају. Сведок [REDACTED] описује [REDACTED] кога памти по томе што се обатио мештанима окупљеним пред џамијом, и наводи да се тај човек представио као „[REDACTED] био је крупан, носио је црвену беретку и био је главни у српској војсци. Наводио је и да је [REDACTED] када су радили долазио у контролу полицијским ципом, проверавао је да ли су сви на броју и контролисао је њихов рад и тих првих дана није никога тукао.

И сведок [REDACTED] наводи њега нису, али постројене муслимане су полицајци физички малтретирани, ударали и на друге начин понижавали, а посебно се истицао извесни Нешо кога су сви звали [REDACTED]. Овај сведок наводи да је неких месец дана од окупације села Нешо наредио да са комшијом, у близини сведокове куће копају канал. На томе су радили и [REDACTED], његов брат [REDACTED] и њихова деца. Док су радили возилом „Мерцедес“ жуте боје дошли су Неша и полицајац кога су звали [REDACTED], у униформама цивилне полиције. Неша је питао [REDACTED] „Када ћеш донијети пушку“, па је [REDACTED] одговорио да нема пушку, а Нешо му је рекао да је донесе док се врате из села. Тада је Нешо ошамарио [REDACTED] двадесетогодишњег сина, који га је погледао. Нешо и полицајци су отишли, па се вратили после једног сата. [REDACTED] је изашао из возила, са аутоматском пушком у руци, једном руком је ухватио [REDACTED] у пределу прса, ногом је ударио у [REDACTED] ноге и оборио га је на земљу, и шутирао, а Нешо је изашао из возила и ударао [REDACTED] палицом и ногама. [REDACTED] су тукли пет, шест минута, видео је да му тече крв из руке, па су га убацили на задње седиште и одвезли у правцу Теслића. Након једног сата [REDACTED] се вратио и испричао да је на раскрсници званој Маргита искочио из возила и покушао да побегне, али су га они стигли, убацили у ауто, одвезли на деоницу пута Маргита - Хаушићи и ту истукли пред људима који су копали канале, па пустили.

Анализирајући исказ оштећеног и сведока који говоре о томе да се нешто догодило [REDACTED] и његовом оцу [REDACTED], суд налази да се искази међусобно разликују. Оштећени [REDACTED] сведочи о ономе што се догодило у Дому где је [REDACTED] ударио главом оштећеног [REDACTED] о шахт. Овај исказ је потпуно усамљен јер о малтретирању и батинама које је добио [REDACTED] отац [REDACTED] сведоче сведоци [REDACTED]

■■■■■, али они говоре о другом догађају, који се догодио на другом месту - приликом копања канала и пред Домом, и не говоре о ударању главом у шахт.

Осим ових исказа суд је ценио и да су многи од сведока који су испитани и чији су искази прочитани говорили о томе да су цивили тучени и мучени пред Домом, и у Дому, али да нико од сведока није описао догађај у коме полицајац главом једног цивила удара о шахт, а то је свакако такав догађај да би га бар неко од сведока који су присуствовали мучењу и батинању пред Домом упамтио. Стога исказ сведока ■■■■■ није довољно јасан и убедљив да би суд из тога поуздано могао да закључи да се заиста догодило ударање главом његовог оца у шахт.

Коначно, оштећени ■■■■■ када описује догађај у коме је ■■■■■ тукао његовог оца и ударио у шахт његову главу, наводи да је то урадио полицајац ■■■■■ чији је надимак био ■■■■■. Наводи оштећеног ■■■■■ нису могли бити проверени на претресу јер се исти налази у Немачкој, на адреси непознатој суду, па је суд прочитао његове исказе.

Додатно, разлог да доказе који су предложени у вези са овом тачком оцени као недовољне и непоуздане било је и то што није предложено испитивање ■■■■■, а он није испитан ни у истрази, никаквих података о њему није било нити су достављени суду, осим његовог имена не зна се ни једна ближи податак, нити се из исказа оштећеног ■■■■■ могло утврдити да ли је испитивање ■■■■■ могуће или не и ако није због чега (одселио се, болестан, умро).

Како су оштећени ■■■■■ и сведок ■■■■■ наводили да је ■■■■■ отац добио батине и пред кућом, а овај догађај и ове радње окривљеном нису стављене на терет, суд је испитивао да ли је могуће изменити наведену тачку 5. али је нашао да би тиме повредио идентитет оптужбе, јер би окривљеном ставио на терет радње за које није оптужен, друго време од онога у оптужници и место.

Под тачком 5. описано је и малтретирање ■■■■■, али уопште није наведено о коме се ради, ко су та лица - оштећени.

Стога, из изнетих разлога у односу на оне радње које су описане под тачком 5. наводи оптужбе нису доказани.

У односу на тачку 6., сведочио је у истрази оштећени ■■■■■. Оштећени је позиван више пута на претрес, али позиве није примао, није се одзивао и није могао бити испитан на претресу, па је суд прочитао његов исказ. Анализирајући исказ из истраге као и остале доказе суд је нашао да није доказано да је окривљени предузео радње описане под тачком 6. изреке.

Оштећени је наводио да је након доласка српске војске и полиције ситуација била несигурна, међу становништвом које је било ненаоружано владао је страх од српске војске, а он је отишао у Тешањ да би се пријавио у Армију БиХ. Међутим војска није била формирапа, па се вратио за породицу у Теслић. Био је у друштву са братом ■■■■■ и ■■■■■, и све их је на пункту на улазу зауставила и полиција и спровела у станицу. Био је затворен у једној мањој просторији са другим ухапшеним лицима, где је дошао један у маскирној униформи и свима ударио шамар, а затим их је други полицајац одвео у подрум. Прво су из подрума полицајци извели

███ који се вратио сав крвав и претучен, па је затим исти полицајац извео оштећеног као најстаријег, показао му расечено ███ уво и запретио да ће проћи још горе, и у просторији у приземљу, где су били ███, полицајац из сведоковог села, ███ и још један полицајац, прво га је ███ питао шта је радио у Тешњу, па када оштећени одговорио да је ишао да оре, рекао му је да лаже, а онда га је ███ тукао, ударао рукама и ногама у главу 20 минута, а ███ је гледао. Сведок је почео да губи свест, и тада је чуо ███ како је рекао ███ да престане. Дакле исказ оштећеног је исти као и опис догађаја под тачком 6. оптужнице.

О ███ говори тј. спомиње га једино сведок ███, када наводи да је мобилисан и да је у Војсци РС био до половине 1993. године, када је дошло до сукоба Армије БиХ и ХВО, и када су Муслимане раздужили, па је поново био распоређен на радну обавезу која је и даље била организована преко цивилне заштите, где је до јануара 1995. године радио, па су ███ и он искористили непажњу војске и побегли до линије Армије БиХ и од тада је био на простору Федерације БиХ.

Оштећени ███ догађај и оно што је доживео представља на начин као што је под тачком 6. оптужнице, али се из овог исказа не може поуздано закључити да је окривљени лице о коме оштећени говори и назива га ███ јер оштећени описује да је ███ био у маскирној униформи, имао је нож за појасом, био је изразито крупан и висок, а да је тек касније чуо да је то ███, али не наводи никакве карактеристичне црте његовог изгледа. Иако се на први поглед чини да је исказ сведока јасан из њега се не може закључити да је окривљени лице о коме говори оштећени, јер оштећени наводи да је ███ псовао мајку усташку, да је тукао комшију ███, и описује догађај у коме су затворени он и три-четири Хрвата, међу којима и његов комшија ███, а то је догађај о коме нико од сведока није говорио, нити је било коме од сведока познат догађај који се односи на батине и маптретирање сведока ███. Сведок ███ само сведочи да су били заједно на раду и да су заједно побегли. Осим што из исказа оштећеног није могло да се поуздано закључи да је ███ о коме он говори окривљени Мировић, када се узму у обзир и искази сведока који наводе да је било више особа са подручја Србије које је локално становништво називало ███ јер није знало њихова имена, као и чињенице да је на подручју Теслића била група униформисаних Срба тзв. „Миће“ која је вршила терор, као и да оштећени ███ наводи да је са ███ био извесни ███ кога зна, а нико од оштећених. и сведока не наводи да је са окривљеним у акцији, групи, друштву био извесни Бајбић, то због свих наведених разлога није се могло поуздано закључити да је ███ о коме говори оштећени ███ овде окривљени, па суд из изведених доказа није могао бити уверен да је окривљени предузео радње под тачком 6 оптужнице.

У односу на тачку 7. наведено је да је оштећен ███, али није предложено да он буде испитан већ је предложено само испитивање ███ његовог сина. Података о ███ нема, није достављена његова адреса, идентификациони подаци, син ███ није навео шта је са ███. Оштећени ███ испитан је само у истрази јер се на претрес није одазвао, а према подацима којима суд располаже сведок се налази у Немачкој. У списима нема података да ли се евентуално ради о неком другом лицу које се зове ███ или је у питању ███ чији је син ███. У односу на догађај када је наводно оштећени ███ тучен док је копао канал поред пута син оштећеног ███ није сведочио јер му такав догађај није познат. У истрази није питан да ли нешто о томе зна, али је наводио да је његов отац одведен од куће и тучен у полицији и да су обојица били затворени у полицијској станици и тамо тучени.

С обзиром на изложено суд је у вези са догађајем који је описан под тачком 7 испитао сведоке који су наведени да су са оштећеним [REDACTED] копали канал и прочитао њихове исказе.

Оштећени [REDACTED] је наводио да му је познато да је полицајац који је био крупан, носио је црвену беретку, био је главни у српској војсци и представио се као [REDACTED], распоређивао цивиле на радну обавезу. Сећа се да се једног дана његов комшија [REDACTED] успротивио полицајцу који их је чувао и рекао му је да неће да ради, па је убрзо дошао [REDACTED], питао је ко је тај што неће да ради и пред њима је ударао, шамарао [REDACTED] и након тога је [REDACTED] наставио да ради. То је једини пут када је видео да је [REDACTED] ударао некога.

Према наводима оптужнице са оштећеним [REDACTED] био је тада и оштећени [REDACTED] који је навео да је неких месец дана од окупације села наредио је Нешо да, са комшијом, у близини куће сведока [REDACTED] копају канал. Радили су и [REDACTED], његов брат [REDACTED] и њихова деца. Наишло је путничко моторно возило „Мерцедес“ жуте боје у којем је видео Нешу и још једног полицајца кога су звали [REDACTED], у униформама цивилне полиције. Сећа се да се возило зауставило и чуо је како се Нешо обраћа [REDACTED] „Када ћеш донијети пушку“, на шта је [REDACTED] одговорио да нема пушку, а Нешо му је рекао да је донесе док се врате из села. Када је Нешо кренуо, [REDACTED] син који је тада имао око 20 година га је гледао, па га је Нешо упитао што га гледа, ошамарио, рекао му да настави да копа и отишао ка селу. Вратили су се након неких сат времена и из возила је изашао [REDACTED] ухватио је једном руком [REDACTED] у пределу прса, у другој руци је држао аутоматску пушку, ногом је ударио у [REDACTED] ноге и оборио га је на земљу. Почео је да га шутира, а Нешо је изашао из возила и пет шест минута ударао [REDACTED] палицом и ногама. Приметио је да је [REDACTED] текла крв из руке. [REDACTED] су убацили на задње седиште и одвезли су се у правцу Теслића. Након једног сата [REDACTED] се вратио и испричао да је на раскрсници званој Маргита искочио из возила и покушао да побегне, али су га стигли, убацили у ауто, одвезли на деоницу пута Маргита - Хаушићи и ту га пред већим бројем људи који су копали канале истукли и пустили. Дакле из исказа овог сведока може да се закључи да је био са оштећеним [REDACTED] његовим братом [REDACTED] и њиховим синовима, да је заиста тучен, али сведок догађај описује другачије од онога како је представљен у оптужници, и другачије од сведока [REDACTED] који уопште ово не спомиње, а према исказу сведока [REDACTED] требало би да ово зна јер је био присутан. Сведок [REDACTED] наводи и да је осим Неше, цивиле тукао и [REDACTED], полицајац, мештанин кога сви знају, а ову особу нико од сведока и оштећених не спомиње. Сведок [REDACTED] не наводи да је тада био присутан и радио на каналу и [REDACTED], нити било ко од мештана.

Осим што је изостао било какав податак о [REDACTED] који није ни предложен за сведока, поставило се и додатно питање, да ли се и о ком [REDACTED] ради, јер уколико се ради о [REDACTED] чији је син [REDACTED] искази су противречни, јер [REDACTED] наводи да су његов отац и брат побегли након што су [REDACTED] и отац [REDACTED] били затворени у полицијској станици, када је уведен полицијски час и радна обавеза. Оштећени [REDACTED] каже да је након претреса, одузимања оружја, одведен са оцем на испитивање у полицији о оружју па побегао, а догађај приликом копања о коме сведочи сведок [REDACTED] одиграо се месец дана по успостављању обавезе окупљања и распоређивања па рад. када су већ обављали разне послове.

Дакле из изведених доказа није могло бити поуздано утврђено да се догађај одиграо на начин представљен под тачком 7 изреке, јер иако је утврђено да је приликом копања

канала извесни [REDACTED] тучен, није било доказа о ком се тачно оштећеном ради ни да ли је то учинио окривљени. С обзиром да сведоци овог догађаја [REDACTED] различито описују и догађај и особу која је тукла [REDACTED], према [REDACTED] је то [REDACTED] који је у друштву са [REDACTED], а према [REDACTED] - Нешо који је са [REDACTED].

У односу на тачку 8. изреке, где је наведено да је окривљени током лета 1992. године у селу Доњи Ружевићи, Општина Теслић, цивилима [REDACTED] и његовом малолетном сину [REDACTED], који је тада имао 14 година, наносио повреде телесног интегритета, тако што их је снажно ударао дрвеном палицом услед чега им је нанео телесне повреде од којих је [REDACTED] три наредна месеца лежао у кревету неспособан да хода, по оцени суда није било доказа да се догађај одиграо и да је окривљени предузео наведене радње.

О томе да је претучен [REDACTED] и његов син [REDACTED] постоје само посредна сазнања, јер о томе говоре сведоци, а у оптужници нити усменој речи заменика тужиоца није предложено да се ови оштећени испитају. Они нису испитани ни у истрази. Нису достављени никакви подаци о њима да би се могло идентификовати о коме се ради, нити адреса на коју би могли бити позвани.

Решавајући да ли има доказа да је окривљени предузео радње које су описане под тачком 8 оптужнице, суд је разматрао исказе сведока који говоре о овој двојници оштећених, као и исказе сведока који имају исто презиме испитујући да ли се ради о сродницима којима је нешто познато или о онима који су живели у истом засеоку где и [REDACTED] и његов син мали [REDACTED]. Како није наведен датум нити тачно место где се ово догодило, нити још неко од оштећених и сведока ко је томе присуствовао, по налажењу суда ово је био једини начин да се реши наведена тачка оптужнице и донесе одлука.

Сведок [REDACTED] само из прича зна шта се догодило са [REDACTED] и његовим сином [REDACTED]. О томе да су претучени [REDACTED] и његов син [REDACTED], сведок је сазнао од супруге [REDACTED], када га је [REDACTED] послао да донесе секиру и ракију, па је сведок затекао у кући претученог [REDACTED], како лежи потрбушке, а жена му ставља облоге, и они су му рекли да је [REDACTED], и његовог сина који је имао свега 14 година, као и [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED], тога дана пред [REDACTED] кућом претукао [REDACTED] са својом екипом.

Сведок [REDACTED], чији је исказ суд ценио јер има исто презиме као оштећени, па се можда ради о сроднику, описивао је да је муслимане на послове ради извршавања радне обавезе распоређивао [REDACTED] са својом групом од седам полицајаца који су били обучени у плаве униформе резервног састава полиције, довозили су се у великом ципу „ланд ровер“. Сведоку је познато и даје након неколико дана пред Домом [REDACTED] претукао неколико мештана од којих се сећа дечака [REDACTED] и [REDACTED].

И сведок [REDACTED] чији је исказ суд ценио јер има исто презиме као и наводно оштећени, описује да је [REDACTED] видео приликом прозивања пред Домом, да им се обратио један крупнији човек у шареној униформи много млађи од њега, и наредио окупљање свакога јутра и извршење радне обавезе, а касније је сазнао да је то Небојша, да му је надимак [REDACTED], да је пореклом из Србије и ожењен је ћерком Србина из села Барић, Општина Теслић. Описује да су са [REDACTED] најчешће били [REDACTED], његов возач и [REDACTED]. Овај сведок уопште не говори о [REDACTED] и [REDACTED].

Сведок ██████████ у исказу на главном претресу дана 20.05.2021. године наводи да је био полицајац, описује Мирковића ██████████ наводи да га познаје, и када га је видео преко видео линка наводи да му личи на особу коју је знао у то доба. Није видео да је он некога ударао или мучио, али је било таквих прича и приговарања неких његових познаника. Наводио је да познаје ██████████ јер је ██████████ маћеха била његова рођака. Разговарао је касније након свих догађаја са ██████████ који му је испричао да су дошли код њега кући и да су тражили оружје, Небојша Мирковић га је ударао по леђима и наводно је његовом сину стављао нож под врат.

По оцени суда овако изведеним доказима није доказано да је окривљени предузео радње које су описане под тачком 8., јер осим што је непотпуно, непрецизно, без навођења било које ближе одреднице у погледу времена и места где се наводни догађај одиграо, и исказа оштећених за које нема никаквих података нити адресе на коју би могли бити позвани и испитани, ни оштећени и сведоци који говоре о овој двојци, ██████████ и његовом сину ██████████, нису очевици, већ су чули за догађај и преносе оно што су чули, што све по уверењу суда нису довољни докази да се поуздано закључи да је окривљени предузео радње описане под овом тачком оптужнице.

У односу на тачку 9. где је наведено да је окривљени са још једним припадником тукао ██████████ и да су га у два наврата испитивали о ██████████, суд је ценио исказ овог оштећеног који је испитан у истрази и на претресу и детаљно говорио и томе какве су биле прилике на наведеном подручју што му је било познато јер је био у резервном саставу полиције од 20.09.1991. године до априла 1992. године, а био је и члан скупштине месне заједнице и кризног штаба од средине априла 1992. године. Оштећени је био затворен у Дому у подрумској просторији димензија око 5x3, са око 40 мештана. Остао је ту четири или пет дана и за то време неколико пута су долазили, мисли припадници „Црвених беретки“, који су их тукли, а нарочито ██████████ јер је наводно сарађивао са Територијалном одбраном из Тешња. Војници су им наређивали да се окрену уз зид, подигну руке са три прста и певају српске песме и за то време их тукли палицама. Њега су неколико пута тукли, највише у горњи део леђа, бубреге. Због положаја у којем се налазио није могао да види шта се конкретно дешава, али је слушао крике и јауке оних који су добијали батине. Није сазнао податке оних који су их тукли, не зна ко је то био не може да их идентификује. Говорио је и о условима у подруму, и како је касније пребачен у зграду Територијалне одбране где је боравио до 26.06.1992. године и за то време су их тукли, одводили и доводили, а највише су их тукли ██████████ и ██████████ звани ██████████. ██████████ је долазио са још једним војником, обојица су били у маскираним униформама, ██████████ је био крупне грађе, висок 190-195, корпулентан, имао је око 120 килограма, а старости можда између 35 и 40 година, био је кратко ошишан и имао је мало кукаст пос, а овај други је био изузетно низак, црномањаст, мршав, ██████████ није познавао, али су га сви у згради тако звали. Описивао је и како је ██████████ тукао затворене муслимане, као и да га је једнога дана ██████████ два пута прозивао, одводио у мању просторију и оба пута претукао. Први пут је морао да се наслони челом на зид и подигне руке са три прста, а ██████████ га је ударао дрвеном летвом по леђима око пет минута. Други војник га је ударао ногом у леђа тако што би се затрчао и скочио на оштећеног и шутирао га. Онда је оштећеног вратио, а прозвао друге. Поново је прозвао оштећеног и тукао на исти начин али дуже, можда око десет минута. Када је већ био прилично исцрпљен ██████████ га је ухватио за косу, руке му заврнуо на леђа, а његов пратилац га је притиснуо прстима у очи и тада га је ██████████ питао где и код кога је ноћио ██████████. То је трајало око два минута, када је неко ушао и рекао да га пусте. Након два сата у просторију су ушла двојица или тројица војника, не зна тачно, јер су опет морали да се окрену ка зиду, а ти војници су ишли у круг и ударали

их, па га је неко ударио ногом у ребро од чега су му напукла два ребра. Мисли да га су ударили [REDACTED]. На претресу је поновио исказ и навео да је у Доњим Ружевићима у згради Територијалне одбране, са њим је било још 130 притворених лица, па да га је ту буквално поломио Небојша Мировић, коме је видео лице и кога зна. Мировић је носио плаву полицијску униформу, оружје није видео, био је висок, снажан, изразито развијен момак, једном речју момчина. Други мештани су га познавали и они су оштећеном и рекли о коме се ради. Са Мировићем је био и један момак малтене дечак, који није могао оштећеном много да науди. Тај који је извео оштећеног тукао га је тољагом, маљем и то тако што је морао да стоји главом ка зиду ослоњен рукама, а он га је маљем ударао по леђима. Од тога су му руке падапе, лактови су били изгуљени, а на плећкама је после имао чворуте. Све које су тукли морали су да стоје на исти начин уз зид и певају српске песме. Оштећеног су прозвапи још једном, молио је да га не туку, апи га је Мировић опсовао и тукао ногама обувеним у чизме од чега су му напукла два ребра са десне стране, па и данас има проблеме поготово када дуго вози. Када је оштећени видео окр. Мировића у судници навео је да се у његовом лицу примећује сличност са тим лицем које га је тукло.

Међутим суд из овог исказа није могао да закључи да је окривљени предузео радње описане под тачком 9, јер иако оштећени доследно описује како је тучен и наводи да је то урадио Мировић, анализом исказа суд закључује да оштећени не зна за име Мировић, нити за надимак [REDACTED], већ су му то други рекли. Наиме уколико би се анализирао и узео у обзир само исказ из истраге изгледало би да оштећени зна ко је Мировић и да он има надимак [REDACTED], и да га је он тукао, те да је једном приликом са Мировићем био војник који је притискао очи оштећеног и да су испитивали гдс је ноћио [REDACTED]. Међутим на главном претресу се оштећени различито изјашњава о томе ко га је тукао, наводи да је добио батине од особе за коју су му други рекли да је Мировић, [REDACTED], не спомиње уопште ситуацију када Мировић са још једним војником испитује за [REDACTED], нити када му притискају очи, не спомиње [REDACTED] да га је тукао са Мировићем. Потпуно непрецизно он говори да је Мировић имао полицијску униформу, није имао оружје, да му је видео лице и зна га по томе, да би одмах за тим навео да Мировића не зна, па за тим да му окривљени кога види на претресу личи на тог који га је тукао. Овакав исказ је конфузан и неубедљив јер је оштећени претходно објаснио да су му други рекли за име и надимак особе која га је тукла.

Дакле иако је јасно да је оштећени добио батине, и да су га мучили, није доказано да се догађај одиграо онако како је представљено под тачком 9, нити да је то учинио окривљени кога оштећени не зна по имену и надимку, већ је од других чуо име, а и не зна ко га је ударао јер је био окренут лицам ка зиду и није био у прилици да види особу која га туче. Када се то узме у обзир као и наводи сведока [REDACTED] да је [REDACTED] био међу командујућим у Патриотској лиги или некој паравојној формацији Муслимана, јасно је да сведок настоји да свом исказу да већу тежину и значај, да себе представља као недужног цивила и жртву иако је и сам био на значајној позицији - председник месне заједнице и члан кризног штаба и очигледно имао углед и утицај међу мештанима, да је био у полицији и поготово да је оштећени како сам наводи напустио полицију априла 1992. године али није раздужио оружје већ га је однео тек јуна када се становништво позивало на предају наоружања. Уз ово суд је ценио и да из исказа сведока [REDACTED] произлази да је поднето више кривичних пријава и прекршајних за држање оружја без дозволе. Против [REDACTED], сина [REDACTED] је поднета и кривична пријава, што је утврђено увидом у кппију уписника и пријава, а сведок [REDACTED] навео је да је написана 51 кривична пријава у Ружевићима за нађено војничко оружје и експлозивне направе код муслиманског становништва, а за ловачко оружје су писане прекршајне пријаве.

У односу на тачку 10, где је наведено да је окривљени у просторијама полицијске станице са још једним полицајцем мучио цивила [REDACTED] приликом испитивања, и где је наведено на који начин су га мучили суд је ценио оштећеног [REDACTED] који је наводио је главни међу полицајцима био [REDACTED] који је можда и у наредне две године долазио у њихово село и командовао им и издавао наредбе за обављање одређених послова. [REDACTED] је био крупније грађе, висине преко 1,90 цм, корпулентан, средњих година, чуо је да је био наставник у Ђулићу, носио је полицијску униформу и увек је носио пиштољ и аутомат. Упознали су га сви мештани Ружевића. Он је једног дана прозвао оштећеног, ставио му лисице на руке и рекао му да иде на испитивање, одвезли су га аутом до зграде полиције и испитивао га је инспектор, а у току испитивања неколико пута је долазио [REDACTED], интересовао се да ли је оштећени нешто рекао и постављао иста питања. Непрестано су га и ударали и малтретирали, тај инспектор га је поставио уз зид, у стојећем положају, а палицом га је тукао по леђима. И [REDACTED] га је тукао палицом и то је трајало од 09,45 до 13,30 часова. [REDACTED] му је наредио да седне на столицу која је била овалног облика, ухватио га је рукама за косу и повукао на доле, палицом га је ударио преко леђа толико јако да је осетио бол и у великом ножном прсту десне ноге и убрзо је изгубио свест. Полили су га водом и тако осветили, па одвели у једну просторију у приземљу где је морао да стоји окрспут ка зиду, наслоњен на зид рукама, са три прста, све до 18.00 часова. Потом су га два полицајца, комбијем превезла до зграде Територијалне одбране, где је остао 17 дана. Наводио је да познаје Мировића, јер је у његову кућу долазио педесет пута пре ових догађаја и пре него што га је одвео у логор. Сви они су били „Миће“, а уз [REDACTED] у тој „клапи“ су били и [REDACTED], који је био Мировићева десна рука и који је знао за сва дешавања у селу, [REDACTED]. Возили су стару, сиву кампањулу и када су наилазили са једног краја села то се чуло на другој страни. Када је сведок дошао из логора неколико пута је долазио Мировић код њега кући и тражио гориво, да иде за Београд да обиђе жену и децу, јер је знао да сведок има пољопривредне машине. На претресу је описивао Мировића и наводио да је био у СМБ униформи, био је висок, мршав, није био угојен и имао је клемпаве уши. Не би могао да га препозна, не зна одакле је окривљени дошао, а имао је надимак [REDACTED], и сви који су у то врсме дошли били су „Миће“. Познавао је Небојшу Мировића, јер га је тада често виђао, сваког или сваког другог дана, јер је Мировић тражио гориво. Тачно је, а како је наводио и раније, да је за Мировића чуо да је био наставник у Ђулићу. То је само чуо јер у средњу школу није ишао завршио је само четири разреда основне школе. Сви који су били са Мировићем су имали наоружање, пиштоље.

Суд из оваквог исказа није могао поуздано да закључи да је окривљени предузео радње описане под тачком 10 оптужнице, јер је оштећени описивао окривљеног другачије од онога како је заиста изгледао, наводио да је носио СМБ униформу, и да је био у „Мићама“, те да га памти по томе што му је стално тражио гориво да би обишао жену у Београду, и да је две године после овога био у Теслићу. Ово је супротно свим осталим чињеницама које је суд утврдио и које нису биле спорне - да је окривљени био припадник резервног састава полиције, носио плаву униформу, супруга му се затекла у Теслићу, а и он је морао да остане када је дошао за њу, па није ни могао да је обишао у Београду, вратио се у Србију чим је то било могуће - почетком августа, није био припадник „Мића“, нити наставник у Ђулићима. Из исказа сведока суд је утврдио да је он затворен, испитиван и да га је тукло лице које су мештани називали [REDACTED], али није могао закључити да је то окривљени, а с обзиром да је на наведеном подручју у време наведено у изреци било више лица са подручја Србије, да су ту биле паравојне јединице „Миће“ чији су припадници били са подручја ван Теслића и да су све дошљаке мештани називали Србијанцима, како је оштећени наводио, а како је навео и сведок [REDACTED], очигледно да оштећени говори о другом лицу.

У вези са тачком 11. где се окривљеном ставља на терет да је тачно неутврђеног дана, током лета 1992. године, на месном муслиманском гробљу у селу Ружевић, Општина Теслић, приликом испитивања о поседовању ручног ракетног бадача „зоље“, заједно са њему познатим припадником Полицијске станице Теслић, злостављао цивиле [REDACTED] син [REDACTED] син [REDACTED], [REDACTED] тако што су их ударили по читавом телу металном цеви од пушке пумпарице и дрвеним коцем, наносећи им повреде телесног интегритета, испитан је само оштећени [REDACTED] у истрази јер је преминуо дана 19.09.2016. године што је утврђено из извода из матичне књиге умрлих.

Он је наводио да је [REDACTED] његов брат, и да је јуна месеца 1992. године српска полиција заузела муслиманска села Доње и Горње Ружевиће, да су извршили претрес свих муслиманских кућа, а он и брат успели су да побегну у шуму изнад села, а са њима и [REDACTED], али су се вратили због претњи да ће им побити породице. Затим су их распоредили на рад. Прозивање ујутру пре рала је вршио [REDACTED] на челу екипе у којој су били и полицајци [REDACTED], полицајац по надимку [REDACTED], и још десетак других које није познавао. [REDACTED] га није малтретирао, али је малтретирао [REDACTED], кога је ударио обема рукама у главу, од чега је [REDACTED] пао у несвест. [REDACTED] је био јака „мрцина“, крупан и висок око два метра. Док је оштећени био у логору његовог брата [REDACTED] са својом екипом свакодневно одводио у Ружевиће где су га тукпи и поново враћали у логор. Када се брат враћао био је видно претучен и поломљен. После недељу дана [REDACTED] и његова екипа у којој је су били [REDACTED] су их извели из логора, ципом довели до месног гробља у Ружевићима, где их је [REDACTED] испитивао о наоружању, и са [REDACTED] тукао, док су двојица стајала са стране и то посматрала. Прво су претукли његовог брата [REDACTED] је одврнуо цев од пушке „пумпарица“ и ударао по леђима [REDACTED] који је морао да клечи. Затим је [REDACTED] преузео цев и наставио да га туче, а [REDACTED] је плакао, јаукао и падао на земљу од удараца. Мисли да су [REDACTED] тукли око десет минута у једном моменту, не сећа се ко од њих је ишчупао дрвени колац и тиме су наставили да ударају [REDACTED]. Након тога [REDACTED] и [REDACTED] су претукли [REDACTED], ударили су га кврғавим коцем, од чега су се цепале и одећа и кожа, од сваког ударца је текла крв. У једном моменту [REDACTED] је послао сведока до куће [REDACTED] да донесе секиру и ракију, па када му је донео [REDACTED] је секиром очистио дрвени колац, скинуо све чворове. Поред њега, брата и [REDACTED], ту су били и [REDACTED], укупно њих осморица, а [REDACTED] је наредио [REDACTED] и [REDACTED] да доведу ципом [REDACTED]. Сведоку је [REDACTED] рекао да клекне, дао му папир и оловку и наредио да напише ко има оружје. Он је написао [REDACTED], јер је знао да је [REDACTED] вратио пушку, а „[REDACTED] му је опсовао мајку, рекао да је [REDACTED] вратио оружје, па ударио сведока по леђима и рекао „Сасут ћеш се ко сепет“. Након њега на ред је дошао [REDACTED], који је исто морао да клечи, а њега су пушчаном цеви ударили [REDACTED] и [REDACTED], и то најмање десет пута, тражили су од њега „зољу“ и он је викао од болова. [REDACTED] је [REDACTED] једном ударио палицом по леђима и једном шутнуо ногом у задњи део леђа. Нису тукли [REDACTED]. Затим је [REDACTED] наредио да ту остану и чекају, па са [REDACTED] повео [REDACTED] возилом ка граду, а њих је остао да чува [REDACTED]. Након око сат времена вратили су се ципом и донели „зољу“. [REDACTED] им је наредио да иду пешице на Радолинку, а [REDACTED] су отерапи кући.

Дакле оштећени [REDACTED] говори о себи, брату [REDACTED], али наводи да нису тукли [REDACTED]. Он је наводио да су муслимане који су били затворени одвели на гробље и испитивали и тукли, али да [REDACTED] нису. Суд је исказ оштећеног [REDACTED] прихватио, али из њега није могао да закључи да је окривљени

предузео радње које су описане под тачком 11, и то због тога што нису испитани сви оштећени, за њих нису наведени никакви ближи подаци, нити адресе на које би могли бити позвани, а оштећени ██████ не познаје окривљеног, наводи његово име, али не и одакле то зна, не објашњава како зна за надимак ██████, не описује како је та особа коју зове ██████ изгледала, већ само да је ██████ са својом екипом тукао набројане оштећене, као и оштећеног ██████ и његовог брата. Ово по налажењу суда није доказ да је радње које су описане нити радње о којима говори ██████ предузео окривљени, јер је могуће да је то учинила нека друга особа- војник, полицајац, припадник паравојне формације која је била присутна на наведеном подручју, кога су звали ██████ јер је како је и претходно образложено за све особе које нису биле са подручја Теслића уобичајено било да их зову ██████. Осим наведеног из исказа оштећеног ██████ произлази да се догађај на месном муслиманском гробљу одиграо тако што су оштећени и остали изведени из логора Радолинка, одведени на гробље и тучени. Из тога би се могло закључити да би и други оштећени и сведоци који су били затворени у логору Радолинка морали да знају за ово, да су морали видети оштећене када се врате и логично - да су од њих чули да су одведени и мучени на месном гробљу. Међутим никоме од испитаних оштећених и сведока ово није познато.

О оштећенима који су набројани говорили су и други оштећени и сведоци, али о догађају на месном гробљу и ономе који је описан под тачком 11, није говорио нико. Сведок - ошт. ██████ наводио је да су испред Дома где су били затворени испитивани о оружју и од ██████ палицом добили су батиме он и ██████ не зна његово име, ██████, тако што су стајали уз зид лицем ка зиду подигнутих туку са три прста, као и ██████, а остали су главе држали спуштене. Сведок - ошт. ██████ наводио је да су у Дому претучени цивили што зна јер су се чули плач, јауци и запомагање, као и ударци, а када је ██████ син ██████ изашао из сале видео је да му је мајица била поцепана од удараца, а чуо је да су маљем тукли и друге и да су ██████ толико претукли да је он убрзо и умро. Сведок ██████ је наводила у истрази да јој је муж ██████ причао да га је ██████ тукао у кући њене сестре. Сведок С ██████ наводио је ко је све од цивила мучен и тучен у Дому. И сведок ██████ је говорио о цивилима које је наводно ██████ тукао у Дому, и видео је да је ██████ поцепана мајица и да има модрице и друге повреде. Кроз причу је чуо и да је ██████ био пуно повређен и да је имао трајне последице, слабије је видео на једно око. Сведок ██████ је чуо да су цивиле тукли испред џамије и описује да је ██████ био са црвеном беретком на глави, војном СМБ кошуљом, полицијским панталонама, војничким чизмама и аутоматском пушком и да је дошао код њих у село са још једним војником аутом црвене боје и театарно ишамарао неколико мештана, ██████, и друге којих се сада не сећа.

Анализирајући изведене доказе суд није могао поздано да закључи да се догађај одиграо на начин који је представљен под тачком 11. и да је оштећене који су тамо наведени тукао окривљени Небојша Мировић, јер сведок ██████ догађај не представља као у оптужници, наводи да неке од набројаних цивила нису тукли, а из исказа сведока се не може поуздано закључити да је окривљени тукао цивиле Муслимане на месном гробљу и предузимао радње као под тачком 11. Оштећени који су наведени под тачком 11. Нису предложени за испитавање и то ██████ од оца ██████ од оца ██████ нису наведени никакви идентификациони подаци за њих, нико не сведочи о оштећенима под овом тачком, предложени докази су непоуздани и непрецизни па је суд нашао да није доказано да је окривљени извршио радње описане под тачком 11.

У односу на тачку 12. где се наводи да је окривљени тачно неутврђеног дана, током јула месеца 1992. године у близини месног муслиманског гробља у месту Доњи Ружевићи, Општина Теслић, наносио повреде телесног интегритета цивилу [REDACTED], тако што га је металним делом од запрежних кола, тзв. „вагиром“ снажно ударио у пределу левог рамена и леђа, услед чега је оштећени пао и изгубио свест, прочитан је исказ овог оштећеног који је у међувремену преминуо.

Оштећени је догађај када је добио ударац „вагиром“ у леђа описао исто како је описано под тачком 12. Он је наводио да је у току јула 1992. године, када је кренуо да довуче сено кући, на путу сусрео полицијски „Ланд Ровер“ плаве боје. У ауту је било више полицајаца, а из аута је изашао [REDACTED] и кратко га је питао где је кренуо, а он му је одговорио да иде да довуче сено. Тада се [REDACTED] сагнуо, откачио је метални вагир са запрежних кола, и држао га иза леђа. Сведок је чуо како је халка на вагиру кврцнула и погнуо је главу, а затим осетио снажан ударац у пределу левог рамена и леђа, пао је и изгубио свест. Када је дошао себи, никада није било поред, коњ је стајао на истом месту, а вагир је био одбачен. Закачио је вагир и вратио се кући. Неколико месеци је на леђима и рамену имао велику модрицу. Последице удараца осећа код сваке промене времена.

Суд је као истинит прихватио исказ оштећеног [REDACTED], и то у односу на оно што је сам доживео, јер налази да је сведок јасно описао шта му се догодило. Међутим из исказа овог оштећеног суд није могао да закључи да је радњу која је описана под тачком 12. предузео окривљени Небојша Мировић. Иако суд налази да је исказ сведока о томе да је заустављен на путу и добио ударац вагиром истинит, из њега не произлази да је то учинио окривљени. Оштећени није описао особу која га је тукла, наводи само надимак [REDACTED], па како је поуздано утврђено да је на подручју Теслића било више особа које су звали [REDACTED], да су цивили све који нису са подручја Теслића звали [REDACTED], а особу звану [REDACTED] испитани сведоци различито описују, све како је претходно образложено. Све ово је створило код суда уверење да је окривљени имао надимак [REDACTED] и да су га сведоци оштећени муслимани тако називали, разликовали од мештана полицајаца које су познавали, али да нису овим именом звали само окривљеног већ и друге особе које су пореклом из Србије. Због тога није доказано да је окривљени она особа коју описује и именује надимком [REDACTED], оштећени [REDACTED].

Суд је окривљеног ослободио од оптужбе из свих изнетих разлога и то јер из исказа оштећених и сведока који описују одакле га и како знају и који описују изглед није могло поуздано да се закључи да је, када говоре о [REDACTED], реч о окривљеном Небојши Мировићу. Искази оштећених и сведока непоуздани су у погледу описа догађаја и навођења ко је предузео насиље према њима и из њих не може да се закључи да се ради о окривљеном. Оптужба није пружила доказе о свим оштећенима које наводи, ко су та лица, који су њихови ближи подаци, адресе, због чега они нису испитани у истрази, како их позвати на претрес, како се уопште дошло до њихових имена која су наведена у оптужници. Нису предложени ни испитани оштећени [REDACTED], од оца [REDACTED], од оца [REDACTED].

[REDACTED]. За ова лица никакви ближи подаци нису наведени у оптужници, а многе од оштећених није било могуће пронаћи јер ни на један од начина који је предвиђен законом није могло да се дође до њихових нових адреса, или да се са њима успостави

контакт с обзиром да су игнорисали све позиве суда упућене на начин предвиђен ЗКП и одредбама Закона о међународној помоћи у кривичним стварима, а надлежне службе замољене државе нису могле пронаћи сведоке и уручити им позиве, нити доставити било какве податке о оштећенима и сведоцима. У односу на сведок и оштећене који су испитани у истрази и на претресу или само у истрази, суд је ценио и да су против одређених биле поднете кривичне пријаве због недозвољеног држања оружја или неког другог кривичног дела, да се ради о лицима која су, према подацима из списка лица која су борци и ветерани, учествовали у борбама на подручју бивше Републике БиХ и то као припадници Армије БиХ или Патриотске лиге и по том основу им је уписан стаж и остварили су одређена примања, па по налажењу суда испољавају анимозитет према припадницима друге, српске стране у том сукобу и неосновано наводе да је неки злочин према њима извршио било ко према коме се води поступак. Због тога и у овом поступку када описују да су ударени или тучени, наводе да је то учинио управо онај против кога се поступак води, иако га заиста не знају, а да би објаснили о коме се ради користе безлични надимак. У којој је мери сведочење произвољно и неосновано када сведоци и оштећени тврде да је то учинио окривљени, јасно се закључује из исказа сведока [REDACTED] који је наводио да је мештанин тукао [REDACTED], да га он познаје, да је то окривљени, да би се испоставило да он сведочи о догађајима у селу Ђулић, а не у селу Доњи Режевићи, где се окривљеном ставља на терет да је дело извршио, које је удаљено и у коме сведок [REDACTED] није ни био у време каведено у оптужници.

С тога како није било доказа да је окривљени извршио кривично дело које му се ставља на терет суд је окривљеног ослободио од оптужбе на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП.

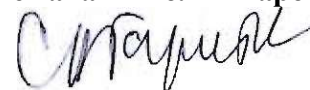
На основу члана 258 став 3 ЗКП оштећени се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парнични поступак с обзиром да је суд донео пресуду којом је окривљеног ослободио од оптужбе.

На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП, а у вези са чл. 261 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда с обзиром да је окривљени ослобођен од оптужбе.

Са свега напред наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Олгица Куч

ПРЕДСЕДНИК ВЕТГА-СУДИЈА
Снежана Николић Гаротић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака исте, а преко овог суда.

ДН-а:

Тужилаштву за ратне злочине - веза КТО 4/19
опт. Мирковић Небојши, Београд, ул. Тимочке дивизије бр. 9/4, стан 15
брапиоцу адв. Петронијевић Горану, Београд, ул. Маглајска бр. 27

Судија

Handwritten notes in blue ink, including the Greek letter ϕ and the number 11.

Handwritten notes in blue ink, including the Greek letter μ and the number 11.

$j \omega L + \frac{1}{j \omega C}$

$$P_j - j^{\wedge} y$$

Handwritten notes in blue ink, including the Greek letter μ and the number 11.

4703